Nr. 12 - septembrie 2008 - Preț 8 lei

Sci-Fi magazin

EROUL

Joe W. Haldeman

nominalizare Premiul HUGO 1973

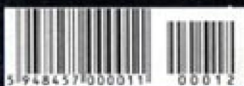
CHIAR ȘI REGINA

Connie Willis

Premiul HUGO 1993

- Robert Silverberg
- Edward M. Lerner
- Frank Roger
- Kage Baker
- Jack McDevitt
- George Lazar
- Arthur C. Clarke

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Adriana Moşoiu
Cristina Olariu
Mirela Oniciuc

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Janos Miklos

Reîntoarcerea la magie

de George Lazăr

George Lazăr este directorul Sci-Fi Magazin.

Cu toate că noi, la SCI-FI MAGAZIN, nu am vrut să acceptăm, realitatea crudă este că pur şi simplu nu prea se mai citeşte SF.

Există şi explicaţia, pe care eu nu am fost in stare să o găsesc singur, probabil şi pentru că nu am vrut. M-a luminat însă un prieten.

Mi-a cerut să mă uit prin buzunare, convins că o să găsesc cel puţin un gadget hitech de care mă folosesc, fie el şi telefonul mobil, care are cameră foto, la care poţi face videoconferinţe în sistemul 3G, plus locator GPS, ceas cu alarmă şi cine ştie câte altele. Un astfel de aparat era foarte SF până nu demult. Ducând mai departe exemplul, constatăm că suntem înconjuraţi de aparate SF. Nu ştim cum funcţionează; nici măcar nu ne interesează. Ele există şi le folosim pe îndelete. De fapt, ne-ar fi destul de greu să ne descurcăm fără ele.

Înţelegeţi?

Nu mai există SF pentru simplul motiv că SF-ul s-a strecurat demult şi pe nesimţite în realitate. Nu mai impresionează pe nimeni găurile negre şi quasarii, deveniţi decoruri pentru filmele low budget, după cum călătoria cu o astronavă sau turismul spaţial au devenit deja, dacă nu chiar cotidiene, fapte care s-au întâmplat şi se întâmplă. Mai mult, chiar dacă soldaţii au impus secretul asupra laserelor orbitale, ceea ce s-a aflat despre Războiul Stelelor – la iniţiativa militară americană mă refer – a depăşit poveştile SF.

Există un nivel până la care noi, ca oameni, putem accepta noul. După care se banalizează, la fel ca şi computerul, privit ca o chestie care face diferite lucruri, în esenţă chat pe internet şi jocuri. Eu cred că în acest moment am ajuns la saturaţie. Nu ne mai impresionează roboţii umanoizi, liftul spaţial, fuziunea la rece sau călătoria pe Marte, după ce mersul pe Lună s-a petrecut deja în urmă cu aproape patru decenii. Realitatea a luat-o înaintea imaginaţiei, ceea ce e un paradox, pentru că şi realitatea a trebuit mai întâi imaginată.

De fapt, imaginaţia a trecut cumva forţat în realitate, după ce s-a mutat, din paginile povestirilor SF, pe planşele proiectanţilor, împinşi de nevoia de a găsi soluţii tehnice, nu de a scrie proză.

Salvarea ar putea să vină de la fantastic. De la magie. Aşa se explică succesul avut de Harry Potter şi nu este singurul caz. Probabil nici Războiul Stelelor, filmul, de această dată, nu ar fi avut acel imens succes fără Forţa cavalerilor Jedi.

Magia încă ne place. Încă ne ajută să păstrăm vie imaginaţia. Şi va dura.

Măcar până când proiectanţii vor găsi o formă prin care să construiască şi magia.

Cuprins

Sezonul mutanţilor
de Robert Silverberg 6

În cutie
de Edward M. Lerner 13

NeSfântul Graal
de Frank Roger 20

Complot pentru trăgători
de Kage Baker 43

Chiar şi regina
de Connie Willis 64

Henry James, asta-i pentru tine
de Jack McDevitt 87

Omul şi atomul
de George Lazăr 99

O infracţiune pe Marte
de Arthur C. Clarke 103

Eroul
de Joe Haldeman 111

Sezonul mutanţilor

Robert Silverberg

Trăieşte în Oakland, California, împreună cu soţia sa, scriitoarea Karen Haber. Născut în Brooklyn, New York în 1935, este unul din cei mai cunoscuţi scriitori de SF din toate timpurile, având la activ zeci de romane, antologii şi culegeri. În calitate de scriitor şi editor (a fost editorul seriei antologice originale „New Dimensions”, poate cea mai apreciată serie antologică la vremea sa). Silverberg a fost una din cele mai influente figuri ale perioadei Post New Wave din anii şaptezeci şi este în continuare în fruntea acestui domeniu, câştigând în total cinci premii Nebula şi patru premii Hugo, pe lângă prestigiosul premiu Grandmaster acordat de SFWA.

Printre romanele sale se numără „Dying Inside”, „Lord Valentine's Castle”, „The Book of Skulls”, „Downward to the Earth”, „Tower of Glass”, „Son of Man”, „Nightwings”, „The World Inside”, „Thorns”, „Up the Line”, „The Man in the Maze”, „Tom O'Bedlam”, „Star of Gypsies”, „At Winter's End”, „The Face of the Waters”, „Kingdoms of the Wall”, „Hot Sky at Morning”, „The Alien Years”, „Lord Prestimion”, „Mountains of Majipoor” şi două romane dezvoltate după povestirile lui Isaac Asimov, „Nightfall” şi „The Ugly Little Boy”.

Multe din povestirile sale au fost traduse şi la noi, de asemenea romanele „Pasagerii” şi „Interferenţe Periculoase – Poarta Timpului II”, plus o culegere de povestiri la editura Nemira.

Printre cele mai recente lucrări ale sale se numără romanul „The Long Way Home”, romanul-mozaic „Roma Eterna” şi o altă culegere voluminoasă, „Phases of the Moon: Stories from Six Decades”. În 2006, 2007 şi 2008 a

publicat câte un volum de culegeri de povestiri, ultimul (volumul 3) cu titlul „Something Wild is Loose”.

Povestirea care urmează este, de fapt, precursoarea unui roman. Mutanţii sunt printre noi şi pot fi şi suportaţi, oamenii au devenit civilizaţi. Asta până unul din ei vrea să se căsătorească cu fiica ta.

———————————

Ieri a nins de opt centimetri. Astăzi, un vânt năprasnic vine dinspre ocean, lovind mormanele de zăpadă. Este sfârşitul iernii, partea cea mai blândă din an. Este sezonul sosirii mutanţilor. Au apărut acum zece ani, aceleaşi şase familii, ca întotdeauna, au închiriat toate casele de pe plajă, din partea nordică a drumului Dune Crest. Le place să vină aici iarna, când turiştii sunt plecaţi şi plajele sunt goale. Presupun că nu le place să aibă mulţi oameni normali în jur. Iarna aici rămân doar o mică parte din locuitorii anuali ca noi. Iar noi nu dăm atenţie mutanţilor, atât timp cât ei nu ne deranjează.

Îi văd acum, zbenguindu-se pe mal, copii şi maturi. Frigul pare să nu-i afecteze deloc. Pe mine mă afectează destul, stând afară pe o astfel de vreme, dar ei nici măcar nu se deranjează să poarte palton. Doar hanorace subţiri şi pulovere. Cred că au pielea mai groasă decât noi – ca o piele de animal, lucioasă, de culoarea mărului verde – şi poate chiar un metabolism diferit. Ar putea trece ca fiind oameni de pe altă planetă, dar nu, sunt toţi născuţi în SUA, la fel ca tine şi ca mine. Doar că sunt mutanţi. Obişnuiam să le spunem monştri. Dar, desigur că nu trebuie să le spui aşa acum.

Fac tot felul de trucuri. Pot chiar zbura. Oh, nu e chiar zbor adevărat, e mai mult un fel de săritură şi plutire, dar pot străbate chiar douăzeci, treizeci de picioare prin aer şi să plutească timp de trei sau patru minute. Levitaţie, îi spun ei. Câţiva dintre ei levitează chiar acum deasupra oceanului. Le-ar fi învăţătură de minte, dacă ar cădea şi s-ar uda. Dar nu-şi pierd niciodată controlul. Şi priveşte, doi dintre ei se bat cu bulgări de zăpadă fără ca măcar să-şi

folosească mâinile, doar adună zăpada cu ajutorul minţii, o transformă în bulgări şi o aruncă. Se numeşte telekinezie.

Am învăţat aceşti termeni de la fiica mea mai mare, Ellen. Are şaptesprezece ani. Petrece mult timp cu unul dintre copiii mutanţi. Îmi doresc să stea departe de el.

Levitaţie. Telekinezie. Mutanţi care închiriază case de pe plajă. E o lume nebună.

Uită-te la ei cum sar. Par fericiţi, nu?

Sunt aici de trei săptămâni. Cindy, fiica mea mai mică – de nouă ani – m-a întrebat astăzi despre mutanţi. Ce sunt, de ce există.

I-am răspuns că sunt trei tipuri de oameni. Unii au piele măslinie şi păr ca lâna, unii au piele galbenă şi ochi oblici, unii au...

— Astea sunt rase, a spus ea. Ştiu despre rase. Rasele arată diferit la exterior, dar în interior sunt cam la fel. Dar mutanţii sunt cu adevărat diferiţi. Au puteri speciale şi unii dintre ei au corpuri ciudate. Sunt mai diferiţi decât sunt cei din altă rasă, şi asta e ceea ce nu înţeleg.

— Ei sunt un tip special de oameni, i-am spus. S-au născut diferiţi de ceilalţi.

— De ce?

— Ştii ce sunt genele, Cindy?

— Puţin, a spus ea. Abia începem să învăţăm despre ele.

— Genele sunt cele care determină cum vor arăta copiii noştri. Ochii tăi sunt căprui pentru că eu am gena ochilor căprui, înţelegi? Dar câteodată au loc transformări bruşte în genele unei familii. Câteodată intervine ceva străin. Poate ochii galbeni. Asta înseamnă o mutaţie. Mutanţii sunt oameni ale căror gene au suferit o transformare ciudată acum câtva timp în urmă, cincizeci, o sută, trei sute de ani, şi transformarea din gene a devenit permanentă şi s-a transmis de la părinţi la copii. Precum gena pentru plutire. Sau gena pentru pielea lucioasă. Sunt tot felul de gene mutante diferite.

— De unde au venit mutanţii?

— Au fost aici dintotdeauna.

— Dar de ce nu vorbeşte nimeni despre ei niciodată? De ce nu există nimic despre mutanţi în manualele mele şcolare?

— Durează ca ceva să ajungă în manuale, Cindy. Manualele tale au fost scrise acum zece sau cincisprezece ani. Atunci oamenii nu ştiau multe despre mutanţi, nu s-au spus multe despre ei, mai ales copiilor de vârsta ta. Mutanţii încă se mai ascundeau. Au locuit în locuri retrase, s-au deghizat, şi-au ascuns puterile.

— De ce nu se mai ascund?

— Pentru că nu trebuie, i-am spus. Lucrurile s-au schimbat. Oamenii normali îi acceptă. Am scăpat de multe idei preconcepute în ultima sută de ani. Cândva orice era chiar şi numai un pic diferit îi făcea pe oameni stânjeniţi. Orice fel de diferenţă – culoarea pielii, religie, limbă – cauza probleme, Cindy. Ei bine, am învăţat să acceptăm oamenii care nu arată ca noi. Acum acceptăm oameni care nu sunt chiar umani. Cum sunt mutanţii.

— Dacă îi accepţi, spuse ea, de ce te enervezi când Emily merge să se plimbe pe plajă cu ăla, cum îl cheamă?

#

Prietenul lui Ellen s-a întors la colegiu imediat după sărbătorile de iarnă. Numele lui e Tim. Este junior la Cornell. Sunt de părere că petrece prea mult timp scriindu-i scrisori lungi, dar ce pot să fac?

#

Soţia mea crede că ar trebui să fim mai sociabili cu ei. Sunt aici de o lună şi jumătate deja şi ne-am transmis doar saluturi simbolice uzuale – saluturi prietenoase, zâmbete, nimic mai mult. Nici măcar nu ştim cum îi cheamă.

— Mă pot descurca şi fără să-i cunosc, am spus. Dar, în regulă. Să mergem şi să-i invităm să bem ceva împreună în seara asta.

Am mers peste drum, la casa închiriată de familia lui Tim. A răspuns la uşă un bărbat ce putea să aibă o vârstă

cuprinsă oriunde între treizeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de ani. A fost pentru prima dată când am văzut unul dintre ei de aproape. Trăsăturile lui erau plate, ochii îi erau ciudat de depărtaţi şi pielea era aşa de lucioasă ca şi cum ar fi fost dată cu ceară. Nu ne-a invitat înăuntru. Am putut vedea lucruri ciudate care se petreceau în casă în spatele lui – oameni plutind aproape de tavan, lucruri din astea. Stând acolo la uşă, simţindu-ne foarte incomod şi stânjeniţi, ne-am fâstâcit şi, până la urmă, am spus pentru ce am venit. El nu era interesat. Îţi poţi da seama când oamenii nu sunt interesaţi să se amestece cu ceilalţi. Foarte rece, a spus că sunt foarte ocupaţi acum, aşteptând oaspeţi, şi că nu pot să vină. Dar că vom păstra legătura.

Pun pariu că e ultima oară când auzim de ei. Un grup distant, retras, stabilindu-şi propriile limite.

Ei bine, nu contează. Nu am nevoie să socializez cu ei. Oricum vor pleca peste două săptămâni.

#

Ce repede se succed lunile. Astăzi a fost prima furtună de zăpadă din această iarnă, una uşoară, dar încă nu este iarnă. Cred că prietenii noştri ciudaţi se vor întoarce curând la malul mării.

#

Trei dintre familii s-au mutat vineri şi alte trei au venit astăzi. Cindy a fost deja în vizită. A spus că anul acesta familia lui Tim are un nou animal de companie, un câine mutant, un fel de pudel cu piele solzoasă şi ochi roşii strălucitori, ca nişte bile. M-am înfiorat. Nu ştiam că există câini mutanţi.

Am tras speranţa că Tim se înrolase sau aşa ceva. N-am norocul ăsta. Va fi aici pentru două săptămâni de Crăciun. Ellen deja numără zilele.

#

Am văzut câinele mutant pe plajă. Dacă vrei părerea mea, ăla nu e câine, e un fel de reptilă uriaşă. Dar latră. Chiar latră. Şi dă din coadă. Am văzut-o pe Cindy îmbrăţişându-l. Se joacă cu copii mutanţi mai mici ca şi cum ar fi normali. Îi acceptă şi ei o acceptă pe ea. Presupun că e normal. Probabil că atitudinea lor e corectă şi a mea e greşită. Dar nu mă pot abţine. Nu vreau să am prejudecăţi. Dar unele lucruri îţi sunt întipărite în minte când eşti foarte tânăr.

Ellen a stat cu Tim mult după miezul nopţii.

#

Tim vine în această seară la noi pentru cină. Trebuie să recunosc că e un tip drăguţ. Dar arată atât de ciudat. Iar Ellen l-a convins să ne arate cum levitează. S-a încruntat un pic, apoi s-a ridicat drept de pe pământ. O ciudăţenie, o ciudăţenie de circ. Iar fiica mea e îndrăgostită de el.

Vacanţa lui de iarnă se va încheia mâine. Niciun moment mai devreme.

O altă iarnă se apropie de sfârşit. Mutanţii au plecat săptămâna asta. Sâmbătă au avut o mulţime de oaspeţi – un alt fel de mutanţi. Un trib diferit. Vizitatorii erau înalţi şi slabi, ca nişte schelete ambulante, foarte palizi, foarte solemni. Nu i-am auzit vorbind. Cindy spunea că vorbesc cu ajutorul minţii. Telepaţi. Par destul de inofensivi, dar toată chestia asta mă sperie foarte tare. Îmi imaginez tot felul de legături bizare care există în interiorul rasei umane, pe lângă rasa umană, tot felul de tipuri de mutanţi groteşti care se înmulţesc şi se răspândesc. Acum că în final au ieşit la suprafaţă, acum că am descoperit cât de mulţi sunt în realitate, am început să mă întreb ce surprize ne mai aşteaptă pe noi, cei aşa-zişi normali. Ne vom afla oare în minoritate peste câteva generaţii? Oare cei ca noi care nu avem superputeri vom deveni cetăţeni de rangul trei?

Sunt îngrijorat.

#

Vară. Toamnă. Iarnă. Au venit din nou. Poate anul acesta vom putea fi mai prietenoşi cu ei.

#

Anul trecut, şapte case. Anul acesta au închiriat nouă. Cred că e bine să avem atâta lume în jur. Înainte de a începe ei să vină era destul de pustiu aici pe timpul iernii.

#

Se pare că va ninge. Curând vor fi aici. Am primit scrisoare de la Ellen să-i pregătim vechea ei cameră. Timpul trece. Ca întotdeauna. Lucrurile se schimbă. Iarna îşi intră din nou în drepturi, şi cu ea vin şi prietenii noştri ciudaţi. Este al nouălea an de când vin aici. Abia aştept să o văd pe Ellen.

#

Ellen şi Tim au sosit ieri. Îi vezi acolo jos pe plajă? Da, sunt un cuplu tânăr, arătos. Cu ei este nepotul meu. Cel în costumul de iarnă albastru. Uită-te la el cum pluteşte – pariez că e la nouă picioare distanţă de pământ! Precoce, aşa e el. Nu e încă destul de mare pentru a merge. Dar poate levita destul de bine, după părerea mea.

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„The Mutant Season” by Robert Silverberg

În cutie

Edward M. Lerner

Născut în 1949, timp de 30 de ani a lucrat în companii aeronautice şi informatice ca Bell Labs, Hughes Aircraft, Honeywell sau Northrop Grumman, fiind şi scriitor de science fiction. În februarie 2004, după ce i s-a publicat romanul „Moonstruck” a decis să se dedice doar scrisului. A publicat trei romane singur, o antologie de povestiri şi încă două romane împreună cu Larry Niven.

Fizica cuantică a fost dintotdeauna un teren prielnic pentru science fiction. În cele ce urmează ne este descris cunoscutul experiment al lui Shrödinger, dar cu o abordare cu totul originală.

————————————

Sala de curs era plăcută şi încălzită. În spatele lui Thaddeus Fitch, care scria preocupat pe tablă, creioanele scârţâiau, corect, pe carneţele, neoanele bâzâiau intermitent, iar picioarele se frecau de podea. Acordurile unei melodii de Beach Boys se strecurau în încăpere, din curte, prin fereastra deschisă.

Sau cel puţin aşa îşi imagina profesorul că ar fi trebuit să arate sala. Studenţi şoptind şi foindu-se în scaunele lor sau râsfoindu-şi caietele… sunetele obişnuite ale orelor de dimineaţă. Sau ceea ce îşi mai amintea el din acele sunete atât de familiare.

Creta scârţâi în timp ce Thaddeus începu energic, dar nu foarte artistic, să schiţeze o figurină cu patru picioare.

— O să vă explic imediat ce e cu această pisică. Experimentul lui Shrodinger.

Cursul introductiv de fizică de azi era despre subiectul contraintuitiv al mecanicii cuantice.

— Probabil că vă mai amintiţi din lecturile voastre că, nu-i aşa, comportamentul atomilor şi ale părţilor lor constitutive nu pot fi descrise pe de-a întregul prin caracteristici convenţionale, cum ar fi: poziţia sau mişcarea. Sau, mai bine zis, felul în care noi gândim despre aceşti termeni descriptivi trebuie să se schimbe. În timp ce vorbea, continuă să deseneze un cub în care pisica pe care vroia să o încadreze părea cumva deplasată. Clipi nedumerit când vârful cretei se rupse într-o gaură ce nu trebuia să fie acolo. Sau trebuia?

— În fizica clasică, putem, cu mult efort, să măsurăm cu o precizie arbitrară, poziţia şi mişcarea oricărei particule atomice. Dar, la o scară suficient de mică, natura nu se va comporta aşa cum ne aşteptăm noi. În schimb, în domeniile infinitezimale, vom descoperi că anumiţi parametri prezintă, din când în când, o anumită granularitate sau ceea ce fizicienii numesc cuantizare. Mai mult, nu putem măsura la scară cuantică, fără să influenţăm obiectul măsurătorii noastre. Matematica nu e potrivită pentru – „dincolo” – de această clasă, iar o consecinţă a cuantizării e că nu putem cunoaşte perfect particulele subatomice.

Odată ce termină de desenat diagrama, Thaddeus se întoarse spre clasă.

— Dacă vom cunoaşte poziţia unui electron, nu vom şti mai nimic despre mişcarea sa. Dacă vom şti mişcarea sa, nu vom cunoaşte poziţia sa. Suntem reduşi la o serie de descrieri probabile ale locului în care se află o particulă sau a locului spre care se îndreaptă.

Intenţionat, ignoră mâna fluturând din al doilea rând.

— Dar această incertitudine se poate oare manifesta şi în lumea macroscopică pe care o trăim *noi*? De aici a pornit şi Erwin Shrödinger…

— Domnule profesor. Tonul tânărului McDowell, deşi respectuos, era destul de insistent. Studentul se ridicase în picioare pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Noi

– cei din clasă – credem că ar trebui să discutăm evenimentele de ieri.

Un şuvoi de… amintiri?… înlocui cuvintele pe care le rostise studentul. Un atac înarmat ratat la mustaţă. Un cuţit înfingându-se într-un porumbel neinspirat aterizat chiar atunci pe pervazul ferestrei deschise. O grenadă de mână dispărând într-un semi-arc.

Thhadeus alungă imaginile din faţa lui. *Prostii*. Arătând spre tablă, continuă de unde rămăsese.

— Să ne întoarcem la lecţia noastră. Doctorul Shrödinger a elaborat un experiment de gândire pentru a demonstra incertitudinea cuantică. Desenul meu de pe tablă vă arată interiorul cutiei, dar voi va trebui să vă imaginaţi că pereţii sunt opaci, impenetrabili. Lângă liniile care reprezentau o pisică, profesorul desenă un pătrat mic. Acest mecanism conţine material radioactiv. Detectarea unei singure fisuri radioactive, bătu el în tablă cu bucata boantă de cretă, duce la eliberarea unui gaz otrăvitor.

Începu să explice cum poate apărea o fisură – emisia spontană a unei particule dintr-un nucleu atomic – când murmure de protest îl întrerupseră. Simţi cum i se ridică părul pe gât. În sala destul de înghesuită, un rând de scaune rămăsese neocupat. Şi chiar acolo se întâmplase *ceva*.

Numai că era imposibil.

Domnul McDowell rămăsese sau se ridicase din nou în picioare. Urmărea, cu atenţie, privirea profesorului, îndreptată spre scaunele goale.

— Nici noi nu-l înţelegem, domnule profesor. Pe… intrus.

Ceilalţi studenţi dădură din cap că aşa era. Vocile prinseră putere. O sută de perechi de ochi se opriră asupra lui Thaddeus.

— Vă referiţi la nepotul meu nenăscut, nu-i aşa? E imposibil, să ştiţi.

— Dar domnule profesor…

Cu o voce fermă şi puternică, Thaddeus îl întrerupse:

— Dar tu ştii ce ai văzut, asta vroiai să spui, nu-i aşa? Ceea ce ai văzut tu şi colegii tăi din spatele clasei. Sau, mai

degrabă, ceea ce v-aţi *convins* singuri că aţi fi văzut, după ce aţi tot vorbit despre povestea aceasta. Îşi coborî vocea. Desigur, există şi o explicaţie mai simplă decât imposibilul.

— Un curs despre călătoriile în timp, ilustrat prin paradoxul bunicului, într-o sală de clasă plină şi înfierbântată. O maşină afară ia foc. Un oaspete, cu părul roşu ca al meu, asistă la curs. Studenţi în căutare de senzaţii tari iau parte la secţiunea finală a cursului şi aşteptările lor, amplificate de zvonuri, ne urmăresc insistent propria noastră imaginaţie înfierbântată.

Thaddeus trase aer adânc în piept.

— Ceea ce până şi mie mi se pare că-mi amintesc nu s-a întâmplat de fapt. E *imposibil* să se fi întâmplat. Toată povestea aceasta nu e decât efectul unei isterizări în masă.

— Ca poveştile celor care susţin că au văzut OZN-uri, strigă cineva.

— Sau ca judecata vrăjitoarelor din Salem, fu de acord Thaddeus. Mai bine o astfel de clipă de rătăcire decât să negăm cauzalitatea, mai spuse el, deşi nu-i păsa nici de una nici de alta…

Însă tânărul McDowell nu se lăsă bătut:

— Domnule profesor, în tablă e o gaură făcută de un *glonte*. Şi cum explicaţi faptul că atacurile au încetat? S-au oprit – dumneavoastră le-aţi oprit – după ce aţi anunţat că nu veţi mai avea niciodată copii.

Thaddeus se prinse de marginea catedrei:

— În tablă a existat, cu siguranţă, tot timpul o gaură, pe care nu am observat-o, decât după ce ni s-a părut că s-a tras. Cât despre vizitatorul nostru, acesta probabil a dispărut în cel mai puţin misterios mod posibil, gesticulă el spre studenţii din ultimele rânduri, prin uşa din spate. Cu toate acestea, memoria sa insista că sosia sa dispăruse – în viitor? – de după o adunătură de studenţi furioşi. *Aţi dori* să retrăim scena de bun-venit?

Întrebarea sa provocă un val de râsete nervoase.

— Doamnelor şi domnilor, ieri am discutat despre cauză şi efect. Acum, pretindeţi că nepotul meu a călătorit în timp pentru a mă ucide şi că eu m-am apărat de acest atac

declarând că nu voi mai avea copii. Dacă lucrurile stau aşa, atunci niciun nepot nu ar fi putut călători înapoi în timp pentru a cauza această decizie, pentru simplul motiv că nu se va fi născut. Va rămâne decizia mea neschimbată? Sau voi mai face şi alţi copii? Pe feţele studenţilor se aşternu o expresie de îndoială şi profesorul bătu ultimul cui, la figurat, în sicriul metaforic: Cum, din moment ce am oprit atacurile, hotărând să nu mai am copii, e posibil ca *voi* să vi-l amintiţi pe nepotul meu?

Şoaptele încetară în timp ce Thaddeus bătu cu degetele în catedră.

— Acum să ne întoarcem la pisica lui Schrödinger. Poate un electron, a cărui poziţie e incertă, să se manifeste în afară nucleului atomic? Mai exact, a apărut o fisură radioactivă care să elimine gazul otrăvitor? Amintiţi-vă că nu puteţi vedea interiorul cutiei. Poate cineva să-mi răspundă?

Studenţii începură să se agite din nou, dar natura acestei controverse era mult mai academică decât cea care tocmai se încheiase. (Încheiase, îşi zise Thaddeus în sinea sa, sau fusese doar lăsată pentru mai târziu?)

— Atunci, hai să votăm! Cine crede că pisica a rămas în viaţă? Se ridicară, timid, câteva mâini. Şi cine crede că pisica a murit? Alte mâini ridicate. Văd că nu toată lumea şi-a exprimat opinia. Cei care nu aţi ridicat mâna pentru niciuna dintre variante credeţi cumva că pisica e un fel de vampir – de strigoi, nici moartă, nici vie?

Râsetele cu care studenţii îi răspunseră la glumă fură puţin prea lungi şi prea stridente. Iată că nu numai el era încordat.

— Datorită sistemului închis, al cutiei etanşe, nu putem şti ce s-a întâmplat cu pisica. Aceasta poate fi sau vie sau moartă, acesta e răspunsul corect, cel puţin, conform mecanicii cuantice. Nimic nu e sigur, până nu deschidem cutia pentru a vedea rezultatul. Până atunci, toate variantele posibile sunt, zic fizicienii, în superpoziţie.

Un braţ familiar flutură în aer. Profesorul se abţinu, cu greu, să nu ofteze:

— Da, domnule McDowell.

— Dar ce *înseamnă* asta?

— Matematica mecanicii cuantice e minunată şi previzibilă. Ceea ce nu e clar, ceea ce nici măcar Albert Einstein nu a putut înţelege, e sensul propriu-zis al acestui formalism matematic. Unii sunt de părere că a pune întrebări e de nepermis. Alţii susţin că domeniul mecanicii cuantice e atât de îndepărtat de simţurile noastre că nu avem „echipamentul” necesar să-l percepem. De aceea, de altfel, a şi conceput Schrödinger experimentul cu pisica din cutie. Căci, nu-i aşa, o pisică nu e o particulă subatomică…

De ce mintea sa continua să rătăcească?

— Există câteva interpretări, niciuna dovedită, a formalismului matematic. Vie sau moartă: A avea un singur rezultat atunci când cutia e deschisă e o asimetrie neestetică. Ca urmare, o teorie susţine că ambele variante sunt valabile – ceea ce implică existenţa unui al doilea univers. Mai mult, ori de câte ori, o incertitudine la nivel cuantic trebuie să aibă un rezultat anume, *universul* însuşi trebuie să se despartă în *mai multe* universuri, fiecare dintre acestea având propriul rezultat posibil. Dacă noi, ocupanţii unui univers, deschidem cutia şi descoperim că pisica e vie, într-un alt univers, ocupanţii acelui univers o vor găsi moartă.

Sala se umplu din nou de murmure. De data aceasta, Thaddeus lăsă ca nedumerirea să-şi urmeze cursul. În timp ce minţile tinerilor încercau să priceapă miriadele nenumărate ale universurilor ce se năşteau în fiecare moment, în mintea sa apăru viziunea a două universuri împletite unul într-altul. Viziunea a doi profesori posibili, aflaţi în superpoziţie. Din ce sursă va apărea liberul arbitru, în afara incertitudinii cuantice?

Copii sau nu? Amintiri sau halucinaţii? O gaură de glonţ sau doar o simplă gaură?

Sunetul puternic îl readuse în sala de curs. O zi de toamnă nepotrivit de caldă şi o alarmă de incendiu:

— Atenţie, toată lumea! Părăsiţi clădirea în ordine. Adunarea în curte. Thaddeus îşi urmări studenţii ridicându-

se, formând rândurile şi părăsind clasa într-o manieră foarte eficientă. Ochii i se plimbară de la o uşă la alta, în timp ce gândurile continuau să-i zboare.

— Domnule McDowell! Tânărul era la tablă. Îşi dăduse şi el seama că alarma nu era decât un exerciţiu al pompierilor? Termină cu prostiile şi ieşi în curte. Ochii profesorului îşi reluară plimbarea de la o uşă la alta. Când privirea sa ajunse în faţa clasei, aceasta era goală. Sub pisica lui Schrödinger apăruse o frază, scrisă în grabă. Încercă să o citească dar nu reuşi.

Oare la ce se gândise mai înainte?

* * *

Studenţii părăsiră curtea însorită, intrând înapoi în clădire. Câţiva dintre ei aruncară nişte priviri, câtuşi de puţin subtile, la ceasul de pe hol. Ora se apropia de sfârşit. Ar fi putut să le dea liber încă din curte şi să nu-i mai bage înapoi în clasă pentru cele câteva minute rămase.

— O zi perfectă pentru un exerciţiu de incendiu. Thaddeus luă o bucată de cretă. Unde rămăsesem?

Clasa izbucni în râs, când el se întoarse spre tabla fără nicio gaură. Faţa, ascunsă, slavă Domnului, de privirile studenţilor, i se înroşi.

— Inteligent. Şterse grăbit propoziţia care apăruse sub pisica desenată de el. Râsetele se înteţiră. Foarte inteligent, într-adevăr.

Acum îi părea rău că nu le dăduse drumul acasă mai devreme. După numai un minut, sună clopoţelul. Studenţii, zâmbind răutăcioşi, se buluciră, în grupuri de câte doi sau trei, spre ieşire.

Desenul său umil avu soarta frazei scrise de McDowell. Nu că ar fi contat cine ştie ce: ideea fusese memorabilă. Strângându-şi notiţele, Thaddeus se întrebă dacă Einstein ar fi fost de acord cu ceea ce fusese scris pe tablă:

— *Pisica ştie*.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Inside the Box” by Edward M. Lerner

NeSfântul Graal

Frank Roger

Este un scriitor belgian născut în 1957. A absolvit Filologia, cu o dizertaţie despre Philip K. Dick. De atunci are la activ câteva sute de povestiri, publicate în mai mult de 20 de limbi, inclusiv o povestire în limba română în „Lumi Virtuale”.

Povestirea care urmează este, printre altele, o satiră la adresa consumismului fără rost, într-o lume în care oamenii nu mai disting realitatea de spoturile comerciale.

————————————

I.

Crocodilul sări din mlaştină şi îşi deschise fălcile uriaşe chiar în faţa unei tinere care se apropiase de marginea bălţii. Femeia nu-i dădu nicio atenţie şi se îndreptă liniştită drept spre creatura dezlănţuită.

— Vizitaţi Centrul Acvatic, bubui o voce de nicăieri. Puteţi înota cu delfinii şi cu rechinii şi puteţi hrăni crocodilii. Încercaţi toboganele noastre acvatice şi celelalte distracţii, pentru numai şaptezeci şi cinci de dolari.

Crocodilul dispăruse deja în mlaştina lui virtuală când femeia luă loc la o masă goală.

— E mişto tipa, murmură şeful lui Roy aprobator, aşteptând comezile, în bucătărie.

— Te cred, îi răspunse Roy. Pot să o servesc eu, Kelvin?

Şeful dădu din cap că da.

Roy o urmări pe femeie tastând comanda, holbându-se la scannerul care îi verifică, prin retină, contul din bancă, apoi lăsându-se pe spate relaxată. Intrară şi alţi clienţi şi

crocodilul reapăru, repetându-şi invitaţia în parcul acvatic. Femeia îşi scoase telefonul web, pentru a nu se plictisi cele câteva minute cât dura până ce bucătăria automată avea să-i gătească mâncarea. Nu dădu nicio atenţie celorlalte reclame holografice din mijlocul restaurantului; un avion care decola şi pe ale cărui aripi puteai citi preţurile de la ofertele promoţionale ale companiei Apple Airlines.

Când mâncarea fu gata, Roy luă farfuria aburindă şi se grăbi spre masa tinerei, zâmbind fericit, debordând de energie şi de sentimente pozitive, acesta fiind şi motivul pentru care fiinţele omeneşti mai erau încă folosite aici pe post de chelneri, în locul roboţilor. Faptul că chelnerii în carne şi oase erau mai calzi şi aveau acel şarm tipic uman făcea diferenţa, obişnuia să spună Kelvin oricui îl asculta. Şi, energizaţi de tot felul de droguri, oamenii făceau schimb după schimb, zâmbind şi transmiţând încredere clienţilor.

În timp ce punea farfuria pe masa femeii, sistemul audio îi spunea:

— Vă mulţumim că aţi ales Lunch Mob pentru a lua masa.

O clipă, ochii i se întâlniră cu ai femeii şi Roy se simţi de parcă ar fi fost lovit de un fulger. Femeia era, într-adevăr, deosebită. Se întrebă dacă reacţia sa era datorată drogurilor sau dacă nu era cumva dragoste la prima vedere.

În timp ce ea se aplecă deasupra mâncării, o studie în detaliu: părul, hainele şi micile tatuaje de pe corp, care păreau vii şi aruncau nişte efecte irizante pe piele, ornamentele fosforescente de pe sânii care ieşeau provocator din rochia strâmtă. Când, în sfârşit, reuşi cu mare greutate să-şi ia privirea de la ea, un alt grup de clienţi intră în bar.

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Chiar în momentul în care crocodilul şi hologramele aviatice îşi făcură apariţia din nou, clienţii care sosiseră mai devreme se repeziră în direcţia lui. Cineva îl izbi cu putere, trântindu-l la pământ, aşa că nu mai reuşi să vadă ce se întâmpla, căci nimerise exact în mijlocul hologramei comerciale. Simţi cum cineva îl

calcă apăsat şi imediat se trezi cu vreo două trupuri peste el. Se rostogoli într-o parte, cât putu de repede, apoi sări în picioare. Holograma dispăruse. Privi în jur, năucit. Toţi clienţii dispăruseră, inclusiv femeia pe care tocmai o servise.

— Ce naiba a fost asta? urlă el.

— Nu ştiu, răspunse Kelvin din spate. Totul a fost aşa de repede că nu am apucat să văd nimic. Plus că m-a incomodat holograma.

— Va trebui să urmărim cd-ul de la camerele de supraveghere şi să chemăm Poliţia, spuse Roy. Şi să o aducem înapoi pe tipa aia superbă.

— Cred că nici camerele nu au prins mare lucru din cauza hologramei, îi răspunse Kelvin. Nu-ţi bate capul cu fata, a plătit, chiar dacă nu a apucat să mănânce mare lucru. Iar tipii ăilalţi nu au consumat nimic. Să ştii că asta nu a fost o bătaie obişnuită, Roy. Hai, mai ia o pastilă ca să-ţi revii! Clienţii pot să apară în orice clipă. Nu-ţi fă griji, am să anunţ eu totul la Poliţie. Te simţi bine?

— Da, nu am nimic, doar că am pierdut ceva, spuse Roy pe un ton plângăreţ.

— Ce anume?

— Pe tipă.

— Hai, lasă astea, ia nişte energizante şi o pastilă că avem treabă.

— Glumeam şi eu, minţi Roy şi se îndreptă, cu paşi mari spre bucătărie, să ia încă o doză. Pastilele chiar îl ajutau şi, nu după multă vreme, energia şi starea de bună dispoziţie îi reveniră la nivelul normal. Nu se mai întâmplă nimic până la sfârşitul turei. Se bucură când ajunse acasă, dar nu reuşi câtuşi de puţin să-şi scoată din minte imaginea fetei din după amiaza aceea.

II.

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, Roy privi pe singura fereastră de care dispunea apartamentul său. Cerul era de un albastru ameninţător la fel ca acea culoare care îţi apărea pe ecranul computerului când se strica. Ceva îi

spunea că ziua ce abia începea nu avea să fie lipsită de evenimente.

Lucra în tura de după-masă, aşa că se putea relaxa. Se duse în bucătărie, tastă codul pentru micul său dejun favorit, unul italian, şi aşteptă. Când îi sună telefonul, nu răspunse decât după ce scană apelul în căutare de viruşi. Se hotărâse să nu mai răspundă decât dacă era sigur că apelurile pe care le primea nu erau infestate. Cu câteva zile în urmă, văzuse la ştiri o poveste despre felul în care întreg sistemul de telefonie celulară fusese pus la pământ de o serie de viruşi foarte puternici. Bineînţeles, fuseseră unii care pretinseseră că toată povestea fusese pusă la cale de companiile care produceau programele antivirus, încercând să-şi mărească vânzările. Cu toate astea, nu era dispus să-şi asume niciun risc. Probabil că nu era decât o nouă reclamă, una din generaţiile noi, care puteau trece cu uşurinţă de filtrele companiei de telefoane. Primise deja câteva, care îl îndemnau să ia parte la nişte slujbe religioase pentru „a-şi îmbunătăţi calitatea vieţii”.

Ceru computerului de bucătărie să-i ţină mâncarea caldă şi răspunse. La naiba, îşi zise, când văzu că apelul nu era video. Lucrul acesta nu putea însemna decât o veste proastă.

— Cine e? întrebă. Dacă nu te arăţi la faţă, închid!

— Aşteaptă, răspunse o voce de femeie. Te rog, nu închide. Trebuie să vorbesc cu tine. E ceva important. Nu ne cunoaştem, dar m-ai văzut ieri la restaurantul de la aeroport în care lucrezi.

Nu se poate, se gândi el. Era oare chiar femeia aceea superbă? Cum aflase cine era şi cum îi găsise numărul de telefon? Visa? Era încă în pat? Urma o fantezie sexuală?

— Nu te cred, zise. Dacă nu îmi dai acces video, închid, ameninţă din nou.

Micul ecran al telefonului se activă pentru o secundă, îndeajuns de mult ca el să vadă că, întradevăr, cea care-l suna era femeia de la restaurant. Arăta chiar mai bine decât ieri. Dacă totuşi acesta era un vis, spera să nu se termine prea repede.

— E în regulă, spuse. Te-am văzut ieri la Lunch Mob. Cum m-ai găsit? Şi de ce ai închis transmisia video aşa de repede?

— Nu am timp să-ţi explic prea multe, îi răspunse femeia. S-ar putea ca telefoanele noastre să fie ascultate şi, cu cât semnalul e mai slab, cu atât mai bine. Trebuie să ne întâlnim cât mai repede. E ceva foarte important.

— Cine să ne asculte? Şi despre ce e vorba?

— Nu-ţi pot spune la telefon. Hai să ne întâlnim la Mall-ul Orville Wright, de pe aeroport, în cincisprezece minute. Ascultă-mă bine: s-ar putea ca şi alţii să vrea să intre în legătură cu tine. Nu răspunde! Dacă or să vină la uşă la tine sau la restaurant, nu le răspunde la întrebări. Prefă-te că eşti drogat şi că nu înţelegi prea multe din ce ţi se spune şi zâmbeşte-le tot timpul. O ultimă întrebare: porţi blugi reciclabili?

— Port tricouri reciclabile. De ce?

— Atunci îmbracă-te cu blugii pe care i-ai purtat ieri. Ne vedem la mall.

Femeia închisese. Avu un moment de ezitare. Ceva nu era în regulă, dar nu rezistă ideii de a o întâlni din nou. Tipa era prea frumoasă ca să rateze aşa ceva. Îşi anulă micul dejun şi se pregăti de plecare. Activă sistemul anti-furt holografic, care, proiectând o imagine de apartament sărăcăcios, ascundea lucrurile de valoare din casă. Nu puteai şti niciodată când un hoţ reuşea să-ţi strecoare o minicameră web mobilă, încercând astfel să descopere dacă era ceva de jefuit în apartament la tine. Cel mai bine era ca acesta să pară jalnic.

Ieşi din casă şi, în drum spre cea mai apropiată staţie CityNaut, trecu pe lângă un stand cu cămăşi. Văzu una pe care era inscripţionată, în 3D, o reclamă pentru cel mai nou film, dar preţul era prohibitiv. Aşa că-şi luă un tricou reciclabil ieftin, cu o reclamă obişnuită. Nu avea să-l ţină decât o zi dar nu-i păsa: toată lumea le purta. După ce retina îi fu scanată pentru plată, îşi aruncă vechea cămaşă în cutia de reciclare, moment în care îşi aminti că ar fi trebuit să poarte aceeaşi blugi ca şi ieri. Uitase de asta, dar

nu se mai obosi să se întoarcă să se schimbe. Ce conta dacă purta blugi reciclabili sau nu? Poate că avea să fie norocos şi să sfârşească prin a o cunoaşte pe tipă fără să poarte nicio pereche de pantaloni, îşi zise, zâmbind.

Se urcă în CityNaut şi transmise scannerului destinaţia în timp ce acesta îi cercetă retina. „Mulţumim că aţi ales sistemul de transport în comun CityNaut” îi spuse o voce, în timp ce-i lua banii de bilet direct din cont. După o cursă scurtă ajunse la aeroport, la Mall. Spera să o întâlnească pe femeie imediat, dar nu o zări nicăieri. Magazinul era deja plin de lume. Se opri la intrare, la un stand de ziare şi reviste, unde urmări ştirile pe un ecran holografic, ştiri întrerupte de diverse reclame, tot holografice. Uneori, era destul de dificil să le deosebeşti unele de celelalte, dar presupuse că fragmentele despre incidentul din aeroportul din Toronto, despre cutremurul din Pakistan şi despre statisticile care demonstrau că un număr tot mai mare de oameni începuse să meargă la biserică făceau parte din categoria ştirilor.

Merse mai departe până la o farmacie de unde îşi cumpără o rezervă de droguri şi de energizante, apoi ocoli o hologramă care făcea reclamă la Hotelurile Internaţionale ale Aeroportului Hyatt. Era foarte emoţionat în legătură cu această întâlnire nesperată. Tocmai îşi căuta în buzunar o pilulă când auzi o voce în spatele lui:

— Sunt aici. Urmează-mă la magazinul de jocuri şi filme din stânga. Şi poartă-te cât mai firesc. Vorbim acolo.

Era tipa de ieri. Dar acum i se păru şi mai frumoasă în cămaşa ei scumpă care, deşi îi ascundea tatuajele, oferea în acelaşi timp o minunată privelişte asupra sânilor. O urmă, incapabil să rostească vreun cuvânt.

Înţelese de ce alesese magazinul pentru a sta de vorbă: locul era un infern de zgomote şi imagini din cauza hologramelor care făceau reclamă la cele mai noi filme şi jocuri. Era aproape imposibil ca cineva să tragă cu urechea la conversaţia lor. De altfel, le venea destul de greu să se audă unul pe celălalt.

— Am să fiu cât mai concisă. Ai fost implicat în afacerea asta din întâmplare. Nu trebuie să ştii toate detaliile. În buzunarul tău a ajuns ceva care îmi era destinat mie. Îţi propun să mi-l dai chiar acum şi să uiţi totul.

Îşi aminti de bătaia în care fusese implicat cu o zi înainte. Fusese, cum s-ar spune, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit: cineva trebuise să dea un obiect altcuiva, dar o a treia persoană îi încurcase planurile primului şi buzunarul său fusese singurul loc în care reuşise să ascundă obiectul misterios. Argumentaţia i se păru logică.

— Am avut o mică problemă cu pantalonii aceia, minţi el. Nu îi am pe mine acum. Spune-mi de ce ai nevoie.

Ea îi aruncă o privire albă care îi produse fiori pe şina spinării.

— Mă tem că nu pot să-ţi dau prea multe detalii. Şi aşa eşti prea implicat în afacerea asta.

— Atunci nu mai avem ce discuta, îi răspunse, întorcându-se să plece.

Îl opri, punându-i o mână pe umăr şi provocându-i o nouă serie de fiori, dar aceştia erau de altă natură.

— Te rog, nu pleca.

— Va trebui să-mi spui totul.

— O să-ţi pară rău. Asta dacă vei trăi până atunci.

— Mă faci din ce în ce mai curios.

— Ascultă-mă cu atenţie. Chestia aia care ţi-a fost strecurată ieri în buzunar e ilegală şi nepreţuită. Nu trebuie să cadă în mâini greşite. Cel puţin trei persoane ştiu că obiectul e la tine acum, aşa că vor afla şi alţii – inclusiv cei din serviciile secrete – despre asta. Şi te asigur că vor veni după el. Ce crezi că-ţi vor face dacă vor crede că ştii prea multe? Am nevoie de obiectul acela şi, crede-mă, nu îţi doreşti să-l găsească cineva la tine. Trebuie să mi-l aduci cât mai repede. Întoarce-te acasă, pune-ţi pantalonii de ieri pe tine şi hai să ne întâlnim undeva, lângă casa ta. Crede-mă, e pentru binele nostru, dar mai ales al tău.

După ce se gândi câteva secunde, îi răspunse:

— Ok. O să mă întorc acasă. Eşti sigură că nu vrei să vii şi tu?

Ea dădu din cap.

— E periculos să fiu văzută acolo. Cel mai bine e să mi-l aduci într-o zonă publică. Aşa riscurile sunt mai mici.

— Vrei să spui că locuinţa mea nu e un loc sigur?

— Nu şi cu ce ai tu în pantaloni. Hai, du-te. Acum. Nu mai pierde timpul. E vreo pizzerie prin zonă? Ne vedem acolo.

— Ok, ne vedem acolo, atunci. Din cauza ta am pierdut micul dejun.

— Dacă nu te grăbeşti o să pierzi mult mai multe decât un mic dejun. Hai, du-te odată!

El dădu din cap, se întoarse şi părăsi magazinul. Aruncă o privire peste umăr sperând să o mai vadă încă o dată, dar dispăruse deja. Lucrurile nu se îndreptau câtuşi de puţin spre o aventură sexuală, aşa cum îşi imaginase. Deci totul era real, nu visa.

Luă CityNaut şi în scurt timp fu înapoi în apartamentul său. Spre nemulţumirea sa, observă că o cameră web fusese activată în dormitor, transmiţând, cu siguranţă, imagini unor tipi care urmăreau acelaşi lucru ca şi femeia pe care tocmai o întâlnise. Nu era de mirare că nu vroise să vină aici. Însemna că lucrurile erau, într-adevăr, foarte serioase. Strivi camera web cu bocancii după care începu să caute prin buzunarele pantalonilor pe care îi purtase cu o zi înainte. Degetele atinseră un obiect mic, care se dovedi a fi un fel de fiolă minusculă. Era agăţată de firele textile din interiorul unui buzunar şi era atât de mică şi de uşoară, că nici nu ar fi avut cum să o simtă dacă nu ar fi ştiut de existenţa ei. Probabil că vizitatorii nedoriţi erau în drum spre casa lui şi, dacă nu aveau să găsească pantalonii, s-ar fi putut să înceapă să-l caute. Dar, dacă vor găsi pantalonii fără fiolă, ar putea crede că aceasta s-a pierdut în timpul încăierării de ieri şi, din felul în care el lăsase pantalonii aruncaţi nepăsător pe pat, ar fi putut trage concluzia că habar nu avea despre ce era vorba, lăsându-l în pace. Cel puţin asta spera că se va întâmpla.

Părăsi apartamentul în grabă şi se duse la Pizzeria Palazzo. Femeia încă nu sosise, aşa că se aşeză la o masă şi tastă comanda în mini-calculator, oferindu-şi retina aparatului de scanat. Apoi o văzu pe femeie, pe stradă. Dar chiar în momentul în care aceasta dădu să intre în restaurant, câţiva bărbaţi o ajunseră din urmă şi o opriră, începând să discute cu ea. Aglomeraţia de pe stradă îl împiedică să vadă ce se întâmpla, dar era evident că lucrurile nu decurgeau conform planului. Femeia nu mai apăru în pizzerie şi, când reuşi, pentru o clipă, să aibă o vedere clară asupra străzii, nu o mai găsi acolo. Fusese oare interceptată de inamicii ei? Sau preferase să nu-i conducă la el? Urma oare să-l contacteze mai târziu? Avea să o mai vadă vreodată? Frumuseţea ei avea să-l bântuie toată viaţa?

O voce cu un puternic accent italian îl trezi din gândurile sale:

— Vă mulţumim că aţi ales să mâncaţi la Pizza Palazzo.

Se întoarse şi îl văzu pe Luigi, zâmbitor din cale afară, care-i adusese pizza mexicană.

— Mă bucur să te văd. Ce mai faci? îl întrebă acesta.

— Bine, mulţumesc. Pot să te întreb ceva? Ai idee ce ar putea fi chestia asta? Scoase micuţa fiolă din buzunar şi i-o dădu lui Luigi. Îl cunoştea bine şi îi cunoştea şi reputaţia de tip care se pricepea la droguri şi stimulante. Dacă nici el nu ştia despre ce e vorba, atunci nimeni nu ştia.

— E o poveste lungă, îi zise. A ajuns la mine din întâmplare şi acum o grămadă de tipi mă caută să o recupereze.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur ce e, răspunse Luigi, privind foarte atent fiola, fără însă ca zâmbetul să-i fi dispărut de pe faţă. Dar bănuiesc că orice o fi înăuntru nu e legal şi că, probabil, costă o mulţime de bani.

— Ai vreo sugestie?

— Păi, cel mai simplu ar fi să înghiţi ce e înăuntru. Aşa nimeni nu va mai putea găsi nimic la tine şi nici nu vei putea fi arestat. În plus, te vor lăsa în pace şi te vei şi putea distra puţin. Succes, Roy. Să-mi spui şi mie cum a fost.

— Dar dacă e o chestie letală? Vreun fel de otravă?

— Nimeni nu ţine otravă de şobolani în fiole aşa mici, sper că mă-nţelegi. Am mai văzut de astea şi, tot aşa, nişte tipi se dădeau de ceasul morţii să le recupereze. Cred că e un nou drog, ilegal. Dacă aş fi în locul tău, l-aş încerca fără să stau pe gânduri. Simte-te bine, frate! Deschide fiola, apas-o până nu mai rămâne nimic în ea şi apoi arunc-o. Baftă!

Luigi plecă să servească alţi clienţi şi Roy se apucă să înfulece pizza. Apoi se duse la baie şi, în timp ce urina, îşi închise ochii. Nu-l putea suporta pe piticul acela holografic care apărea de obicei la picioarele oamenilor, zicând: Nu vă mai simţiţi de rahat! Încercaţi noile noastre stimulente MoodUpSwings şi vă veţi simţi excelent în fiecare zi!

Creatura virtuală dispăru exact în momentul în care termină de urinat şi Roy se simţi eliberat în mai multe sensuri. Deşi nu-i plăcea deloc reclama aceea, se simţea îmboldit să încerce noile droguri. Avea să o facă într-una din zilele viitoare. Acum avea altceva de făcut.

Îi luă ceva vreme până deschise fiola. O băgă în gură şi o strânse între dinţi până auzi un bip. Nu simţi nimic coborându-i pe gât, dar probabil că era unul din noile droguri, care erau aproape invizibile şi aveau o masă incredibil de mică. Atâta vreme cât efectele erau minime, lucrul acesta nu-l deranja câtuşi de puţin. Aruncă fiola în veceu şi trase apa, după care ieşi din pizzerie şi se duse întins la un automat de Coca-Cola, care îl stropi cu spumă holografică.

Se întoarse în apartamentul său, aşteptând să-l găsească răvăşit. Când văzu că pantalonii nu erau în aceeaşi poziţie în care-i lăsase îşi spuse că, totuşi, fusese cineva pe acolo, dar că, probabil, nu avea să repete vizita prea curând. Probabil, spera el, negăsind ceea ce aveau nevoie, au hotărât să-l lase în pace.

Timpul se scurgea încet. Femeia nu-l mai sunase, iar drogul pe care îl înghiţise nu-i produse deocamdată niciun efect vizibil. Poate că era un drog cu efect întârziat. Sau s-o fi înşelat Luigi? Oricum, se pare că nu avea efecte nocive,

aşa că nu avea altceva de făcut decât să aştepte să vadă ce se va întâmpla.

Când veni vremea să se ducă la serviciu, luă CityNaut-ul şi se duse la aeroport. Poate că femeia avea să vină aici, în loc să-l mai sune. Sau poate că tipii care-l căutau îl aşteptau deja la restaurant, sperând să-i prindă pe amândoi: pe el şi pe femeie. Intră detaşat în local, ignorând crocodilul care se repezi imediat la el.

— Salut, Roy, îi spuse Kelvin. Te-au căutat nişte tipi în dimineaţa asta. Vroiau să stea de vorbă cu tine. Au fost şi doi poliţişti. Ieri cineva a plătit cu o retină clonată. Ceea ce e ilegal. Şi ceea ce mai înseamnă că am pierdut banii. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ieri? Sper că nu eşti implicat în niciun fel în treaba asta.

— Nu sunt, minţi Roy. Dacă se întorc tipii ăia, spune-le că lucrez aici şi atât. Nu vreau să am nimic de-a face cu chestia asta.

— Bâne, sper că aşa e, pentru că, altfel, ştii foarte bine că nu vei mai putea lucra aici.

— Pe cuvânt, Kelvin, nu am nicio treabă cu ei.

Spre uşurarea lui, restul zilei se scurse fără evenimente, în afară de un singur lucru care-l puse puţin pe gânduri: cumva uitase să ia drogurile şi energizantele obişnuite şi nu le simţise lipsa câtuşi de puţin. Iar spre sfârşitul turei, primi un mesaj pe telefon. În el scria că trebuia să se prezinte, la opt seara, la Switchbleed, un bar aflat pe acoperişul aeroportului. De asemenea, trebuia să aducă o valiză cu un anume obiect de îmbrăcăminte şi să pară un pasager care bea ceva înainte de îmbarcare. Persoana care-i trimisese mesajul avea să fie acolo, urmând să facă un schimb de valize cu ea. Textul nu era semnat cu niciun nume, ci cu un tatuaj, pe care îl văzuse strălucind pe pielea femeii misterioase. Era evident că ea îi trimisese textul. Deşi se cam săturase de toată afacerea, ideea de a o reîntâlni era irezistibilă. Cine ştie unde putea duce toată aventura asta? Dar avea oare să afle vreodată numele ei, pentru cine lucra sau despre ce era vorba? Şi, mai important decât toate astea, avea să o aibă vreodată?

III.

Roy ajunse la bar puţin mai devreme de ora fixată, îşi comandă ceva de băut şi începu să admire priveliştea, cu avioane care decolau sau aterizau la intervale scurte de timp.

Chiar în momentul în care o aeronavă uriaşă îşi lua zborul, o zări pe femeie intrând în bar şi îndreptându-se spre masa lui. Îi zâmbi cu zâmbetul lui natural, nu cel produs de droguri, şi, în spatele ei, apucă să vadă cum nava, care nu se ridicase de la sol decât de câteva secunde, începu să se încline periculos într-o parte. Dintr-unul din motoarele ei apărură nişte flăcări şi avionul se aplecă şi mai tare, într-o poziţie aproape imposibilă. Din spatele geamurilor izbucniră explozii puternice şi nava se prăbuşi, în cele din urmă, explodând spectaculos când atinse solul. Roy luă o înghiţitură de suc şi privi lung fragmentele care ardeau pe pista de decolare, adunându-se într-o formaţie, care, în cele din urmă se dovediră a fi reclama holografică a celui mai nou film de pe piaţă „Infern pe cer”.

Femeia puse valiza pe podea şi se aşeză în faţa lui, zicându-i:

— Frumoasă privelişte, nu-i aşa?

— În ziua în care o navă o să se prăbuşească pe bune, nimeni nu-i va da nicio atenţie, căci toată lumea va crede că nu e decât o altă reclamă foarte realistă, răspunse el.

— Păi s-ar potrivi de minune cu vremurile de azi.

— Lasă-mă să-ţi iau ceva de băut, se oferi el.

Ea tastă comanda, iar el îşi prezentă retina la scanat. Măcar retina lui era una reală, îşi spuse. Observă că femeia avea aceeaşi coafură ciudată, care îşi schimba culoarea des şi că purta aceleaşi tatuaje. Din nefericire, sânii îi erau acoperiţi de data asta.

Femeia aruncă o privire sub masă şi îl întrebă puţin răstit:

— Văd că nu ai adus nicio valiză. Ţi-am explicat că trebuie să părem nişte simpli pasageri şi să schimbăm

valizele la plecare. Nu vei reuşi nici de data asta să faci un transfer atât de simplu? De ce complici lucrurile? Ce-i cu tine?

— Nu mai e nevoie de subtilităţi. În schimb, am câteva întrebări pentru tine: Cum te cheamă? Pentru cine lucrezi şi, mai exact, cu te ocupi de fapt? Şi ce e chestia asta în care am fost vârât fără voia mea?

— Crede-mă, cu cât ştii mai puţine, cu atât e mai bine de tine. Nu vrei să fii implicat în jocul ăsta.

— Şi ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am înghiţit ce era în fiola aia mică, pe care cineva mi-a strecurat-o în pantaloni ieri?

Ea îl săgetă cu privirea după care, câteva momente, nu spuse nimic. De-abia observă chelnerul care îi adusese băutura. Apoi scutură din cap şi îi spuse:

— Eşti un tâmpit. Habar nu ai în ce te-ai băgat.

— Păi, atunci luminează-mă tu. Discutăm despre un drog nou? Pe mine nu a avut niciun efect. Şi de ce lumea îşi bate aşa de mult capul să pună mâna pe el? Nişte tipi mi-au spart apartamentul. Tu de ce nu ai făcut acelaşi lucru? Ar fi fost mai simplu decât să te chinui să aranjezi întâlniri clandestine.

— Ar fi fost prea periculos. Aş fi putut fi interceptată acasă la tine, arestată sau şi mai rău. Nu e vorba de droguri. Ceea ce ai înghiţit tu e, de fapt, antidotul lor.

— Ce tot vorbeşti acolo? Ce fel de antidot?

— E o poveste lungă şi nu putem rămâne prea mult aici. În momentul în care vor afla că suntem aici, vom fi morţi amândoi.

— Cine să afle? Şi, până la urmă, cine eşti?

Ea chicoti şi îi răspunse că numele ei nu era important, apoi luă paharul de pe masă şi bău. În tăcerea care se lăsă, din mijlocul mesei începu să se insinueze un smoc de fum care, în curând, se transformă într-o femeie virtuală, cu forme bine conturate:

— Sunteţi interesat de serviciile noastre? se auzi un glas catifelat.

— Suntem ocupaţi, răspunse Roy politicos, şi prostituata holografică se retrase la fel cum apăruse, într-un nor de fum.

— Tocmai ai intrat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, începu femeia, şi, din păcate, nu ai nimerit în tabăra câştigătoare. Urmează-mă! O să ne plimbăm prin aeroport. Încearcă să pari cât mai firesc. Ca să nu ieşim prea tare în evidenţă, o să ne prefacem că suntem nişte pasageri care fac cumpărături înainte de îmbarcare. Îşi termină băutura, luă valiza de jos şi se ridică în picioare. Roy o urmă, sperând că în sfârşit va afla cine era şi în ce fel de combinaţie intrase.

Nu trecu multă vreme şi se pierdură prin mulţimea care năvălise în magazine, cumpărând compulsiv tot ce-i cădea în mână. În timp ce tocmai treceau pe lângă o imagine holografică a unui loc exotic şi însorit, populat cu bărbaţi şi femei zâmbind cu gura până la urechi, imagine însoţită de o voce care tuna: „Fericirea şi natura pură vă aşteaptă în numeroase destinaţii. E timpul să vă faceţi rezervare chiar acum pentru a putea zbura cu Time Warner Airlines”, femeia se întoarse spre el şi întrebă:

— Cum se face că nu cumperi nimic? Pilule, energizante şi toate lucrurile pe care le cumperi de obicei? Ca toată lumea din jur?

— Păi pur şi simplu nu mai simt nevoia să le cumpăr.

— Şi ştii de ce? Datorită antidotului pe care l-ai înghiţit.

— Am înţeles. Cred că a venit timpul să-mi spui întreaga poveste.

— De ce nu, dacă tot eşti unul de-al nostru acum, fie că vrei sau nu. Sunt sigură că eşti familiarizat deja cu majoritatea produselor pe care le mâncăm sau le bem şi cu tonele de pastile şi droguri pe care le înghiţim zilnic. Toate acestea au în compoziţie substanţe care ne măresc receptivitatea la reclamele comerciale. Ştiai că majoritatea mâncărurilor şi băuturilor sunt sponsorizate de marile corporaţii care controlează piaţa şi care intenţionează să-şi păstreze clienţii pentru totdeauna?

— Da, dar nu e ceva ilegal. Adaugă acele elemente în mâncare şi băutură pentru a ne menţine în formă, pentru a menţine economia pe linia de plutire şi pentru ca lumea să rămână aşa cum o ştim. Aşa evoluează lucrurile. Primim lucruri de calitate din belşug, aşa că de ce să ne mai batem capul cu teoria conspiraţiei?

— Da, nu e ilegal, căci aceste mari corporaţii sunt cele care deţin puterea, atât economică cât şi cea politică. Ca să nu mai vorbim de Poliţie. De fapt, se poate spune că ei sunt cei care controlează tot ce mişcă pe lumea asta. Împotriva lor ducem noi acest război, împotriva consumismului care ne afectează libertatea în atâtea feluri.

— Ei, hai, te rog, nu începe cu prostiile astea revoluţionare. Am înţeles: lupţi împotriva sistemului. De aceea antidotul este considerat ilegal?

— Bineînţeles. În opinia lor, antidotul e un lucru periculos, fabricat de o mişcare rebelă, care nu-şi doreşte altceva decât să destabilizeze societatea şi să-i zguduie temeliile consumiste. Atât autorităţile cât şi marile corporaţii sunt pe jar. Mai ales acum când se pregătesc pentru următoarea lor mare mişcare. Nu-şi doresc să le stricăm distracţia.

— Şi care ar fi următoarea lor mişcare?

— Principalele organizaţii religioase au înţeles importanţa şi beneficiile ce decurg din sponsorizarea mâncărurilor şi a băuturilor şi au decis să se alăture şi ele sistemului, adăugând astfel în produse diverse elemente care cresc receptivitatea oamenilor la mesajele religioase. Şi, te rog să mă crezi, nu mai au mult până vor învinge definitiv. Noi ne agăţăm ca înecatul de pai şi suntem probabil la ultima bătălie a unui război deja pierdut. Ai mai văzut vreo biserică goală în ultima vreme? Ascultă-mă cu atenţie: consumatorii devin din ce în ce mai devotaţi lui Dumnezeu, cu fiecare înghiţitură de mâncare sau de băutură.

— Ok, stai să văd dacă am înţeles bine. Ai venit la Lunch Mob pentru a primi de la cineva nişte fiole conţinând antidotul de care vorbeşti. Adversarii tăi au prins de veste

şi au intervenit. Omul tău de contact nu a găsit altă soluţie decât să strecoare bunătăţile în buzunarul unui privitor nevinovat, sperând să le recupereze cât mai curând, astfel că toate părţile implicate au rămas cu mâna goală.

— Aşa e. Iar bunătăţile, cum le zici tu, sunt în tine acum, transformându-te într-un veritabil aliat al NeSfântului Graal şi într-o ţintă pentru partea opusă, din momentul în care vor afla ce-ţi fierbe în sânge.

— NeSfântul Graal. Îmi place cum sună.

— Să nu spui numele acesta nimănui, niciodată. Nu ştii niciodată cine ascultă.

— Şi acum ce facem?

— Va trebui să vorbesc despre situaţia ta cu prietenii mei. Am să te caut din nou, cât de curând posibil. Continuă să te porţi natural, cumpără tot felul de lucruri, chiar dacă nu ai nevoie de ele, spune-i şefului tău că iei în continuare droguri şi energizante, chiar dacă nu ai să te mai atingi de chestiile alea niciodată. Asigură-te că nimeni nu va afla de faptul că nu mai eşti acelaşi. Şi nu uita să te bucuri de noua ta condiţie.

— Şi ce anume se petrece, mai exact, în mine?

— Antidotul contracarează toate efectele produse de elementele active pe care le-ai introdus în trupul tău până acum, considerându-le drept intruşi. Nu vei mai simţi, de acum înainte, nevoia de a cumpăra lucruri de care nu ai nevoie. Gata cu falsa energie, cu zâmbetele artificiale şi cu stările de bine nefireşti. Gata şi cu nevoia urgentă de a merge la biserică. Te vei simţi eliberat. Aşa cum ar trebui, de fapt, să se simtă toată lumea. Antidotul conţine de fapt nişte nano-agenţi, care se autoreglează şi se reproduc în sistemul tău circulator. Nu-i poţi elimina, desigur, cel puţin atâta timp cât reuşeşti să nu mori. Cam asta e tot ce trebuie să ştii.

— Încă o întrebare, spuse el în timp ce treceau pe lângă o reclamă holografică la cel mai nou sistem antivirus pentru telefoanele celulare produse de Nokia. Dar când privi în stânga sa, observă că femeia dispăruse. Nici nu era foarte greu, cu mulţimea de oameni din jur. Era singur din nou.

De fapt, dacă se gândea mai bine, nu mai era singur de acum. Tocmai se alăturase NeSfântului Graal şi îşi făcuse un număr impresionant de inamici nemiloşi, care nu-i doreau altceva decât sângele. La propriu.

„Nu te lăsa învins!” urla vocea ataşată la reclama holografică, acompaniind nişte imagini în care un telefon mobil uriaş era atacat de o creatură monstruoasă, care-şi căscă gura, înfigându-şi colţii în telefon. „Ai dreptul de a suna şi de a fi sunat în siguranţă aşa că nu mai aştepta: ia-ţi sistemul antivirus Gobble-X!” În timp ce vocea rostea aceste cuvinte, monstrul înfuleca furios telefonul. Însă, apoi, se întâmplă ceva ciudat: holograma dispăru brusc. Să se fi defectat aşa din senin? Fusese oare atacată şi hăckuită de vreun virus? Oricum ar fi fost, era o coincidenţă destul de stranie. Doar dacă nu era vreo glumă a agenţiei de publicitate. Nu-şi mai bătu capul cu asta, pentru că avea probleme mult mai importante de rezolvat. Din partea lui, puteau să se ducă dracului toate reclamele alea tâmpite.

E ciudat, se gândi, dar uite că hologramele astea comerciale au început deja să mă calce pe nervi. Femeia avusese dreptate. Antidotul din sângele său îşi făcea simţit efectul. Însă tot nu era sigur de ce avea să se întâmple în continuare. Ce rol avea să joace el în planurile Graalului? Cum avea să se sfârşească Războiul Sfânt? Va avea un cuvânt de spus în toate astea?

Dădu din cap, se întoarse şi trecu prin reclama Gobble-X, care reapăruse, îndreptându-se spre ieşire. Deocamdată, se gândi el, avea să se ducă acasă. Tot ce putea să facă era să aştepte un semn de la tipa aia superbă. Ar fi dat orice să o poată cuceri. Din partea lui, Războiul Sfânt putea să mai aştepte.

IV.

Totuşi antidotul nu reuşea, aşa cum avea să descopere mai târziu, să contracareze un anume efect. Nu putea, sub nicio formă, să scape de imaginea feţei ei, care îl urmărea oriunde s-ar fi dus. Nu-şi dorea decât să fie cu ea, îi

resimţea lipsa acut şi toată ziua nu visa decât la momentul în care avea să se culce cu ea.

Nu înţelegea cum de nu reuşise să ia legătura cu el. În prima zi de la ultima lor întâlnire, se gândise că femeia era ocupată, discutând problema lui cu tovarăşii ei revoluţionari. Dar zilele trecură una după alta şi nu primi niciun telefon, niciun semn. De fiecare dată când îi suna celularul, primul gând care-i trecea prin minte era că ea e; de fiecare dată, însă, rămânea dezamăgit, când realiza că nu e decât o altă reclamă comercială pentru nano-ornamente corporale sau pentru cine ştie ce slujbă religioasă.

Aşa cum îi sugerase, încerca să nu iasă prea tare în evidenţă şi se comporta aşa cum o făcuse dintotdeauna: continua să cumpere toate prostiile, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că era deţinătorul unui dar nenatural. Cam în a treia zi de la ultima întâlnire cu femeia, hotărî că era timpul să facă nişte cercetări pe cont propriu. După ce-şi termină tura de la Lunch Mob, se duse la un internet cafe (nu îndrăznea să-şi folosească propriul computer, de teamă că ar fi putut fi monitorizat) şi încercă să găsească informaţii despre mişcarea rebelilor şi despre luptătorii din rezistenţă. Tastă chiar şi cuvântul Graal pe motorul de căutare, dar nu găsi decât nişte referinţe istorice şi câteva filme. Dar, la o adică, nu-i spusese femeia (avea oare să-i afle vreodată numele) că făcea parte din tabăra perdanţilor? Cine ştie? Poate că NeSfântul Graal era deja istorie. Poate că incidentul de la restaurantul în care lucra, care-l transformase, fără voie, în unul dintre jucători, nu fusese decât cântecul de lebădă al mişcării.

A doua zi se opri pe la Pizza Palazzo şi îi puse câteva întrebări discrete lui Luigi, încercând să nu spună prea multe. Tot ce află fu că o organizaţie obscură, specializată în fraude financiare, prin retine clonate, tocmai fusese dezmembrată. O fi avut vreo legătură cu cei din NeSfântul Graal? Sau cei din mişcare se foloseau de retinele clonate doar pentru a nu putea fi urmăriţi de Guvern? Era foarte

posibil ca în acelaşi timp să nu existe nicio legătură între ele.

Se învârti pe lângă standul de ştiri cât de mult putu, sperând să prindă nişte veşti care să-i ofere ceva indicii; nu află, însă, nimic. Faptul că mici fragmente de informaţii erau amestecate cu calupuri groase de publicitate era, probabil, o indicaţie că mişcarea Graalului suferise un eşec zdrobitor. Şi faptul că reclamele îl iritau la maxim, îi amintea că antidotul încă lucra în sângele lui şi că Graalul era încă activ, chiar dacă asta însemna să mai fi rămas un singur membru. Căci deja se simţea privilegiat să fie unul dintre ei – datorită antidotului se simţea acum eliberat şi uşurat, de parcă fusese dezlegat de nişte cătuşe pe care le purtase toată viaţa. Singurul lucru de care se temea era ca eliberarea asta să nu fi venit prea târziu.

Pe măsură ce trecea timpul, deveni tot mai sigur că nu avea să mai primească nicio veste de la femeie sau de la vreun reprezentant al mişcării de rezistenţă. Nici „ceilalţi” nu încercaseră să-l contacteze în niciun fel, adică tipii care-i spărseseră apartamentul, care îi stricaseră ploile femeii şi care îl vizitaseră pe şeful său. Poate că erau convinşi că inamicul fusese învins şi nu ştiau cât de implicat devenise şi el în toată această poveste. Putea, în cazul acesta, să se considere în siguranţă? La o adică, nici măcar Poliţia nu-l căutase. Era oare un semn bun? Decise să-l considere astfel, cel puţin până la proba contrarie.

Nu ştia nici dacă antidotul putea fi considerat o binecuvântare sau un blestem – urma să-şi ascundă „imunitatea” la diferitele substanţe din mâncăruri sau băuturi tot restul vieţii? Trebuia să se ascundă, de acum înainte, de autorităţi, până la moarte? Avea să fie arestat şi judecat dacă îi vor descoperi secretul? Va sfârşi ca un paria al societăţii sau ca un nebun, cu mintea făcută vraişte?

* * *

În a şasea zi, care era şi ziua lui liberă, au avut loc câteva evenimente importante. În timp ce-şi pierdea vremea pe lângă un stand de ştiri, văzu cum nişte imagini

cu un tren deraiat fură repetate mai mult decât de obicei. Vocea prezentatorului spunea că era cea mai mare catastrofă pe care o suferise reţeaua de transport în comun, CityNaut, în ultimii ani. Accidentul se soldase cu o mulţime de morţi şi răniţi, provocase pagube materiale uriaşe şi dusese la întreruperea circulaţiei în acea zonă pentru cel puţin câteva zile. Restul lumii din jurul lui nu păru prea impresionată, la început. Se gândeau, probabil, că nu era decât o altă reclamă comercială foarte realistă, dar, după o vreme, oamenii începură să realizeze că accidentul fusese cât se poate de real.

Roy reuşi să-şi dea seama de gravitatea situaţiei mai repede decât ceilalţi şi pentru că, în ultimele zile, urmărise ştirile cu o mai mare atenţie, dar şi cu mintea eliberată de droguri şi de stimulentele emoţionale care, celorlalţi, le induceau o stare de bună dispoziţie din care luciditatea părea să lipsească cu desăvârşire.

În aceeaşi zi, ceva mai târziu, în timp ce urmărea un alt canal holografic de ştiri, la un mall din apropierea casei sale, inima i se opri în loc când o văzu pe femeia la care se gândise tot timpul, de la prima lor întâlnire. Îl căuta pe el, oare? Nu reuşise să ia legătura cu el prin telefon şi acum se hotărâse să-i facă o vizită? Ieşi după ea imediat şi observă că unele lucruri nu păreau a fi chiar în ordine.

Femeia era diferită. De exemplu, nu mai avea frizura aceea complicată, care îşi schimba culorile după un model numai de ea ştiut. Purta un tricou reciclabil ieftin, pe care se putea citi o reclamă pentru Microsoft Moviedrom şi care era foarte departe de rochia elegantă cu care o văzuse prima dată. Mai mult, tricoul acela de doi bani îi acoperea sânii în întregime, dacă or mai fi existat şi aceştia.

Încercă să o strige pe nume şi se simţi foarte frustat că nu ştia cum o cheamă. Aşa că, tot ce putu să facă fu să fugă după ea şi să încerce să-i atragă, în vreun fel, atenţia. Când în sfârşit o ajunse din urmă, o apucă de braţ şi o forţă să se oprească şi să-l privească în faţă.

— Hei, nu mă mai ţii minte?

— Bună, răspunse ea. Ne cunoaştem de undeva? Îmi pare rău, dar mă grăbesc, mai zise, după care îi zâmbi fără convingere. Era unul din acele zâmbete pe care numai energizantele ţi-l puteau induce. Apoi se întoarse şi dădu să-şi continue drumul.

— Aşteaptă! îi strigă. Te rog, aşteaptă-mă! Trebuie să vorbim.

Ea îi aruncă o privire goală, deşi zâmbetul încă nu-i dispăruse.

— Nu-mi amintesc să te fi cunoscut vreodată. Probabil că mă confunzi cu altcineva. Dar nu contează. Hai şi tu cu mine, dacă vrei.

— Unde?

— La biserică. Urmează-mă.

Asta e, îşi zise. Nu-şi mai aminteşte de mine, poartă lucruri de doi bani şi merge la biserică. Fie încearcă cu disperare să ascundă faptul că e o membră a NeSfântului Graal, fie autorităţile au descoperit-o şi au „vindecat-o” de darul ei, eliberând-o din nou, într-o lume la care deja se adaptase perfect. Dacă totuşi atitudinea ei de acum era doar o strategie inteligentă pentru a induce în eroare inamicul, de ce se prefăcea că nu-l cunoaşte? Vroia să-i transmită că era prea periculos să reia legătura cu ea? Ajunsese războiul pe care-l duceau împotriva utopiei consumiste într-o fază decisivă? Şi de ce mergea la biserică, când ţinta ei era, de fapt, să submineze ambiţiile măreţe ale cultelor religioase? În cele din urmă, îşi zise că cel mai bine ar fi să o urmeze şi să vadă ce se va întâmpla.

Aşa că se duse după ea. N-au mai schimbat niciun cuvânt până la biserica de lângă terminalul principal al CityNaut. Slujba începuse deja. Femeia se aşeză în tăcere pe unul dintre puţinele scaune rămase libere. Roy făcu la fel, după un moment de ezitare, alegându-şi un scaun undeva mai în spate, pentru a o putea observa cât mai bine.

Nu-şi închipuise că slujbele religioase atrăgeau atât de multă lume. O fi fost din cauza efectului pe care i-l descrisese femeia sau erau şi altele la mijloc? Sincer

vorbind, nu se gândise niciodată prea mult la asta, dar faptul că femeia stătea acum la doar câteva rânduri în faţa lui părea să indice adevărata stare de fapt.

Nu fu prea atent la ceremonie, deşi proiecţiile holografice erau făcute cu mult bun gust şi îţi luau ochii. Nu se putea abţine să nu se gândească la femeie, la rolul pe care îl juca aceasta şi la rolul pe care trebuia să-l joace el în viitor. Oare avea să-l afle vreodată sau de acum era pe cont propriu? Îl invitase la biserică doar pentru că era un lucru normal să facă asta sau avea vreun scop ascuns?

La un moment dat, femeia îşi întoarse capul aruncându-i o privire rapidă după care, la fel de repede, începu să urmărească din nou slujba. Fusese un semn? Fusese felul ei de a-i spune că urma un moment crucial, îi dăduse vreun indiciu? Privi în jur şi începu să asculte slujba: se făcea apel la milă, la compasiune pentru cei aflaţi la ananghie, la solidaritate şi sacrificiu pentru cei loviţi de soartă. Apoi se aminti de tragedia feroviară de la CityNaut şi se făcu un apel la donaţii materiale pentru victime şi la donări de sânge. Oamenilor li se explică pe larg ce trebuiau să facă în acest caz şi li se ceru să recruteze cât mai mulţi donatori de sânge din rândul rudelor sau al cunoştinţelor. Apoi, preotul schimbă subiectul şi Roy nu mai fu atent la vorbele sale.

Accidentul CityNaut, bani pentru victime, donări de sânge. Era vreun indiciu ascuns în toatea astea? Sau femeia îl privise fără niciun motiv? Poate că făcea prea multe presupuneri, poate că nici nu îl observase în biserică – căci intrase după ea – poate că, de fapt, căuta indicii şi semne acolo unde nu existau.

Dar, stai puţin. Donări de sânge? Desigur, era nevoie de rezerve destul de mari din cauza numărului uriaş de victime. Hai să presupunem, gândi Roy, că femeia a fost, într-adevăr, „vindecată” de darul ei şi că mişcarea NeSfântului Graal a fost ştearsă de pe faţa pământului. Dar dacă în mintea ei mai erau nişte reminiscenţe ale vechilor ei idei revoluţionare, cu ajutorul cărora reuşise să-l aducă la biserică, unde aflase de donările de sânge?

Dacă se gândise chiar la sângele lui, care era probabil singurul loc în care se mai găsea antidotul? Donându-şi propriul sânge, antidotul urma să fie transferat şi altor oameni care aveau să devină – deşi fără voia lor – noii membri ai NeSfântului Graal şi aveau să continue lupta începută de vechii activişti. Dacă reuşea să doneze cât mai mult sânge şi să adune cât mai mulţi recruţi, care să-şi doneze la rândul lor sângele, atunci eforturile lor puteau să aibă un efect remarcabil. Femeia îi spusese că nano-agenţii din antidot se autoreglau şi se autoreproduceau. Aveau să-şi facă treaba în fiecare corp „contaminat”. Dar dacă sângele donat era verificat de către autorităţi? Foarte posibil, dar căutau de obicei bolile cunoscute şi, probabil, erau convinse că nano-agenţii dispăruseră odată cu reţeaua. Oricum, era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

După ce slujba se termină, părăsi biserica şi încercă să o găsească pe femeie, dar, ca întotdeauna, aceasta dispăruse. Plecase pur şi simplu, fără ca măcar să fi ştiut că fusese şi el acolo sau tăiase, în mod voit, orice legătură cu el, singurul membru „nevindecat” al NeSfântului Graal, încercând astfel să mărească şansele de reuşită ale planului său?

Dar dacă toată această poveste, începând de la incidentul de la Lunch Mob şi până în clipa de faţă, fusese premeditată de la bun început, ca parte a unui plan prea complicat ca el să-l poată înţelege? Era oare un simplu pion pe o tablă de şah gigantică şi acum îi venise vremea să-şi joace rolul?

Oricare ar fi fost explicaţia, înţelese că, în acest moment, lupta se dădea pe sângele lui şi toate acţiunile sale trebuiau să fie în concordanţă cu acest fapt. Aşa că, se hotărî să doneze sânge, indiferent dacă asta fusese intenţia femeii sau nu, căci aceasta era, de fapt, şi singura opţiune pe care o avea. S-ar putea să fiu ultimul membru al mişcării, îşi spuse el, dar am de gând să-i fac o infuzie de sânge proaspăt, îşi zise, folosind o expresie extrem de potrivită cu situaţia în care se afla. Era hotărât: avea să doneze cât mai mult sânge în următoarele zile.

Graalul nu a murit. De fapt, e pe cale să învie. Şi, cum acest al doilea atac avea să vină de pe un front neaşteptat, dintr-o sursă despre care autorităţile erau sigure că au distrus-o deja, inamicul avea să fie luat prin surprindere.

Graalul era din nou activ. La urma urmei, era chiar în sângele lui.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Unholy Grail” by Frank Roger

Complot pentru trăgători

Kage Baker

Scriitoare americană născută în Hollywood, California. Înainte de a deveni scriitor de science fiction a petrecut mulţi ani în teatru, predând chiar engleza elisabetană. Este renumită pentru romanele şi povestirile despre misterioasa Companie, o corporaţie din secolul douăzeci şi patru care deţine controlul asupra tehnologiei călătoriilor în timp folosite de reprezentanţi din toate timpurile. Prima ei povestire a apărut în 1997, odată cu primul ei roman „The Garden of Iden”. Nuvela „The Empress of Mars” din 2003 a fost nominalizată la premiile Hugo şi Nebula, ca şi o altă nuvelă din 1999, „Son, Observe the Time”, nominalizată doar pentru Hugo. Ultimele sale romane sunt „The Machine's Child” (2006) şi „The Sons of Heaven” (2007).

Această a doua povestire de Kage Baker apărută în revistă este tot despre Marte şi tot despre compania Areco care a instalat staţii orbitale pentru a proteja Marte de asteroizi. Dar personalul de pe staţii are şi el nevoie de protecţie.

————————————

Îi serveam pe Lord Deathlok şi Dr. Smash atunci când din naveta spaţială a coborât tipul cel nou.

Îl urăsc pe Lord Deathlok. Îl urăsc şi pe Dr. Smash, dar mi-aş dori să-l văd pe Lord Deathlok cu o rachetă înfiptă în fund, venită chiar din propriul său tun. Nu că ar fi un tun adevărat. Şi oricum, nu aş putea trage spre el, eu sunt doar un Mapograf. Dar intenţia contează, înţelegi?

În orice caz, mă uitam în sus când au pornit alarmele sonore şi luminoase, iar Lord Deathlok mă apucă de

şorţuleţul meu de servitoare franceză şi mi-l smulse atât de brusc încât a trebuit să mă aplec foarte rapid şi a fost cât pe ce să scap tava cu băutura sa.

— Fii atent, vierme, spuse Lord Deathlok. E doar o navetă care acostează. Nu ai niciun motiv să te abaţi de la îndatoririle tale.

— Ştiu care-i problema, spuse Dr. Smash, tolănindu-se sprijinit de bar. Aude strigătul de împerechere al celor din neamul lui. Probabil au mai trimis un Mapograf.

— Ah, da. Lord Deathlok rânji spre mine. Prietena ta cu fundul mare s-a dus plângând acasă la mama şi tata, nu-i aşa?

Ah, Doamne, cât îl uram. Pomenise de Kev, care se întorsese acasă după ce aproape murise într-un atac de astm. Kev fusese un bun Mapograf, unul din cei mai buni. M-am uitat urât la Deathlok, ceea ce a fost o greşeală, întrucât acesta a zâmbit, şi-a pus bocancul pe piciorul meu şi s-a ridicat.

— Nu cred că am auzit răspunsul tău, Fifi, a spus, iar eu am simţit o durere psihologică incredibilă, înţelegi, pentru că în ciuda gravitaţiei mici, el tot putea să manevreze pârghiile astfel încât să-mi vină de hac. Ni se spune că nu trebuie să ne facem griji despre oase rupte aici sus, pentru că ne obligă să ne antrenăm cu greutăţi, dar cum am putea şti dacă ne mint? Aproape îmi auzeam metatarsienele pleznind ca nişte crenguţe uscate.

— Da, Lord Deathlok, am spus.

— Cum? se aplecă el înainte.

— Stăpâne, da, Lord Deathlok!

— Aşa mai merge.

Se aşeză.

Bun, probabil credeţi că sunt un laş. Nu sunt. Nu că Lord Deathlok ar fi un tip impresionant. Nu e; mai degrabă e slăbănog şi are nişte dinţi galbeni mari care-l fac să semene cu un iepure posedat de diavol. Dr. Smash are pieptul mare şi corpul îi miroase încât ar fi o greşeală fatală să împarţi cu el un spaţiu închis. Dar ei sunt *Trăgători*, înţelegeţi? Şi amândoi se îmbracă de parcă ar fi războinici spaţiali sau

ceva de genul ăsta, cu jachete şi bocanci şi frizuri înspăimântătoare. Fascişti perverşi.

Aşa că i-am lăsat sticla de Dis Pepsy şi m-am îndepărtat de el, moment în care s-a auzit un anunţ din difuzoare:

— *Eugene Clifford să se prezinte la biroul domnului Kurtz*.

Salvat de clopoţel. Mesajul se repetă, iar Lord Deathlok zâmbi compătimitor.

— Se pare că Decanul Kurtz tânjeşte după unul din poponarii săi. Ai permisiunea noastră să pleci, Fifi.

— Stăpâne, mulţumesc, Lord Deathlok, am murmurat eu, smulgându-mi şorţul şi gonind spre scara de tambuchi.

Dl. Kurtz nu este decan; nu ştiu de ce Trăgătorii îl numesc astfel. Este Şef de Staţie. Conduce în numele lui Areco, ne evaluează performanţele şi ne semnează voucherele bonus şi ai crede că Trăgătorii îl tratează cu ceva mai mult respect, dar nu e aşa, pentru că ei sunt *Trăgători*, iar asta spune totul. De cele mai multe ori stă în biroul lui, părând dezamăgit. Nu dau vina pe el pentru asta.

Ridică privirea din carte când am băgat capul pe uşă.

— M-aţi chemat, domnule Kurtz?

Încuviinţă din cap.

— A venit un tip nou. Schimbul lui Kevin Nederlander. Vrei să-l conduci, te rog?

— Da, să trăiţi! am spus şi m-am îndreptat în grabă spre sala de aşteptare.

Tipul cel nou se aşezase pe un scaun şi-şi pusese raniţa lângă el. Era scund şi lat în spate, iar tunsoarea îi făcea capul să pară ascuţit. Poate e o chestie genetică; se pare că Mapografii nu pot avea vreodată o tunsoare ca lumea.

— Bine ai venit pe Platforma Armelor, bobocule, i-am spus. Sunt Ofiţerul tău de Orientare.

Ceea ce era, oarecum, adevărat.

— Ah, bun, spuse el şi se ridică în picioare şi părea că nu-şi poate desprinde privirea de pe ecran.

Am aşteptat să mă întrebe dacă acolo jos era chiar Marte sau să spună că nu-i vine să creadă că a ajuns într-o lume extraterestră sau măcar pe orbită, deasupra unei

astfel de lumi. Asta fac de obicei, înţelegi? Dar n-a zis nimic din toate astea. Şi-a pus raniţa pe umăr şi şi-a îndepărtat privirea.

— Charles Tead. Îmi pare bine să mă aflu aici, spuse el.

Ha! Chestia asta se va schimba, mi-am spus în gând.

— Trebuie să înlocuieşti un tip foarte tare, bobocule. Crezi că vei fi în stare?

Spuse doar că va fi, nu păru că se laudă sau ceva de genul ăsta, iar eu mi-am zis în gând *Tipul ăsta o să-şi rupă gâtul foarte repede*.

Aşa că l-am dus în teugă şi i-am arătat fosta cabină a lui Kev, care părea goală şi tristă, cu pereţii găuriţi acolo unde Kev îşi agăţa holo-posterele. Şi-a pus raniţa în fostul dulap al lui Kev, s-a uitat în jur, apoi a vrut să ştie cine ne spală lenjeria. Am tuşit uşor şi i-am explicat că e trimisă jos pe planetă pentru a fi curăţată. Nu i-am spus, în acel moment, că noi trebuie să adunăm ciorapii murdari şi lucrurile Trăgătorilor.

L-am dus la Punte, unde Tura B era de serviciu, şi l-am prezentat băieţilor. Roscoe şi Norman purtau mantii de Jedi şi aş fi vrut să nu le poarte pentru că ne fac să părem disperaţi. Vinder se agita pentru că Bradley îi dărâmase una din figurinele de război în spatele consolei şi se părea că era una din cele cu adevărat valoroase, iar Myron era singurul suficient de slăbănog pentru a-şi strecura mâna să o pescuiască, dar el era în Tura C, al cărei serviciu începea de-abia la ora 17.

Bănuiesc că ăsta a fost începutul: când Tura B a făcut o primă impresie nefavorabilă.

Dar am încercat să redau lucrurilor ceva mai multă importanţă şi i-am arătat dispunerea corpurilor cereşti, cu centura de asteroizi colorată în albastru şi auriu, aşa cum, probabil, erau vitraliile în bisericile din vremurile străvechi, numai că acum totul se afla în mişcare.

— Asta este bucăţica ta de cer, am spus, fluturând mâna spre Q34-54. Marele Kev îi cunoştea pe toţi aceşti puiuţi. Le-a depistat fiecare ezitare cât de mică, fiecare deviere timp de peste trei ani. Le-a schiţat traiectoriile

pentru treizeci şi şapte de încercări reuşite. Parcă ar fi avut un al şaselea simţ! Chiar a mirosit trei Intruşi înainte ca aceştia să intre în bătaia tunurilor. Bătrânul Kev era maestrul bonusurilor salariale. Va trebui să munceşti din greu ca să fii măcar pe jumătate la fel de bun ca el.

— Dar ar trebui să fie simplu, spuse Charles. Softul de cartografiere nu face toată treaba?

— Păi, ştii, cum să spun… Ba da, dar tu va trebui să *coordonezi* totul, înţelegi? În capul tău. Maşinile nu pot face orice, am protestat eu.

Şi, chiar în acea secundă, a început Vinder să ţipe în spatele nostru: „Nu scoate pelerina lui Flying Dynamo, o să-l strici!” Asta a compromis total atmosfera pe care mă străduisem să o creez. Dar l-am ignorat şi am continuat:

— Am fost chemaţi de pe Pământ pentru o treabă pe care numai noi o putem face. Este o viaţă singuratică aici sus, printre stelele reci! Mulţi nu ar rezista. Din acest motiv Areco a căutat băieţi ca noi. Suntem liberi de obligaţii, nu-i aşa? Am venit din beciurile şi garajele părinţilor noştri într-un loc unde este *nevoie* de puterile noastre. Bun, softul poate pune aceste stânci pe hartă, le poate depista. Dar numai o fiinţă umană le poate… le poate simţi înainte ca ele să apară acolo, ai înţeles?

— Vrei să zici că le poate prevedea? Charles se uita fix la mine.

— Nu chiar, am spus, deşi Myron susţine că are puteri paranormale, dar niciodată nu este în stare să prezică momentul când pe Trăgători îi apucă pandaliile pe teritoriul nostru. Mă refer la presentimente. Fler. Intuiţie! Ăsta e cuvântul pe care îl căutam. Instinctul omenesc. În 70% din cazuri ghicim mai bine decât softul. Nu e rău, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu, spuse el.

În restul turei i-am prezentat consola sa, i-am instalat parola şi alte chestii. Nu a pus prea multe întrebări, doar şi-a pus ochelarii şi s-a concentrat, încât aproape îl vedeai plutind printre asteroizi în Q34-54, încercând să îi cunoască. Începusem să am un sentiment pozitiv faţă de el, pentru că şi Kev lucra la fel, când l-am auzit:

— Cum îi ochim?

Vinder a fost atât de şocat, încât l-a scăpat pe Judecătorul Albastru. Roscoe s-a întors, şi-a scos ochelarii ca să mă fixeze, apoi a spus:

— *Noi* nu ochim. Ce Dumnezeu, nu i-ai spus?

— Ce să-mi spună? Charles îşi îndreptă privirea spre locul de unde se auzea vocea lui Roscoe.

Aşa că a trebuit să îi spun atunci despre Trăgători şi că nu putea merge la bar atunci când ei erau acolo, decât în cazul în care servea pe vreunul din ei, şi ce i s-ar întâmpla dacă s-ar duce acolo, şi că nu trebuie să intre în Hăul Iadului, unde erau cazaţi ei, decât atunci când îi servea, şi că în niciun caz nu avea voie să intre vreodată în Camera de Război.

Îi explicam cum e cu rotaţia pentru servire, când a spus:

— Dar e stupid!

— E curată bătaie de joc, spuse Roscoe. Dar nu putem face nimic pentru asta. Ei sunt Trăgători. Nu te poţi lupta cu ei. Nu vrei să ştii ce se întâmplă dacă încerci.

— Chestia asta nu a fost trecută în contractul meu, spuse Charles.

— Poţi să te duci la Kurtz să faci reclamaţie, dacă vrei, spuse Bradley. Nu foloseşte la nimic. *El* nu îi poate controla. Sunt Trăgători. Nimeni altcineva nu poate face ce fac ei.

— Pun pariu că eu pot, spuse Charles, şi toată lumea pufni din nas când auzi asta, pentru că, înţelegi, cine mai are reflexe precum Trăgătorii? Ei sunt cei mai buni în ceea ce fac.

— Ai fost trimis aici pentru că ai trecut testul de Mapograf, i-am spus lui Charles. Asta e situaţia. Eşti cel mai bun în ceea ce faci; salariul e bun; în cinci ani pleci de aici. Trebuie doar să te obişnuieşti cu mizeriile. Noi asta am făcut.

Părea un tip isteţ şi m-am gândit că nu e nevoie să-i spun de două ori. M-am înşelat.

Pe coridor se auzi tropăit de cizme. Vinder sări să-şi înşface toţi războinicii, pe care îi îndesă într-un săculeţ. Norman începu să respire foarte repede; Bradley fugi la

toaletă. Am rămas pe loc, uitându-mă în jos. Nu e deloc bine să-i priveşti în faţă.

Bum! Uşa se deschise brusc şi ei păşiră înăuntru, Lord Deathlok şi Shark şi Iron Beast. Piki-tiki era cu ei. M-am făcut ca varul.

Piki-tiki era un fel de manechin făcut dintr-o pătură şi o mască. Şi din alte câteva lucruri. Lord Deathlok rânji şi îl zări pe Charles.

— Piki-tiki s-a întors la haremul lui, zbieră el. Ce-i asta? Piki-tiki vede o nouă şi frumoasă mireasă! Piki-tiki trebuie să îi ureze bun venit pe tărâmul ei!

Înaintară chicotind spre Charles şi aruncară manechinul. Acesta căzu peste el şi înainte ca Charles să-l poată da jos, săriră pe el şi-l prinseră. Se lupta din răsputeri, iar ei râdeau; până când şi-a eliberat o mână şi l-a pocnit pe Shark drept în faţă. Shark se apucă de nas şi începu să înjure, dar Lord Deathlok şi Iron Beast priveau cu desfătare.

— Huo! Mireasa cea îmbujorată trebuie să înveţe bunele maniere. Piki-tiki o va duce în apartamentul său nupţial şi va avea grijă să le înveţe foarte bine!

Of! L-au târât după ei. Măcar ăsta nu era cel mai rău lucru pe care i-l puteau face; doar îl vor înghesui într-un dulap, probabil într-unul cu niscaiva ciorapi transpiraţi şi îl vor arunca pe Piki-tiki peste el. Apoi îl vor încuia şi îl vor lăsa acolo. De unde ştiu? La fel mi-au făcut şi mie, în prima zi.

* * *

Dacă eşti sensibil, ca mine, încerci să te detaşezi şi te concentrezi asupra serviciului. Charles, dimpotrivă, nu vroia să renunţe. Punea mereu întrebări.

De exemplu, cum se face că Trăgătorii sunt mai bine plătiţi decât noi, deşi îşi petrec cea mai mare parte a timpului pe simulatoare, iar Mapografii fac toată treaba pentru depistarea asteroizilor şi calcularea momentului în care aceştia vor lovi? Cum se face că Dl. Kurtz a renunţat să ia măsuri disciplinare împotriva lor, chiar şi după ce i-au programat holosetul să se deschidă pe neaşteptate şi să

proiecteze o aplicaţie în care Kurtz făcea sex cu un aligator sau alte chestii mărunte prin care i-au făcut viaţa un iad? Cum se face că niciunul dintre noi nu i-a înfruntat vreodată?

Inutil să-i explic că Trăgătorii nu au fost rezonabili, şi nu au reacţionat nici atunci când i-am făcut imaturi şi prost crescuţi şi dezgustători, pentru că lor, de fapt, le plăcea să li se spună cât sunt de îngrozitori.

A mai vrut să ştie de ce nu sunt femei aici sus, şi ăsta era un subiect prea umilitor pentru a fi discutat, aşa că i-am spus doar că testele au demonstrat că bărbaţii suportă mai bine viaţa pe Platforma Armelor.

Ar fi trebuit să fie fericit, era cu adevărat un *bun* Mapograf. A stăpânit Q34-54 într-o săptămână. Într-una din ture ne aflam la Punte, Myron şi cu mine discutam despre cel mai prost episod din *Schrödinger's Rock*, în care fratele geamăn rău-intenţionat al lui Lallal apărea după ce fusese omorât în al doilea sezon, iar Anil desfăcea lenjeria intimă trimisă de mama lui pentru a treizeci şi una aniversare, când Charles a spus brusc:

— Eugene, ar trebui să verifici Q6-17; calculez un Intrus care a apărut pe lângă Q-14.

— De unde ştii? am spus surprins, punându-mi ochelarii. Dar avea dreptate; un Intrus se rostogolea într-un halo de foc şi gheaţă, mult deasupra planului de rotaţie, dar fix în Q-14.

— Tu nu extrapolezi proiecţiile dincolo de planul de rotaţie al planetei? spuse Charles.

Myron şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Nu extrapolasem niciodată atât de departe; ce sens avea? Era întotdeauna suficient timp să detectezi un Intrus înainte de a-l lua în bătaia tunurilor.

— Nu trebuie să munceşti *chiar atât de mult*, amice, am spus. Sunt suficiente cincizeci de grade deasupra şi dedesubt. Programul de scanare se ocupă de ce mai rămâne.

Am dat alarma şi i-am putut auzi pe Trăgători ovaţionând, deşi Camera de Război era la capătul celălalt al Platformei. Deşi Intrusul era departe, Shark fu în stare să

trimită o rachetă spre el. Nu am văzut cum s-au ciocnit – ciocnirea va avea loc peste cel puţin două săptămâni, timp în care eu va trebui să monitorizez continuu Intrusul şi racheta, ca să mă asigur că traiectoriile lor se intersectează – dar Trăgătorii începură să bată din picioare şi să urle Cântecul Bonus.

Myron strâmbă din nas.

— Tipic, spuse el. Noi facem toată treaba, ei apasă afurisitul de buton şi *ei* sunt eroii.

— Ştii, nu trebuie să se întâmple aşa, spuse Charles.

— Nu putem face grevă, spuse supărat Anil. Suntem contractori independenţi. Suntem penalizaţi dacă ne retragem.

— Nu trebuie să vă retrageţi, spuse Charles. Îi puteţi arăta lui Areco că puteţi face mai mult. Putem fi Mapografi *şi* Trăgători.

Anil şi Myron se uitau îngroziţi. Ai fi putut crede că tocmai sugerase să devenim toţi homosexuali sau ceva de genul ăsta. Eu însumi eram şocat. A trebuit să-i explic că testele au arătat că lucrurile merg mai bine atunci când fiecare îşi îndeplineşte sarcina atribuită.

— Areco nu crede că putem avea mai multe sarcini? mă întrebă. Sunt o corporaţie ca oricare alta, nu-i aşa? Cu siguranţă vor să economisească bani. Nu trebuie decât să le arătăm că putem face ambele lucruri. Trăgătorii primesc o frumoasă indemnizaţie de şomaj; noi rămânem singuri pe Platforma Armelor. Viaţa e frumoasă.

— O singură piedică în planul tău, domnule Geniu, spuse Myron. Eu nu pot să trag. Nu am reflexele pe care le are un Trăgător. De aceea sunt Mapograf.

— Dar poţi învăţa să tragi, spuse Charles.

— O să-ţi mai spun o dată, mai rar, ca să pricepi, spuse exasperat Myron. *Nu am reflexele necesare*. Şi nici tu nu le ai. De câte ori am fost testaţi până acum? Teste de aptitudini, teste alergologice, encefalograme, analize ale ADN-ului? Areco ştie cu exactitate ce suntem, ce putem face şi ce nu putem face. Eu sunt Mapograf. Te minţi singur dacă crezi că eşti mai mult de-atât.

Charles nu îi răspunse. Se uită doar la fiecare din noi pe rând, destul de dezgustat bănuiesc, apoi se întoarse la consola lui şi se concentră asupra muncii sale.

Cu toate acestea, subiectul nu era încheiat. La terminarea turei, în loc să piardă vremea în Carlingă, crezi că a participat cumva la discuţia despre revistele ilustrate sau despre ceva interesant pe hol? În niciun caz. S-a retras într-un colţ să se joace. Nu orice joc, însă: simulări de ţintire. N-ai văzut niciodată pe cineva atât de concentrat. Uneori îşi pierde vremea cu câteva proiecte pe care le-a comandat. Bănuiesc că sunt machete.

De parcă nici nu am fi lângă el. A trebuit să-l respectăm în calitate de Mapograf; cel puţin, a dovedit că are un talent supranatural de a detecta Intruşii, cu multe zile înainte ca vreunul din noi să-i detecteze şi de a le prezice cu exactitate traiectoriile. Dar era ceva glacial în purtarea lui, care-l împiedica să se integreze. Oricum, Myron şi Anil l-au respins pe motiv că era ciudat, iar câţiva din băieţii din Tura B îl antipatizau intens după ce i-a plictisit şi pe ei. Erau siguri că mai devreme sau mai târziu va face ceva care va înrăutăţi situaţia pentru toţi.

Şi aveau dreptate.

Când s-a terminat rotaţia pentru Weldon, acesta i-a dus lui Charles şorţul de servitoare franţuzoaică şi i l-a aruncat pe pat.

— E rândul tău să porţi afurisitul de şorţ, spuse el. Te aşteaptă la bar, la ora 14. Baftă!

Charles doar se încruntă, fără măcar să privească deasupra ecranului jocului său.

La ora 14 el era tot acolo, jucându-se.

— Hei, spuse Anil. Trebuie să te duci să-i serveşti!

— Nu mă duc, spuse Charles.

— Nu fi prost! am spus. Dacă toţi ceilalţi se duc, trebuie să te duci şi tu.

— De ce? Se întâmplă ceva groaznic dacă nu mă duc? Charles îşi puse deoparte jocul şi ne privi.

— Da! spuse Myron.

Preston din Tura A veni chiar atunci în fugă, palid la faţă.

— Cine trebuie să meargă să servească? Nu e nimeni acolo, iar Lord Deathlok vrea să ştie de ce!

— Vezi? spuse Myron.

— O să ne bagi pe toţi în belea, tâmpitule! Dă-mi şorţul, mă duc eu! spuse Anil. Dar Charles luă şorţul şi-l rupse în două.

Urmă o tăcere înfiorătoare, spartă de Trăgătorii care veneau bubuind pe coridor. I-am auzit pe Lord Deathlok şi Painmaster înaintând cu urlete.

— Servitorule! Hei, servitorule! Unde eşti?

Intrară în încăpere şi era prea târziu să fugi sau să te ascunzi. Coiful încovoiat al lui Painmaster aproape atingea plăcile din tavan. Lord Deathlok rânjea cu toţi dinţii lui galbeni, încât nu mai părea uman.

— Sal'tare, găoazelor, spuse Painmaster. Dacă fetele nu sunt prea ocupate cu pupatul, una din voi ar trebui acum să ne servească.

— Era rândul meu, spuse Charles.

Mototoli şorţul şi îl aruncă spre ei.

— Ce-ar fi dacă v-aţi servi singuri de acum înainte?

— N-a fost ideea noastră! sări Myron.

— Noi am încercat să-l facem să se prezinte la datorie, spuse Anil.

— O să avem în vedere asta, atunci când vom aplica pedepsele, spuse Lord Deathlok. Poate te vom lăsa să-ţi ţii pantalonii pe tine atunci când vei atârna încătuşat şi cu capul în jos în toaletă. Dar cu micuţul nou-venit… Se întoarse spre Charles. Ce zici de frumosul joc De-a Plimbatul Câinelui? Painmaster, ai o lesă la tine?

— Painmaster are întotdeauna o lesă pentru un câine rău, spuse Painmaster, scoţând lesa la iveală.

Pomi spre Charles şi atunci începu nebunia.

Charles sări din pat, iar eu mi-am zis *Nu, prostule, nu încerca să fugi*. Dar el nu a încercat. Apucă mâna întinsă a lui Painmaster şi-l trase lângă el, ridicându-şi braţul de parcă vroia să-l îmbrăţişeze, doar că de fapt lovi spre gâtul

lui Painmaster. Painmaster gemu, făcu pe el, şi căzu. Charles îl lovi între picioare.

Altă linişte de moarte, întreruptă de îndată ce Painmaster îşi recapătă suflarea pentru a scoate un alt geamăt. Toţi cei din încăpere se holbau la Charles, de fapt la încheietura mâinii sale stângi, pentru că acum era evident, sub mâneca lui se ascundea ceva.

Lord Deathlok făcu un pas înapoi. Privirea i se mută de la Painmaster la Charles, apoi la încheietura lui Charles. Îşi linse buzele.

— Ce-i asta, lanternă cu electroşocuri? întrebă el. Chestiile astea sunt ilegale, amice.

Charles zâmbi. Mi-am dat seama atunci că nu-l mai văzusem zâmbind vreodată.

— E ilegal să le cumperi. Eu am cumpărat câteva piese şi am fabricat-o singur. Ce-ai de gând să faci? Să raportezi lui Kurtz?

— Nu, doar să ţi-o confisc, dobitocule, spuse Lord Deathlok.

Se năpusti spre Charles, dar acesta îl curentă şi pe el. Sări înapoi şi căzu peste un scaun, ţinându-şi strâns mâna electrocutată.

— Eşti mort, icni el. Pe bune eşti mort.

Charles păşi peste el şi îl lovi între picioare, ca şi pe celălalt.

— Te provoc la duel, spuse.

— Ce? spuse Lord Deathlok când îi reveni suflul.

— Duel. Cu simulări, spuse Charles. Te voi întrece. Chiar acolo, în Camera de Război, în prezenţa tuturor. Mâine la ora 13.

— Du-te dracului! spuse Lord Deathlok.

Charles se aşeză, arătându-şi cele două vârfuri mici de oţel ale lanternei cu electroşocuri.

— Ţi-e frică să te baţi cu mine? Eşti o găină fricoasă, nu-i aşa? spuse el, iar Myron şi Anil începură să cotcodăcească. Eugene, de ce nu te duci la Hăul Iadului să le spui Trăgătorilor că trebuie să vină să-i scoată pe tipii ăştia din belea?

Nu m-aş fi dus nici dacă aş fi avut ocazia să văd episoadele pierdute din *Doctor Who*, dar, din fericire, Lord Deathlok se ridică, icnind.

— Bine, spuse el. Duel. Dacă pierzi, îţi bag lanterna drept în fund.

— De acord, spuse Charles. Orice doreşti; dar nu o să pierd. Şi niciunul dintre noi nu vă va mai servi vreodată. S-a înţeles?

Lord Deathlok îi aruncă multe invective, dar în final căzură de acord, iar Painmaster (care ţipa şi se plângea că inima sa bate neregulat) a fost martor. Porniră împleticiţi spre Hăul Iadului, sprijinindu-se unul pe celălalt.

— Ai înnebunit, am spus, după ce au plecat. O să te duci mâine în Camera de Război şi o să te aştepte cu şase sticle de apă minerală şi o cutie de acuarele.

— Poate, spuse Charles. Dar, or să dea înapoi. Clovnilor! Nu v-aţi prins până acum? Sunt obişnuiţi să tragă în pietre. Habar n-au ce să facă dacă cineva contraatacă.

— Tot vor câştiga. Nu vei putea să-i curentezi pe toţi şi, atunci când vor pune mâna pe lanternă, ai dat de dracu'.

— Nu vor pune mâna pe lanternă, spuse Charles, suflecându-şi mâneca şi scoţând lanterna prinsă de braţul său. Nu va fi la mine. Ci la tine.

— La mine? am dat în retragere.

— Şi mai e una în dulapul meu. Care din voi vrea să o poarte?

— Ai *două*?

— Eu! Anil făcu un pas înainte. Vom fi un fel de bodyguarzi ai tăi? Da! Poţi face mai multe de-astea?

— Nu voi avea nevoie, spuse Charles. Mâine totul se va schimba.

* * *

Nu mi-e ruşine să spun că a doua zi îmi tremurau genunchii pe drumul spre Camera de Război. Veniră toţi cei din Tura B şi C; unde-s doi puterea creşte, nu? Dacă luăm bătaie de la Trăgători, măcar unii dintre noi vor reuşi să

scape. Iar dacă Charles are un car de noroc, atunci vrem să vedem.

A fost penibil. Norman şi Roscoe purtau întregul costum Jedi, inclusiv afurisita sabie de lumină, care oricum avea doar câteva holoraze. Bradley era îmbrăcat într-o haină Happy Bat San. Anil purta pălăria lui norocoasă de la *Mystic Antagonists: The Extravaganza*. Cu toţii suntem creativi şi unici, dar… poate nu e cea mai bună idee să te îmbraci aşa atunci când te duci să te duelezi cu nişte ticăloşi ce nu au nici jenă, nici raţiune.

Am ajuns acolo, iar ei ne aşteptau.

Ca întotdeauna, Puntea îmi aducea aminte de un templu sau un altar sau ceva asemănător, cu frumosul aranjament sclipind în întuneric; Camera de Război era Peştera Ciclopilor. Nu era nimic pe perete. Doar luminile roşii ale consolei de ochire, iar în spate de tot cineva proiectase o lumină neagră, care făcea ca hologramele macabre de cranii şi demoni şi vampiri să pară zvârcolindu-se în întuneric.

Locul puţea de transpiraţia, de care Trăgătorii nu pot scăpa, întrucât ei poartă acele costume negre de biopren, care nu respiră aşa bine ca materialele pe care le purtăm noi. Era şi un miros de urină; atunci când un Trăgător se joacă, nu lasă ca un lucru atât de neînsemnat ca nevoia de a urina să-l smulgă de lângă consolă.

Situaţia era destul de nasoală; închipuie-ţi cum m-am simţit când am văzut că Trăgătorii îşi făcuseră bâte din sticle de clorilar strânse în role de hârtie de imprimantă. Stăteau acolo, uitându-se feroce spre noi. I-am văzut pe Lord Deathlok şi pe Shark şi Profesorul Badass. Mephisto, Conquistador, Iron Beast, Killer Ape, Uncle Hannibal… toate feţele pe care le cunoşteam după luni întregi în care m-am umilit servindu-i, cu excepţia lui…

— Unde e Painmaster? întrebă Charles, privind oarecum nepăsător în jurul său.

— Avea lucruri mai bune de făcut decât să se uite cum iau bătaie nişte buci ca voi, spuse Lord Deathlok.

— A trebuit să-l ducem la infirmerie, se plângea de dureri în piept, spuse Mephisto.

Ceilalţi îl priviră acuzator. Charles radia.

— Foarte rău! Haideţi să începem, domnilor!

— Am montat o consolă specială, doar pentru tine, spuse Lord Deathlok cu o privire răutăcioasă, arătând spre consolă.

Charles se uită şi izbucni în râs.

— Glumeşti. O să stau la *aceasta* de *aici*, iar tu vei sta lângă mine. Vom juca unul lângă celălalt, să poată vedea toată lumea. Aşa-i corect, eşti de acord?

Le căzură feţele. Eu şi Anil ne-am pus braţele cruciş, să se vadă lanternele cu electroşocuri, iar Trăgătorii mormăiră şi bătură în retragere. Strânseră sticlele goale şi ambalajele de sandvişuri de pe consolă. Ne-am simţit bine privindu-i umilindu-se şi ei, la rândul lor.

Charles se aşeză la consola pe care o alesese şi din câteva comenzi rapide intră în meniul de simulare.

— Asta e tot ce aveţi? întrebă el. Bine; propun nouă runde. Câte trei pentru *Holodeath 2*, *Meteor Nightmare* şi *Incoming Annihilation*. Cel mai mare punctaj cumulat câştigă.

— De acord, dobitocule, spuse Lord Deathlok.

Îşi trase scaunul.

Începură cu *Holodeath 2*, iar noi toţi ne-am strâns în jurul lor să-i privim, deşi mirosul îngrozitor al Trăgătorilor făcea să ne dea lacrimile. Ecranul holo se aprinse într-o sinistră ceaţă verde, şi vasele inamice se arătară în faţa noastră. Charles trase de trei ori până să lovească; Lord Deathlok o dată şi, deşi una din lovituri se pierdu în spaţiu, două din ele avariară un Megacruiser suficient ca acesta să ia foc. Lovitura lui Lord Deathlok nimeri un vas de patrulare din linia întâi şi, deşi a fost o ţintă cu scor mic, o distruse dintr-o singură lovitură. Marcajul de pe ambele console indica un scor de 1200 puncte pentru fiecare.

Charles distruse vasul cu încă două lovituri rapide – arăta fantastic, sclipind roşiatic până când a făcut un fel de implozie în acest cilindru de cenuşă aprinsă. Dar Lord

Deathlok îşi alegea metodic micile nave de transport, pentru că e nevoie de o singură lovitură pentru fiecare, dacă ai o mână sigură, cum era cazul lui Lord Deathlok. Charles înainta zdrobind ţintele mari şi nu mai rată nicio lovitură, astfel încât tabelele de marcaj i-au arătat mult timp la egalitate, până când *boom*, ultimul Distrugător Stelar fu aruncat în aer, iar Charles trecu în frunte, având un scor de două ori mai mare decât Lord Deathlok.

Toată lumea începu să strige, Trăgătorii scoteau ţipete de maimuţă, iar noi – ei bine, şi noi scoteam cam aceleaşi sunete. Urmă al doilea set şi navele apărură iar, dar de această dată ele ripostau. Charles lovi de trei ori la rând până să-şi dea seama cum să ridice scuturile, iar Trăgătorii începură să jubileze şi să-şi agite bâtele.

Dar el a pornit rapid la atac şi a făcut ceva la care nu mă gândisem niciodată, adică a tras în sabordurile de tun ale navelor, scoţându-le din luptă cu o lovitură, înainte de a le distruge cu un foc de baraj. Nici măcar nu am avut timp să mă uit ce face Deathlok, dar băieţii lui se opriră brusc din strigat – la sfârşitul setului nu avea nici măcar o treime din punctele lui Charles.

Al treilea set se derulă suprinzător de rapid, chiar dacă poziţia armelor nu era fixă, ei trebuind să se mişte înconjuraţi de toată armada. Charles facu nişte chestii pe care eu nu aş fi avut niciodată curajul să le fac, aruncând nepăsător o ploaie de lovituri în jurul şi pe sub Megacruisere, *între* sabordurile de tun, Dumnezeule, era atât de aproape încât părea imposibil să se retragă în siguranţă înainte ca vasul să explodeze, dar iată că el reuşea.

Lord Deathlok nu părea să se mişte prea mult. Stătea într-o singură poziţie şi ataca orice nimerea în bătaia focului şi, deşi venise de hac Distrugătorului Stelar, termină setul cu mult în urma lui Charles.

Să fi fost eu Lord Deathlok, aş fi renunţat, dar Trăgătorii începură să facă urât, să strige cuvinte de ocară spre el şi nu cred că acesta ar fi îndrăznit să renunţe.

Când au trecut la *Incoming Annihilation* a trebuit să fug la baie şi, bineînţeles, a trebuit să fug până la toaleta noastră de pe Platforma Armelor, pentru că în niciun caz nu aş fi folosit-o pe cea a Trăgătorilor, având în vedere halul în care mirosea Camera de Război. Abia când mi-am desfăcut costumul mi-am dat seama că purtam încă lanterna cu electroşocuri şi că făcusem un lucru incredibil de stupid, lăsându-l pe Charles fără unul din bodyguarzi. Aşa că am terminat rapid şi am fugit înapoi. Dl. Kurtz se plimba pe coridor.

— Bună, Eugene, spuse el. S-a întâmplat ceva?

— E doar un joc, am spus. Trebuie să mă întorc…

— Dar eşti pe teritoriul Trăgătorilor, nu-i aşa? Dl. Kurtz se uită în jur. N-ar trebui să mergi în direcţia opusă?

— Păi… Ştiţi, domnule Kurtz, are loc o competiţie, am spus. Tipul cel nou se întrece cu Lord – vreau să spun, cu Peavey Crandall.

— Serios? Dl. Kurtz zâmbi. Chiar mă întrebam cât timp îi va suporta Charles pe Trăgători. Hm, hm…

O spuse oarecum ca pe o glumă, dar nu am avut timp să mă gândesc la asta. M-am scuzat şi am fugit mai departe şi am fost cu adevărat uşurat să văd că Trăgătorii nu sesizaseră absenţa mea. Erau toţi îngrămădiţi în jurul consolelor, şi nimeni nu scotea un sunet; nu se auzea decât piuitul loviturilor care curgeau continuu şi bubuitul exploziilor. Apăru o lumină roşie şi băieţii noştri izbucniră în urale. Bradley sări în sus şi-n jos, iar Roscoe dansă Dansul Victoriei, până când unul din Trăgători l-a întrebat dacă ar vrea să-i îndese iataganul în fund.

Am reuşit să mă strecor printre Anil şi Myron chiar atunci când Charles anunţa „Cred că te-ai ars, domnule Crandall. Vrei să ne oprim?”

M-am uitat la punctajele lor şi nu mi-a venit să cred cât de prost stătea Lord Deathlok. Acesta spuse mânios:

— Nu cred, Ben Dover[1]. Taci şi joacă!

---

[1] Ben Dover – cunoscut şi ca Steve Peny, este un actor porno britanic, ce a devenit apoi regizor şi producător de filme porno. Numele lui e un joc de cuvinte ce provine de la expresia „bend over” – apleacă-

Acum jucau *Meteor Nightmare*, de parcă ar fi fost amândoi în centura Van Oort, înfruntând stâncile lipsiţi de orice apărare. Nu m-am putut opri să nu tresar în timp ce ei goneau; unul din Trăgători îşi ridicase involuntar braţul, de parcă ar fi vrut să înfrunte pericolul cu mâinile goale.

Era un joc violent; un adevărat *coşmar*, pentru că nu se puteau feri de distrugeri masive. Tot ce puteau face era să ia cât mai multe ţinte înainte de a fi distruşi. Când unul sau celălalt era lovit, apărea o lumină roşie care-i orbea pe toţi cei din încăpere. Nu ştiu cum reuşeau Charles şi Lord Deathlok să aibă vreo precizie a loviturilor.

A devenit evident în a doua rundă. Amândoi erau orbiţi. Charles mai nimerea una din trei ţinte, dar Lord Deatlok trăgea nebuneşte, la întâmplare, nici măcar nu se deranja să ochească. Ce privire disperată era pe faţa lui, cu buzele dezvelindu-i dinţii galbeni!

Numai un miracol l-ar mai putea salva acum. Punctajul lui cumulat era atât de mult sub cel al lui Charles, încât nu l-ar mai putea ajunge. Trăgătorii ştiau şi ei asta. L-am văzut pe Dr. Smash întorcând capul şi şoptind ceva spre Uncle Hannibal. Acesta îşi strânse tare ciomagul. Panicat, l-am apucat pe Anil de braţ, încercând să-i atrag atenţia.

În momentul acela s-a auzit alarma. Toţi Trăgătorii au luat poziţia de drepţi. Lord Deathlok privi clipind în jurul său, dar Charles butona ca un profesionist şi deodată jocul dispăru, pe ecranele din faţa noastră nu mai era nimic. Se auzi un hârâit în difuzoare – mai târziu am aflat că erau folosite pentru prima dată – şi l-am auzit pe Preston strigând: „Băieţi! Intrus la orizont! Trebuie să vă opriţi! Este în…”

— Q41! spuse Uncle Hannibal, aplecându-se să se holbeze la ecranul consolei. Dă-te din scaunul meu, idiotule!

Charles nu răspunse. Apăsă nişte butoane şi apăru Intrusul, semăna cu ceva la fel de ameninţător din *Meteor Nightmare*. Era chiar în sectorul lui! Cum de nu-l zărise

te (n.trad.)

Charles, care ar fi putut să-l ghicească cu mult înaintea tuturor?

Un chenar roşu îl înconjură şi cifrele de pe ecran se derulau atât de repede, încât n-aş fi putut spune despre ce era vorba, dar era evident că acea chestie se apropia cu o viteză foarte mare. Trăgătorii erau cu toţii înnebuniţi, urlau spre Charles să-şi dea fundul jos de pe scaun. Sub ochii uimiţi ai lor şi ai noştri, el ochi Intrusul şi trase.

Nu se mai auzi nimic. Nu se mai mişcă nimic. Timpul în sine se opri, doar pe ecran apăru un set nou de cifre, unul în verde şi unul în galben. Se învârteau ca fructele la un slot-machine, unul crescător, celălalt descrescător, ambele încetinind până când ajunseră la acelaşi nivel. Apoi, perfect la unison, se auzi un click.

— A fost nimerit, anunţă Preston în difuzoare. Va fi distrus în 12 zile, 13 ore, 42 minute. Confirmat telemetric.

Se aşternu o tăcere de moarte. Şi în momentul acela am înţeles: Charles nu-l scăpase pe Intrus. Charles îl reperase cu câteva zile în urmă. Charles pusese la cale toată această treabă, cerând ca duelul să aibă loc la o anumită oră, ştiind că Intrusul l-ar fi întrerupt şi ar fi fost nevoie de un urgent act de eroism. Pe care l-a şi făcut.

Dar vezi tu, pe planeta de sub noi trăiesc *oameni*, care ar fi putut muri dacă meteoritul ar fi ajuns acolo. Vreau să spun, ăsta e motivul principal pentru care noi ne aflăm aici, nu-i aşa?

În cele din urmă, Anil spuse cu o voce caraghioasă:

— Deci, în cazul ăsta, cine ia bonusul?

— *Nu se poate* să fi făcut asta, spuse Mephisto, răguşit. Este un *Mapograf*.

— Ridică-te, poponarule, spuse Uncle Hannibal, apucându-l pe Charles de umăr.

— Loveşte-l, spuse Charles.

Eu încă nu mă dezmeticisem, dar Anil aşteptase toată ziua acest moment. Sări şi-l curentă pe Uncle Hannibal. Acesta căzu, cu un ţipăt răguşit, iar Trăgătorii se retraseră imediat. Anil îl fixa cu privirea pe Uncle Hannibal, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar începând să se bucure.

Brusc se făcu loc în faţa consolelor, suficient pentru a-l vedea pe Lord Deathlok aşezat, holbându-se la ecran, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Charles se ridică de pe scaun.

— Ai pierdut, îl informă el pe Lord Deathlok.

— Regimul vostru de teroare s-a sfârşit! strigă Anil, fluturându-şi lanterna cu electroşocuri spre Trăgători.

Unul sau doi dintre ei s-au făcut mici, dar ceilalţi doar priveau, uimiţi. Charles se întoarse spre mine.

— Ţi-ai părăsit poziţia, spuse el. Eşti un imbecil fără valoare. Myron, ia-i lanterna.

— Da, să trăiţi! spuse Myron, apucându-mă de braţ şi ridicându-mi mâneca. Pe când îmi desfăcea curelele, am auzit un chicotit venind dinspre uşă. Toate capetele s-au întors într-acolo. Dl. Kurtz stătea în pragul uşii, cu mâinile încrucişate. Mi-am dat seama că venise după mine şi că a urmărit tot spectacolul. Anil îşi aruncă lanterna peste spate, părând speriat, dar dl. Kurtz doar zâmbea.

— Pe loc repaus spuse el.

Luă poziţia de drepţi, apoi plecă. Îl auzeam fluierând în timp ce se îndepărta.

Abia după mult timp am aflat întreaga poveste sau măcar acea parte pe care o ştia toată lumea: că Charles fusese recrutat nu din garajul sau beciul părinţilor săi, ci de la Spital şi că Dl. Kurtz ştia, de fapt *ceruse* asta.

Cu toţii aşteptam ziua glorioasă pentru Mapografi, acum că Charles arătase că Trăgătorii nu sunt necesari. Am crezut că Areco le va desface contractele. Nu s-a întâmplat chiar aşa.

În schimb, Dr. Smash şi Uncle Hannibal veniră la Charles pentru o discuţie confidenţială (în prezenţa lui Myron şi a lui Anil). Au fost foarte politicoşi. Întrucât Painmaster nu mai venea pe Platforma Armelor, pentru că îşi reziliase contractul şi se întorsese pe Pământ, îi propuseră lui Charles să devină Trăgător. Mai mult; i-au oferit titlul de Lord High Dark.

Charles acceptă oferta lor. Noi eram îngroziţi. Părea cel mai mare şiretlic imaginabil.

Şi totuşi am fost surprinşi încă o dată.

Charles Tead nu a luat un nume stupid de Trăgător, gen Warlord sau Iron Fist sau Doomsman. A spus că de acum înainte îl vom chema *Stede*. Nu a comandat un costum din biopren cu ţepuşe metalice şi nituri şi ciucuri, ci... ci... un costum din trei piese, cu o *cravată*. Şi o pălărie din melon. Şi-a recuperat lanternele cu electroşocuri de la Anil şi Myron, care erau foarte deprimaţi şi le-a purtat chiar el, sub manşetele perfect călcate.

Apoi a comandat haine noi pentru toţi Trăgătorii. Probabil aceştia au avut un şoc atunci când le-a înmânat acele cămăşi albastre şi salopete maro-gălbui, dar nu au protestat; aflaseră între timp motivul pentru care ajunsese la Spital, acela că omorâse trei persoane. Aşa că nu prea bombăneau pe la spate, nici măcar atunci când a ordonat ca toate holoposterele să fie oprite şi aruncate în buncărul de fuziune, iar Camera de Război să fie vopsită în gri-albăstrui.

Trăgătorii erau de nerecunoscut. Îi trimise să se spele; îi trimise să se tundă; îi făcu să salute atunci când le dădea un ordin. Le era frică să tragă o băşină, mai ales după ce le agăţase odorizante deasupra fiecărei console. Camera de Război deveni un loc curat şi luminos, tăcut, cu excepţia zgomotului făcut de console şi de ordinele ocazionale, liniştite, date de Charles. Rareori acesta ridica vocea.

Dl. Kurtz stătea tot încuiat în biroul său ziua întreagă, dar acum zâmbea în timp ce citea. Nimeni nu îi mai spunea *Decanul Kurtz*.

Ceea ce se întâmplase era oarecum groaznic, dar cu Charles – adică Stede – la conducere, lucrurile deveniră mult mai eficiente. Bonusurile se acordau mai frecvent, pentru că se muncea mai mult. Şi, în timp, Trăgătorii începură să-l adore.

Nu-şi bătea capul cu noi. Eram recunoscători.

————————————

Traducere: Adriana Moşoiu
„Plotters and Shooters” by Kage Baker

Chiar şi regina

Connie Willis

Constance Elaine Trimmer Willis, născută în 1945, locuieşte în Greele, Colorado şi este unul dintre scriitorii celebri de science fiction apăruţi în anii ’80. A câştigat, printre alte premii, de nouă ori Nebula şi de şase ori Hugo. Romanele sale, „The Last of the Winnebagos” (1989) şi „Doomsday Book” (1993), au câştigat şi Hugo şi Nebula.

Este cunoscută pentru scriitura amuzantă şi personajele simpatice însă pline de probleme şi cu agende ciudate, de asemenea pentru abordarea părţii „soft” a genului sau a ştiinţelor sociale. Tehnologia apare în povestirile sale doar pentru a evidenţia rolul acesteia asupra oamenilor.

Ultimele sale romane au apărut în 1998, „To Say Nothing of the Dog”, premiat cu Hugo, şi în 2001, „Passage”, în ultimii ani scriind doar proză scurtă, una din nuvelele premiate în 2006, „Inside Job”, fiind publicată deja în Sci-Fi Magazin.

Şi povestirea care urmează a primit Hugo Award în 1993, probabil, pentru umorul spumos şi viziunea inedită asupra femeilor şi problemelor de care vor ele să se elibereze.

————————————

Telefonul sună chiar în momentul în care parcurgeam moţiunea apărării, pregătindu-mă să o resping.

— E soneria universală, îmi spuse asistentul meu, Bysshe, întinzându-se să răspundă. Probabil că e inculpatul. Din închisoare nu poţi suna cu sonerii personalizate.

— Nu, nu cred, i-am răspuns. E mama mea.

— Ah, spuse Bysshe şi ridică receptorul. Şi cum se face că nu foloseşte un sunet pentru apeluri locale sau chiar propriul sunet?

— Pentru că ştie că nu vreau să vorbesc cu ea. Probabil că a aflat deja ce a făcut Perdita.

— Perdita, fiica ta? mă întrebă el, ţinând receptorul acoperit cu palma. Cea care are o fetiţă?

— Nu, aceea e Viola. Perdita e fiica mea mai mică. Cea fără minte.

— Şi ce a făcut?

— S-a alăturat Ciclistelor.

Bysshe nu păru foarte lămurit de explicaţia mea, dar nu aveam chef să-l luminez. Cum nu aveam nici chef să vorbesc cu maică-mea.

— Ştiu exact ce o să spună, am comentat. Mă va întreba de ce nu am anunţat-o şi pe ea şi apoi mă va soma să-i spun ce am de gând să fac în legătura cu asta. Şi nu prea e nimic de făcut, pentru că, dacă ar fi existat vreo soluţie, aş fi găsit-o deja.

Bysshe arăta şi mai uimit.

— Vrei să-i spun că eşti în proces?

— Nu, am zis, şi m-am întins după receptor. Va trebui să vorbesc oricum cu ea, mai devreme sau mai târziu. Bună, mamă, am spus, luându-i receptorul din mână.

— Traci, începu ea, pe un ton dramatic. Perdita a devenit Ciclistă.

— Da, ştiu.

— De ce nu m-ai anunţat şi pe mine?

— M-am gândit că e mai bine să-ţi spună chiar ea.

— Perdita, comentă ea cu dispreţ. Nu mi-ar fi zis aşa ceva niciodată. Ştie foarte bine care e părerea mea în legătură cu lucrurile astea. Dar bănuiesc că i-ai spus lui Karen.

— Karen e plecată. E în Irak.

Singurul lucru bun din toată această istorie era că, datorită faptului că Irakul dorea din toată inima să demonstreze că devenise un membru responsabil al comunităţii mondiale, în ciuda trecutului său, soacra mea

se afla acum în singurul loc de pe planetă unde serviciile telefonice erau încă atât de proaste încât puteam pretinde (şi să fiu crezută) că am încercat să o sun, dar nu am reuşit să dau de ea.

Eliberarea ne scăpase de tot felul de lucruri nedemne şi nenorociri, inclusiv Irakul lui Saddam, dar soacrele nu constituiau unul dintre aceste lucruri şi aproape că mă bucuram că Perdita îşi alesese acest moment pentru a face acel lucru necugetat. Aşa, de altfel, scăpase cu viaţă.

— Dar ce face Karen în Irak? mă întrebă maică-mea.

— Negociază pământul sfânt al Palestinei.

— Şi în vremea asta nepoata ei îşi distruge viaţa, comentă mama, pe un ton blazat. I-ai spus Violei?

— Mamă, *ţi-am mai zis*, m-am gândit că e mai bine să-i spună Perdita în persoană.

— Ei bine, nu a făcut-o. Şi azi dimineaţă, una din pacientele mele, Carol Chen, m-a sunat şi a cerut imperativ să-i spun ce anume îi ascund. Habar nu am avut ce a vrut să spună.

— Dar cum a aflat Carol Chen?

— De la fiică-sa, care acum un an era cât pe ce să intre şi ea la Cicliste. Dar *familia ei* a convins-o să nu facă aşa ceva, îmi răspunse maică-mea, pe un ton acuzator. Carol era convinsă că, într-un fel sau altul, comunitatea medicală descoperise nu ştiu ce efecte secundare teribile ale amenerolului şi că ţineau acest lucru ascuns. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus, Traci.

Şi mie nu-mi venea să cred că nu i-am spus lui Bysshe să-i răspundă că eram în proces.

— M-am gândit că e mai bine să te anunţe Perdita. La urma urmei, e decizia ei.

— Termină, Traci! izbucni maică-mea. Nu crezi nici tu ce spui.

În primele zile ce au urmat Eliberării, am sperat sincer că se va schimba totul – că, într-un fel sau altul, inechitatea, dominaţia matriarhală şi femeile acelea, permanent prost dispuse care doreau să elimine cuvinte ca „bărbăţie” sau persoana a III-a masculin a pronumelui

personal, din limba de zi cu zi, aveau să dispară odată şi pentru totdeauna.

Evident, nu s-a întâmplat aşa ceva. Tot bărbaţii sunt cei care câştigă cei mai mulţi bani. „Povestea ei” încă e o pată goală în peisajul semantic şi mama mea încă mai poate să-mi spună „Termină, Traci!” pe un ton care mă trimite imediat înapoi în pre-adolescenţă.

— Decizia ei, îi dădu maică-mea înainte. Vrei să-mi spui că ai de gând să stai cu mâinile încrucişate şi să îi permiţi fiicei tale să facă greşeala vieţii ei?

— Dar ce pot să fac? Are douăzeci şi doi de ani şi e sănătoasă psihic.

— Dacă era sănătoasă nu ar fi făcut aşa ceva. Nu ai încercat să o convingi să renunţe?

— Bineînţeles că da, mamă.

— Şi?

— Şi nu am avut niciun succes. E hotărâtă să devină o Ciclistă.

— Nu se poate, trebuie să găsim ceva. Angajează un deprogramator sau dă-le în judecată pe Cicliste pentru spălare de creier. Doar eşti judecătoare, nu se poate să nu găseşti o lege care să poată invoca…

— Legea aceea se numeşte suveranitate personală, mamă, şi, mai ales de când Eliberarea a devenit posibilă, e foarte greu, dacă nu imposibil, să o foloseşti împotriva Perditei. Decizia ei împlineşte toate criteriile pentru un caz de suveranitate personală: e vorba de o decizie personală, care a fost făcută de un adult suveran şi care nu afectează pe nimeni altcineva…

— Ce-ar fi să ne legăm de cabinetul meu? Carol Chen e convinsă că shunt-ul cauzează cancer.

— Orice efect asupra cabinetului tău este considerat efect indirect. Ceva în genul fumatului pasiv. Nicio instanţă nu-l va lua în considerare, mamă, fie că îţi convine sau nu. Perdita are tot dreptul să aleagă ce vrea, iar noi nu avem niciun drept să intervenim. O societate liberă trebuie să se bazeze pe respectarea opiniilor celorlalţi şi pe neamestecul

în treburile semenului tău. Aşa că şi noi trebuie să respectăm dreptul Perditei de a-şi alege singură destinul.

Ceea ce era perfect adevărat. Păcat ca nu-i spusesem nimic din toate astea şi Perditei atunci când mă sunase. În schimb, îi spusesem, pe un ton ce semăna perfect cu cel al mamei mele: „Termină, Perdita!”

— Sper că îţi dai seama că e numai vina ta, îmi zise maică-mea. Doar *ţi-am spus* să nu o laşi să-şi facă tatuajul acela peste shunt. Şi nu-mi vorbi mie de societatea liberă. La ce e bună o astfel de societate, care îi permite nepoatei mele să-şi distrugă viaţa?

După această ultimă tiradă, maică-mea închise, în sfârşit.

I-am dat receptorul înapoi lui Bysshe.

— Să ştii că mi-a plăcut ce ai zis despre faptul că trebuie să respecţi drepturile fiicei tale şi că trebuie să o laşi să-şi hotărască singură soarta, îmi spuse, în timp ce îmi înmâna roba. Şi faptul că nu poţi să te amesteci în viaţa ei.

— Aş vrea să cercetezi dacă au mai existat deprogramări până acum, i-am zis, trăgându-mi roba peste costum. Şi încearcă să afli dacă Ciclistele au fost vreodată acuzate de ceva de genul violarea liberului arbitru, spălare de creiere, intimidare, etc.

Sună telefonul din nou. Aceeaşi melodie universală.

— Alo, cine e? răspunse Bysshe, prudent. Imediat, vocea lui deveni prietenoasă. O clipă, spuse el şi acoperi receptorul cu palma: e fiica ta, Viola.

I-am luat receptorul:

— Bună, Viola.

— Tocmai am vorbit cu bunica, mă anunţă ea.

Nu o să-ţi vină să crezi cu ce se ocupă Perdita acum. S-a alăturat Ciclistelor.

— Ştiu, i-am răspuns resemnată.

— *Ştiai*? Şi nu mi-ai spus? Nu-mi vine să cred. Niciodată nu-mi spui nimic.

— M-am gândit că e mai bine ca Perdita să-ţi spună chiar ea, am răspuns obosită.

— Cred că glumeşti. Păi nici ea nu-mi spune nimic, niciodată. Atunci când şi-a făcut implanturi de sprâncene nu mi-a zis timp de trei săptămâni, iar când şi-a făcut tatuajul cu laser nu mi-a zis nimic. A trebuit să aflu de la *Twidge*. Trebuia să mă fi sunat. Pe bunica Karen ai anunţat-o?

— E în Bagdad.

— Ştiu, am sunat-o şi eu.

— O, Doamne, Viola, spune-mi că nu-i adevărat.

— Ba da, mamă, căci, spre deosebire de tine, eu cred că membrii unei familii trebuie informaţi despre lucrurile care îi privesc.

— Şi ce a zis? am întrebat fără reacţie, acum că unda de şoc mă lovise deja.

— Nu am reuşit să dau de ea. Serviciile telefonice de acolo sunt îngrozitoare. Am dat peste cineva care nu vorbea engleza deloc şi apoi s-a întrerupt şi, când am încercat din nou, mi s-a spus că a căzut reţeaua telefonică din tot oraşul.

Mulţumesc, am zis în sinea mea, respirând adânc. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

— Bunica Karen are dreptul să ştie, mamă. Gândeşte-te la efectul pe care l-ar putea avea asupra lui Twidge. Ea o consideră minunată pe Perdita. Când Perdita şi-a făcut implanturile la sprâncene, Twidge şi-a lipit LED-uri pe ale ei şi de-abia i le-am scos. Dacă Twidge vrea să devină şi ea o Ciclistă?

— Twidge nu are decât nouă ani. Până când i se va aplica shunt-ul, Perdita va fi renunţat la Cicliste de multă vreme. Sper, mi-am zis. Perdita avea deja tatuajul de un an şi jumătate şi nu dădea niciun semn că s-ar fi plictisit de el. În plus, Twidge e mai echilibrată.

— E adevărat. O, mamă, dar cum de *a putut* Perdita să facă una ca asta? Nu i-ai spus cât e de greşit?

— Ba da, i-am zis. I-am mai zis că e şi neplăcut. Şi că e dureros şi că te poate dezechilibra în anumite zile ale lunii. Dar nimic din toate astea nu au avut vreun efect asupra ei. Mi-a zis că ea crede că va fi distractiv.

Byshhe îmi arătă ceasul şi murmură:
— E timpul să mergi în sala de judecată.
— Distractiv! se indignă Viola. După ce a văzut prin ce am trecut eu? Sincer, mamă, uneori îmi vine să cred că e dusă rău. Nu poţi să o declari nebună şi să o închizi într-un azil sau ceva?
— Nu, am răspuns, încercând să-mi închid roba cu o singură mână. Viola, trebuie să plec acum. Întârzii la proces. Mă tem că nu pot face nimic să o opresc. E un adult raţional.
— Raţional! Sprâncenele îi clipesc, mamă. Pe braţ are tatuat cu laserul Ultima Declaraţie a lui Custer.
I-am dat telefonul lui Bysshe.
— Spune-i Violei că am să vorbesc cu ea mâine. Mi-am închis roba. Şi apoi sună la Bagdad şi află cât timp nu le vor funcţiona telefoanele. Am pornit-o spre sala de judecată. Şi dacă mai primeşti apeluri „universale”, asigură-te că nu-s locale.

* * *

Bysshe nu reuşi să ia legătura cu Bagdadul, ceea ce pentru mine a fost un semn de bun augur şi nici soacră-mea nu a sunat. În schimb, m-a sunat maică-mea, după amiaza, pentru a mă întreba dacă lobotomiile sunt legale.
A doua zi m-a sunat din nou. Eram chiar în mijlocul orei de Suveranitate Personală, explicând dreptul inerent al cetăţenilor de a se face de râs într-o societate liberă. Studenţii mei nu păreau de acord cu asta.
— Cred că e mama ta, îmi şopti Bysshe, în timp ce-mi întinse telefonul. A sunat tot pe apel universal. Dar e local, am verificat.
— Bună, mamă, am spus.
— Totul e aranjat, mă anunţă ea, victorioasă. Luăm prânzul cu Perdita la McGregor’s. E la intersecţia dintre Twelfth Street şi Larimer.
— Sunt în oră, am zis.
— Ştiu, nu am de gând să te reţin. Am vrut doar să-ţi spun să nu-ţi faci griji. M-am ocupat eu de toate.

Nu-mi plăcu cum sună ultima replică.

— Ce-ai făcut?

— Am invitat-o pe Perdita să ia prânzul cu noi. La McGregor's.

— Care „noi”, mamă?

— Noi, familia, îmi răspunse ea, cu inocenţă. Tu şi Viola.

Bine măcar că nu invitase şi un deprogramator. Cel puţin deocamdată.

— Ce ai pus la cale, mamă?

— Perdita m-a întrebat acelaşi lucru. De când o bunică nu-şi mai poate invita nepoatele la prânz? Ne vedem acolo la doisprezece jumătate.

— Bysshe şi cu mine avem o întâlnire la trei.

— O, până atunci totul se va fi sfârşit. Şi adu-l şi pe Bysshe cu tine. E bine să ascultăm şi punctul de vedere al unui bărbat, mai spuse şi închise.

— Va trebui să mergi să iei prânzul cu ai mei, Bysshe, i-am spus. Îmi pare rău.

— De ce? Ce se va întâmpla la prânz?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

* * *

În drum spre restaurant, Bysshe îmi povesti ce aflase despre Cicliste.

— Nu sunt un cult. Nu sunt afiliate la nicio religie. Se pare că s-au format dintr-un grup feminist pre-Eliberare, continuă el, cercetându-şi din când în când notiţele, deşi am dat şi de nişte link-uri spre mişcarea pro-alegere, spre Universitatea din Wisconsin şi Muzeul de Artă.

— Cum adică?

— Liderele grupului sunt numite „docente”. Filosofia lor pare să fie un amestec de feminism radical pre-Eliberare şi primitivism ecologic, specific anilor optzeci. Sunt vegetarieni şi nu poartă pantofi.

— Sau shunt-uri, am completat eu. Am parcat în faţă la McGregor's şi am ieşit din maşină. Cred în chestii de astea gen controlul minţii? am întrebat plină de speranţă.

— Nu, au existat o serie de procese împotriva unor membri, dar le-au câştigat pe toate.

— Pe motiv de suveranitate personală.

— Mda. A fost şi un caz penal, intentat de o membră a cărei familie a încercat să o deprogrameze. Deprogramatorul a luat douăzeci de ani de închisoare, iar familia doisprezece.

— Nu uita să-i spui şi maică-mii de cazul ăsta, am spus, deschizând uşa restaurantului.

McGregor's era unul dintre acele restaurante care aveau la intrare, deasupra pupitrului şefului de restaurant, o împletitură de viţă de vie şi mici grădini cu legume printre mese.

— Perdita mi l-a recomandat, mă anunţă maică-mea, în timp ce ne conducea pe mine şi pe Bysshe printre straturile de ceapă. Mi-a spus că foarte multe Cicliste sunt vegetariene.

— A venit deja? am întrebat-o, trecând printr-o arcadă pe lângă care creşteau castraveţi.

— Nu.

Îmi arătă apoi un tufiş de trandafiri, în spatele căruia se afla masa noastră.

Era împletită din răchită şi se afla sub un dud. Viola şi Twidge se aflau în partea îndepărtată, lângă un spalier cu păstăi. Ambele studiau cu atenţie meniul.

— Tu ce faci aici, Twidge? am întrebat. Nu ar trebui să fii la şcoală?

— Păi sunt, îmi răspunse, ridicându-şi laptopul. Azi învăţ de la distanţă.

— M-am gândit că e bine ca şi ea să ia parte la discuţia noastră, interveni Viola. La urma urmei, foarte curând va avea şi ea shunt-ul ei.

— Prietena mea, Kensy, mi-a spus că ea nu are de gând să poarte aşa ceva, exact ca şi Perdita, ne anunţă veselă Twidge.

— Sunt sigură că Kensy se va răzgândi la momentul potrivit, îi răspunse maică-mea. La fel ca şi Perdita, de altfel. Bysshe, ce-ar fi să iei loc lângă Viola?

Bysshe se strecură ascultător pe lângă vrejul de fasole şi se aşeză pe un scaun de răchită, în capătul îndepărtat al mesei. Twidge se întinse pe lângă Viola şi îi înmână un meniu.

— E un restaurant extraordinar, îi spuse, dacă vrei, poţi să vii desculţ.

Pentru a-l convinge, îşi ridică piciorul gol.

— Şi, dacă ţi se face foame în timp ce aştepţi comanda, nu ai decât să culegi ceva de prin jur. Se răsuci şi culese două boabe de fasole: una i-o dădu lui Bysshe, iar pe cealaltă o băgă direct în gură. Nu cred că se va răzgândi. Kensy mi-a spus că un shunt doare *mai rău* decât o proteză pentru dinţi.

— Te doare mai tare dacă nu o ai, se băgă Viola, aruncându-mi o privire care spunea: Vezi-Ce-A-Făcut-Soră-Mea?

— Traci, ce-ar fi să te aşezi lângă Viola, îmi spuse maică-mea. Iar Perdita va sta lângă tine, când va veni.

— Dacă va veni, comentă Viola.

— I-am spus să vină la unu fix, răspunse mama, aşezându-se în capul mesei. Aşa încât avem destul timp să adoptăm o strategie înainte să ajungă aici. Am vorbit cu Carol Chen…

— Fiica ei era cât pe ce să devină şi ea Ciclistă anul trecut, le-am explicat lui Bysshe şi Violei.

— Mi-a zis că au făcut o adunare de familie, ca asta de acum şi au stat de vorbă cu fiica lor şi ea şi-a dat seama că nu-şi dorea chiar atât de mult să devină o Ciclistă. Privi triumfătoare în jurul mesei. Aşa că m-am gândit să facem şi noi acelaşi lucru cu Perdita. Cred că ar fi bine să începem prin a-i explica semnificaţia Eliberării şi zilele negre ale opresiunii care au precedat-o…

— Eu cred, o întrerupse Viola, că ar trebui, mai degrabă, să o convingem să renunţe la amenerol vreo câteva luni în loc să-şi scoată shunt-ul. Asta dacă o să vină. Şi nu o să vină.

— De ce să nu vină?

— Păi tu ai veni dacă ai fi în locul ei? Uită-te la noi, parcă suntem Inchiziţia. O fi nebună, dar nu e proastă.

— Care Inchiziţie? se indignă maică-mea. Privi nervoasă, pe deasupra mea, spre uşă. Sunt sigură că Perdita… Aici se opri, se ridică în picioare şi o porni val-vârtej, călcând peste nişte sparanghel.

M-am întors, aşteptându-mă s-o zăresc pe Perdita, cu buzele pline de luminiţe sau tatuată pe tot corpul, dar nu am reuşit să văd nimic, din cauza frunzelor. Am încercat să dau ramurile la o parte.

— E Perdita? mă întrebă Viola, aplecându-se peste masă.

Am privit printre crengile de dud.

— O, Doamne!

Era soacră-mea, îmbrăcată într-un costum arăbesc negru şi purtând un voal de mătase. O porni direct spre noi, pe o alee străjuită de bostani, cu voalul fluturând şi cu ochii scăpărători. Maică-mea venea şi ea, sărind peste nişte rânduri de ridichi, aruncându-mi, la rândul ei, priviri ucigătoare.

Am preferat să arunc totul în cârca Violei.

— E bunica ta, Karen, i-am zis, pe un ton acuzator. Mi-ai spus că nu ai reuşit să vorbeşti cu ea.

— Păi, nici nu am vorbit, mi-a răspuns. Twidge stai dreaptă. Şi pune laptopul ăla pe masă.

Până şi frunzele copacului se zburliră de parcă ar fi vrut să se ferească din calea soacră-mii.

— Karen, am strigat, încercând să par încântată. Ce naiba faci aici? Credeam că eşti în Bagdad.

— M-am întors imediat ce am primit mesajul de la Viola, spuse ea, privindu-ne ascuţit pe fiecare. Ăsta cine e? întrebă arătându-l pe Bysshe. Noul iubit al Violei?

— Nu, strigă Bysshe, speriat.

— E asistentul meu, mamă, i-am zis. Bysshe Adams Hardy.

— Twidge, de ce nu eşti la şcoală?

— Dar *sunt*, răspunse Twidge. Învăţ de la distanţă, uite, matematică, îi arătă ea laptopul.

— Am înţeles, dădu din cap Karen, după care se întoarse spre mine. Se pare că e o chestiune destul de serioasă, dacă ai retras-o pe nepoata mea de la şcoală şi ai angajat un avocat. Dar, ca de obicei, nu ţi s-a părut important să mă anunţi şi pe mine. Niciodată nu îmi spui nimic, Traci.

Se lăsă furioasă pe scaunul din celălalt capăt al mesei, strivind nişte frunze de mazăre şi decapitând o bucată de broccoli.

— Abia ieri am primit strigătul de ajutor al Violei. Viola, să nu mai laşi mesaje prin Hassim. Engleza lui e ca şi inexistentă. A trebuit să-l pun să-mi deseneze mesajul tău. Dar nu am putut suna înapoi, căci telefoanele căzuseră, aşa că am luat primul avion spre casă. Şi, trebuie să adaug, asta în timp ce eram în mijlocul unor negocieri foarte importante.

— Chiar, cum merg negocierile, bunică Karen? întrebă Viola, binevoitoare.

— *Mergeau* foarte bine. Israelienii le-au dat palestinienilor jumătate din Ierusalim şi au fost de acord să împartă, cu rândul, înălţimile Golan. Se întoarse şi mă privi drept în ochi. *Ei* înţeleg cât de important e să comunici, spre deosebire de alţii. Apoi se întoarse, din nou, spre Viola. Şi de ce se ia toată lumea de tine, draga mea? Nu le place noul tău iubit?

— Dar *nu* sunt iubitul ei, protestă Bysshe.

M-am întrebat de multe ori cum de reuşise soacră-mea să devină negociatoare, şi încă pe politică externă, şi cum naiba se descurca în şedinţele acelea interminabile de negocieri dintre sârbi şi croaţi, protestanţi şi catolici, sud coreeni şi nord coreeni. Căci femeia are propriile ei preferinţe, trage concluzii fără să asculte ambele părţi, interpretează greşit, după o logică numai de ea ştiută, tot ceea ce îi spui, şi refuză categoric să asculte şi alte păreri. Şi, cu toatea astea, a reuşit să impună Guvernul lui Mandela în Africa de Sud şi, în ritmul acesta, avea să-i facă pe palestinieni să participe la Yom Kippur. Probabil că îi sperie pe toţi atât de tare că nu au altceva de făcut decât

să cedeze în faţa propunerilor ei. Sau poate că se unesc unii cu alţii pentru a scăpa de ea.

Bysshe încă protesta.

— Azi e prima oară când o văd pe Viola. Nu am vorbit cu ea, până acum, decât la telefon, de vreo două ori.

— Sunt sigură că ai făcut ceva, îi spuse Karen Violei. E evident că îţi vor sângele.

— Nu e vorba de mine, răspunse Viola. E vorba de Perdita. S-a alăturat Ciclistelor.

— Cicliste? Am plecat de la negocierile de la West Bank pentru că voi nu sunteţi de acord ca Perdita să facă parte dintr-un club de cicliste? Cum naiba am să-i explic asta preşedintelui Irakului? Nu o să înţeleagă aşa ceva, la fel cum nu înţeleg nici eu. Auzi, un club de ciclism!

— Ciclistele nu se dau cu bicicleta, interveni maică-mea.

— Menstruează, o completă Twidge.

Timp de un minut se lăsă o tăcere deplină şi m-am gândit că, în sfârşit, se întâmplă minunea. Soacră-mea şi cu mine suntem în aceeaşi tabără într-o dispută de familie.

— Deci toată această tevatură e pentru faptul că Perdita vrea să-şi scoată shunt-ul? întrebă, în cele din urmă, Karen. Dar e matură, nu-i aşa? Iar acesta este, evident, un caz în care se aplică suveranitatea personală. Ar fi trebuit să ştii asta, Traci. La urma urmei, eşti judecătoare.

Da, ar fi trebuit să-mi dau seama că totul păruse prea frumos ca să fie adevărat.

— Vrei să spui că eşti de acord ca Perdita să dea înapoi Eliberarea cu douăzeci de ani în urmă? o întrebă maică-mea, revoltată.

— Ei hai, nu trebuie să luăm lucrurile chiar atât de în serios, îi răspunse Karen. Există grupări anti-shunt şi în Orientul Mijlociu, dar nimeni nu le dă prea multă atenţie. Nici măcar irakiencele şi ele încă mai poartă voal.

— Dar Perdita e foarte serioasă când vine vorba de asta.

Karen dădu din mână a lehamite.

— Nu e decât o modă, aşa cum a existat cândva moda minijupelor. Sau a sprâncenelor electronice. Câteva femei mai cu moţ poartă haine ciudate o vreme, dar asta nu

înseamnă că toate femeile vor renunţa să mai poarte pantaloni sau vor reîncepe să poarte pălării.

— Dar Perdita…, începu Viola.

— Dacă Perdita vrea să-şi recapete menstruaţia, eu zic s-o lăsăm să o facă. Femeile au trăit bine mersi, fără shunt, mii de ani.

Maică-mea lovi masa cu palma.

— Păi, femeile au trăit bine mersi şi în concubinaje, în corsete şi pe vremea holerei, spuse ea, subliniind fiecare cuvânt, cu o lovitură de pumn în masă. Dar ăsta nu e un motiv să ne legăm de ele în mod voluntar şi nu am nici cea mai mică intenţie să-i permit Perditei să…

— Că veni vorba de biata Perdita, ea unde e? se miră Karen.

— Trebuie să apară din minut în minut, răspunse maică-mea. Am invitat-o la prânz, ca să vedem ce are de spus.

— Ha, făcu Karen. Aţi invitat-o ca să încercaţi să o faceţi să se răzgândească. Ei bine, eu nu am de gând să vă ajut în privinţa asta. Intenţionez să o ascult pe sărmana fată cu tot interesul şi cu mintea deschisă. Respect, ăsta e cuvântul-cheie şi se pare că aţi reuşit, cu toate, să-l uitaţi. Respectul şi bunul simţ.

O tânără desculţă, îmbrăcată într-o rochie înflorată şi cu o eşarfă roşie legată de braţul stâng, apăru lângă masa noastră. În mână avea un teanc de dosare roz.

— Era şi timpul, izbucni Karen, înşfăcând unul dintre dosare. Vreau să vă spun că serviciile voastre lasă de dorit. Aştept de zece minute. Deschise nervoasă dosarul. Nu cred că aveţi whisky, nu-i aşa?

— Mă numesc Evengeline, se prezentă tânăra, şi sunt docentul Perditei. Luă dosarul din mâna lui Karen. Perdita nu a putut veni la prânz, dar m-a rugat să vin în locul ei şi să vă explic filosofia Ciclistelor.

Se aşeză pe scaunul de răchită de lângă mine.

— Ciclistele cred în libertate, începu ea. În libertatea de a nu fi artificiale, în libertatea de a nu lua droguri sau hormoni, în libertatea faţă de patriarhatul care încearcă să

ni le impună. Aşa cum probabil ştiţi deja, noi nu purtăm shunt-uri.

Arătă eşarfa roşie de la braţ.

— În schimb, purtăm aceste eşarfe ca simbol al libertăţii şi feminităţii noastre. O port azi pentru a anunţa că mi-a venit timpul fertilităţii.

— Avem şi noi aşa ceva, îi răspunse mama, doar că noi o purtăm pe spatele fustelor noastre.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

Docenta mă privi fix.

— Dominaţia masculină asupra trupurilor femeilor a început cu mult timp înainte de aşa-numita Eliberare, prin legile guvernamentale în privinţa avorturilor şi a drepturilor fătului, a controlului ştiinţific al fertilităţii şi, în cele din urmă, prin apariţia amenerolului, care a înlăturat complet ciclul reproductiv. Toate acestea au făcut parte dintr-un plan bine pus la punct de preluare a controlului asupra trupului femeilor şi, prin extensie, asupra identităţii lor, de către regimul patriarhal masculin.

— Iată un punct de vedere foarte interesant, se entuziasmă Karen.

Şi chiar aşa şi era. Căci, în realitate, amenerolul nu fusese inventat câtuşi de puţin pentru a elimina menstruaţia, ci pentru vindecarea tumorilor maligne, iar proprietăţile sale uterin-absorbante fuseseră descoperite din greşeală.

— Adică vrei să ne spui, interveni maică-mea, că bărbaţii sunt cei care ne-au forţat să purtăm shunt-uri? A trebuit să ne luptăm cu toată lumea pentru ca MSA (Ministerul Sănătăţii şi al Alimentelor) să le aprobe.

Şi asta era adevărat. Ceea ce mamele-surogat şi luptătorii anti-avort şi pentru drepturile fătului nu reuşiseră să facă pentru unitatea femeilor, reuşise ideea de a nu mai avea menstruaţie. Femeile organizaseră marşuri, trimiseseră petiţii, aleseseră senatori, trecuseră legi, fuseseră excomunicate şi intraseră în puşcărie, toate acestea în numele Eliberării.

— Bărbaţii au fost împotrivă, continuă maică-mea, cu faţa roşie de furie. Şi cei de la drepturile omului şi Biserica Catolică…

— Ştiau că vor trebui să permită femeilor să devină preoţi, spuse Viola.

— Ceea ce au şi făcut, am zis eu.

— Eliberarea nu v-a adus libertatea, aproape că strigă docenta. V-a luat ritmurile naturale ale vieţii sau, mai bine zis, însăşi esenţa feminităţii voastre.

Se aplecă şi culese o margaretă de sub masă.

— Noi, Ciclistele, sărbătorim zilele în care avem menstruaţie şi credem în uniunea cu propriile trupuri, spuse apoi, ţinând margareta sus. Ori de câte ori o Ciclistă înfloreşte, cum ne place nouă să spunem, o onorăm cu flori, poezii şi cântece. Apoi ne prindem de mâini şi ne povestim ce anume ne place cel mai mult la faptul că avem menstruaţie.

— Retenţia de apă, am zis.

— Sau faptul că trebuie să zăcem în pat, trei zile la rând, cu perne electrice, mă completă maică-mea.

— Mie cel mai mult îmi plac atacurile de panică, interveni şi Viola. Când am renunţat la amenerol, ca să o pot concepe pe Twidge, am avut zile în care am fost convinsă că staţia spaţială o să se prăbuşească peste mine.

În timp ce Viola ne împărtăşea toate acestea, lângă masă apăru o femeie în salopetă, purtând o pălărie de paie.

— Am avut şi eu aceste schimbări de dispoziţie, spuse ea. Acum mă simţeam bine şi peste un minut eram ca Lizzie Borden.

— Cine e Lizzie Borden? întrebă Twidge.

— O femeie care şi-a ucis părinţii, o informă prompt Bysshe. Cu toporul.

Karen şi docenta îi priviră încruntate.

— Parcă trebuia să-ţi faci tema la matematică, Twidge, îi spuse Karen.

— M-am întrebat întotdeauna dacă Lizzie Borden a avut SPM (sindrom pre-menstrual) şi dacă nu cumva din cauza asta…

— Nu, îi răspunse maică-mea. Ar fi trebuit să trăiască pe vremea tampoanelor şi a ibuprofenului, să vezi atunci. Ar fi fost un caz clar de ucidere justificată.

— Nu mi se pare că astfel de discuţii ajută la ceva, ne anunţă Karen, privindu-ne tăios, pe fiecare dintre noi.

— Tu eşti chelneriţa? am întrebat-o, ca să schimb subiectul, pe femeia cu pălăria de paie.

— Da, a răspuns ea, scoţând un carneţel din buzunar.

— Aveţi vin?

— Da, Dandelion şi rosé.

— Adu-ne de amândouă.

— Câte o sticlă de fiecare?

— Pentru început. Doar dacă nu serviţi cu butoiul.

— Specialitatea zilei e salată de pepene şi *choufleur gratinee*, ne spuse, zâmbitoare. Karen şi docenta nu-i întoarseră zâmbetul. Vă puteţi culege singure conopida din grădină, dacă doriţi. Mai avem şi boboci de crin prăjiţi în unt de gălbenele.

Câtă vreme lumea comandă, se instală o pace temporară.

— Eu am să iau mazăre, spuse docenta, şi un pahar de apă cu petale de trandafiri.

Bysshe se aplecă spre Viola.

— Îmi cer scuze că am părut atat de speriat când bunica ta m-a întrebat dacă sunt noul tău iubit, îi spuse.

— Nu face nimic, îl linişti Viola. Bunica Karen poate fi destul de înspăimântătoare.

— Nu vreau să crezi că nu te plac. Ba dimpotrivă, vorbesc serios.

— Nu au burgeri din soia? întrebă Twidge.

Imediat ce chelneriţa plecă, docenta începu să ne împartă câte un dosar roz.

— Aici veţi găsi filosofia Ciclistelor, spuse ea, înmânându-mi şi mie unul, precum şi nişte informaţii practice despre ciclul menstrual. Îi dădu şi lui Twidge un dosar.

— Arată exact ca manualele acelea pe care ni le dădeau la liceu, comentă maică-mea. Se numeau „Un dar special”

şi în toate găseai aceleaşi poze cu fete cu bentiţe roz în păr, jucând tenis şi zâmbind. O greşeală de interpretare strigătoare la cer.

Avea dreptate. Era chiar şi aceeaşi poză cu tuburile falopiene pe care le văzusem într-un film pe când încă eram în gimnaziu, un desen care întotdeauna îmi amintea de *Alien*.

— Ce scârboşenii, zise Twidge.

— Fă-ţi tema la matematică şi lasă astea! îi sugeră Karen.

Bysshe părea că mai are puţin şi vomită.

— Chiar aşa *fac* femeile?

Sosi vinul şi am turnat câte un pahar mare fiecăruia dintre noi. Docenta îşi ţuguie buzele şi dădu din cap a dezaprobare.

— Ciclistele nu folosesc stimulenţii artificiali şi hormonii pe care patriarhatul masculin ni le-au impus pentru a ne subordona şi subjuga, spuse ea mândră.

— Şi cât timp menstruaţi?

— Toată viaţa, spuse maică-mea.

— Între patru şi şase zile, interveni docenta. Scrie şi în cărticică.

— Nu, mă refeream dacă într-adevăr durează chiar toată viaţa?

— De obicei, durează de la doisprezece până la cincizeci şi cinci de ani.

— Eu am avut prima menstruaţie când aveam unsprezece ani, ne informă chelneriţa, punându-mi un buchet de flori în faţă. La şcoală.

— Iar eu am avut ultima în momentul în care MSA a aprobat amenerolul, spuse maică-mea.

— Trei sute şaizeci şi cinci de zile împărţit la douăzeci şi cinci, începu Twidge să calculeze pe laptopul ei, înmulţit cu patruzeci şi trei de ani, asta face cinci sute cincizeci şi nouă de cicluri.

— E greşit, spuse maică-mea luându-i laptopul. Trebuie să fie cel puţin cinci mii.

— Şi toate încep în ziua în care pleci în excursie, o completă Viola.

— Sau în ziua în care te măriţi, adăugă şi chelneriţa.

Maică-mea începu să scrie pe laptop.

Am profitat de acest armistiţiu temporar ca să mai torn câte un pahar de vin la toată lumea.

Maică-mea îşi ridică privirea de pe laptop.

— Vă daţi seama că, dacă punem cinci zile în medie pentru ciclu, rezultă că femeile menstruează aproape trei mii de zile de-a lungul vieţii? Asta înseamnă nu mai puţin de opt ani.

— Şi între aceste zile, avem SPM, o completă chelneriţa, aducând alt buchet de flori.

— Ce înseamnă SPM?

— Sindromul pre-menstrual este numele dat de instituţiile medicale masculine pentru variaţiile naturale care apar la nivel hormonal atunci când menstruaţia încetează, explică docenta. Această fluctuaţie perfect normală şi câtuşi de puţin dureroasă a fost exagerată, în mod voit, de către bărbaţi, care au decis că e aproape ca o boală.

O privi pe Karen, aşteptând aprobarea ei.

— Eu îmi tăiam părul când aveam SPM, spuse aceasta.

Docenta păru destul de nemulţumită de răspuns.

— Odată mi-am tăiat tot părul de pe partea stângă, continuă Karen. Bob, soţul meu, trebuia să ascundă foarfecele în fiecare lună. Şi cheile de la maşină, pentru că plângeam de fiecare dată când prindeam culoarea roşie la semafor.

— Nu te balonai? întrebă maică-mea, turnându-i încă un pahar de vin.

— O, da, arătam ca Orson Welles.

— Cine e Orson Welles? întrebă Twidge.

— Comentariile voastre reflectă dezgustul de sine pe care vi l-a inoculat patriarhatul, interveni docenta. Bărbaţii le-au făcut pe femei să creadă că menstruaţia e ceva rău şi murdar. Chiar femeile au ajuns să numească menstruaţia

„un blestem”, asta din cauză că au acceptat opiniile bărbaţilor.

— Eu îi ziceam blestem deoarece credeam sincer că o vrăjitoare mă blestemase să trec prin aşa ceva, zise Viola şi îi dădu dosarul roz înapoi docentei. Şi încă mai cred asta.

— Cred că ai fost foarte curajoasă, îi zise Bysshe, când ai renunţat la amenerol pentru a o putea concepe pe Twidge.

— A fost îngrozitor, răspunse Viola, nici nu vrei să ştii.

Mama suspină.

— Când mi-a venit prima oară ciclul, am întrebat-o pe mama dacă Annette are şi ea aşa ceva.

— Cine e Annette? întrebă Twidge.

— Una dintre Muşchetari, îi spuse maică-mea şi adăugă, atunci când văzu că Twidge nu păru foarte lămurită: de la televizor.

— Era un desen animat, o ajută Viola.

— La Clubul Mickey Mouse, spuse maică-mea.

— Era un desen animat care se numea Clubul Mickey Mouse? întrebă Twidge neîncrezătoare.

— Pe vremurile acelea opresiunea funcţiona în diferite feluri, am intervenit eu.

Mama mă privi lung.

— Annette era idealul oricărei fetiţe, îi spuse ea lui Twidge. Avea părul creţ, sâni, fustiţa ei era întotdeauna bine călcată şi eu nu-mi puteam imagina că ei i s-ar fi putut întâmpla ceva atât de nedemn şi de murdar. Eram convinsă că domnul Disney nu ar fi permis. Şi, de vreme ce Annette nu putea avea aşa ceva, atunci mi-am propus să nu am nici eu. Aşa că am întrebat-o pe mama…

— Şi ce-a zis? o întrerupse Twidge, nerăbdătoare.

— A zis că toate femeile au ciclu, îi răspunse maică-mea. Aşa că am întrebat-o: Chiar şi Regina Angliei? Şi ea mi-a răspuns: Chiar şi Regina.

— Serios? se miră Twidge. Dar e *atât de bătrână*!

— Ei, acum nu mai are, spuse docenta, iritată. Ţi-am mai zis: la cincizeci şi cinci de ani se instalează menopauza.

— După care începi să vezi puncte roşii, spuse Karen, te îmbolnăveşti de osteoporoză şi îţi creşte o mustaţă mai mare decât a lui Mark Twain.

— Cine e…? dădu Twidge să întrebe din nou, dar fu întreruptă brutal de docentă.

— Nu faceţi decât să repetaţi ceea ce susţine propaganda masculină, spuse ea, roşie la faţă.

— Ştii ce m-am întrebat întotdeauna? zise Karen, aplecându-se conspirativ spre mama. Dacă nu cumva menopauza lui Maggie Thatcher a fost responsabilă pentru Războiul din Insulele Falklands.

— Cine e Maggie Thatcher? întrebă, firesc, Twidge.

Docenta, care acum era la fel de roşie la faţă ca şi eşarfa de la mâna stângă, se ridică în picioare:

— E clar că nu are niciun rost să mai stau de vorbă cu voi. Cu toate aţi fost perfect îndoctrinate de patriarhat. Începu să-şi adune dosarele. Sunteţi oarbe! Nu vedeţi că sunteţi victimele conspiraţiei masculine, care urmăreşte să vă ia identitatea biologică, să vă răpească propria feminitate. Eliberarea nu a însemnat nimic altceva decât o altă formă de sclavie!

— Chiar de ar fi aşa, i-am zis, chiar dacă ar fi existat o conspiraţie masculină pentru a ne subjuga, s-a meritat.

— Să ştii că are dreptate, îi spuse Karen maică-mii, Traci are perfectă dreptate. Sunt unele lucruri pentru care merită să renunţi la orice, chiar şi la propria libertate, şi unul dintre acestea e să scapi de menstruaţie.

— Sunteţi nişte victime! urlă docenta. Vi s-a răpit feminitatea şi nici nu vă pasă! O luă la fugă, zdrobind câteva gladiole şi călcând peste celelalte straturi de flori.

— Ştiţi ce am urât cel mai mult la Eliberare? ne întrebă Karen, golind ultima sticlă de vin în paharul ei. Centurile sanitare.

— Da, şi dispozitivele alea de aplicat tampoane, o completă maică-mea.

— Eu nu am să devin niciodată o Ciclistă, ne anunţă Twidge.

— Foarte bine, i-am spus.

— Pot să mănânc desert?

Am chemat chelneriţa şi Twidge a comandat violete zaharisite.

— Mai doreşte cineva desert? am întrebat. Sau vin?

— Cred că e minunat felul în care încerci să o ajuţi pe sora ta, îi spuse Bysshe Violei.

— Şi reclamele alea la serul Modess, continuă maică-mea cu amintirile. Vă amintiţi: femeile acelea superbe, îmbrăcate în rochii de seară de satin şi purtând mănuşi lungi, albe, iar pe ecran apărea scris: „Modess pentru că…” Multă vreme am crezut că Modess era un parfum.

Karen chicoti:

— Eu credeam că e marcă de *şampanie*!

— Nu cred că e cazul să mai comandăm vin, am spus.

* * *

A doua zi dimineaţă, telefonul începu să sune, exact în secunda în care am intrat în birou. Bineînţeles, sunetul universal.

— Karen s-a întors în Irak, nu-i aşa? l-am întrebat pe Bysshe.

— Da, răspunse el. Viola mi-a zis că au apărut discuţii dacă să se construiască un Disneyland în West Bank sau nu.

— Când a sunat Viola?

Bysshe roşi.

— Am luat micul dejun cu ea şi cu Twidge, spuse el, cu un aer vinovat.

— Aha. Am ridicat receptorul. Probabil că e maică-mea cu un nou plan, să o răpim pe Perdita. Alo?

— Sunt Evangeline, docenta Perditei. Sper că eşti fericită acum. Ai forţat-o pe Perdita să devină o sclavă a patriarhatului.

— Serios?

— E clar că aţi angajat pe cineva să-i controleze mintea şi vreau să te anunţ că am de gând să vă dau în judecată, mă ameninţă şi închise.

Telefonul sună din nou, imediat. Sunetul universal, ca de obicei.

— Nu ştiu la ce mai există sunete personalizate, dacă tot nu le foloseşte nimeni…, am spus şi am ridicat, din nou, receptorul.

— Bună, mamă, mă salută Perdita. M-am gândit că vrei să ştii că m-am răzgândit în legătură cu Ciclistele.

— Chiar aşa? am spus, încercând să-mi ascund bucuria.

— Am aflat că poartă o eşarfă roşie pe braţul stâng. Asta ar însemna să-mi acopăr tatuajul.

— Asta e, într-adevăr, o problemă, am zis, încercând să par cât mai serioasă.

— Dar nu e numai asta, docenta mi-a povestit despre prânzul de ieri. E adevărat că bunica Karen ţi-a ţinut partea?

— Da.

— Uau! Nu mi-a venit să cred când am auzit. Oricum, docenta mi-a mai spus că nu aţi vrut să o ascultaţi când a încercat să vă convingă cât de minunat e să ai menstruaţie şi că toate aţi început să discutaţi despre aspectele negative: balonare, crampe, etc. Am întrebat-o ce înseamnă „crampe” şi mi-a răspuns: „Sângerarea menstruală cauzează, adeseori, dureri de cap şi disconfort” şi i-am zis: „Sângerare?” Nimeni nu mi-a spus niciodată despre aşa ceva! De ce nu mi-ai zis că menstruaţia presupune şi sângerare, mamă?

Îi spusesem, dar mi s-a părut mai înţelept ca acum să-mi ţin gura.

— Şi de ce nu mi-ai zis că e un proces dureros? Sau că au loc fluctuaţii hormonale? Trebuie să fii nebună să treci prin toatea astea dacă ai de ales să nu o faci. Cum aţi rezistat înainte de Eliberare?

— Au fost vremuri grele, eram oprimate, i-am răspuns.

— *Te cred*! În sfârşit, am renunţat şi acum docenta mea e foarte nervoasă. Dar i-am explicat că e un caz de suveranitate personală şi că trebuie să-mi respecte decizia. Am să devin totuşi vegetariană şi *nu încerca* să mă faci să mă răzgândesc!

— Nici nu mă gândesc, i-am răspuns.

— Şi să ştii, mamă, toată chestia asta a fost doar din vina ta! Dacă mi-ai fi spus că totul e atât de dureros şi de complicat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Viola are dreptate! Nu ne spui niciodată *nimic*!

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Even the Queen” by Connie Willis

Henry James, asta-i pentru tine

Jack McDevitt

Născut în 1935, locuieşte în Brunswick, Georgia. A fost profesor de engleză, ofiţer de marină, şofer de taxi în Philadelphia, ofiţer vamal şi multe altele. Prima sa povestire, „The Emerson Effect”, a fost publicată în 1981, iar doi ani mai târziu şi-a publicat şi primul roman, „The Hercules Text”. Deseori în textele sale sunt întrebări fără răspuns, preferă să lase aceste ambiguităţi pentru a intriga cititorul, pentru că el consideră că unele lucruri e bine să fie lăsate la îndemâna imaginaţiei celui care citeşte. A fost prezent printre finaliştii Nebula de 14 ori în ultimii 11 ani. Romanul său, „Seeker”, a obţinut premiul Nebula în 2006. A mai publicat încă două romane în 2006 şi 2007, „Odyssey”, respectiv „Cauldron”.

Din cele mai vechi timpuri autorii de science fiction au pus pe tapet problema computerelor care nu ne fac doar treaba, ci se apucă să o facă mai bine decât noi, în mai multe domenii. Ce e de făcut când încep să scrie cărţi mai bune ca oamenii? Părerea lui McDevitt reiese clar din rândurile ce urmează.

————————————

A ajuns la noi la fel ca şi alte două sute de manuscrise în fiecare săptămână, memorii ale unor oameni despre care nimeni nu a auzit vreodată, romane care încep cu buletine meteo şi care prezintă treizeci de personaje în primele două pagini, colecţii impresionante de poezii lipsite de sens, din partea bunicii cuiva. Toate astea se adună într-o grămadă, iar angajaţii editurii le analizează, le ataşează formularul nostru de respingere şi le returnează.

De fapt, este doar un singur angajat. O cheamă Myra Crispee. Are un ochi verde şi unul albastru, şi un talent deosebit pentru trecerea în revistă a grămezii de literatură ieftină. Ea identifică o posibilă ocazie şi scapă de celelalte. În fiecare zi. *Îmi iubesc munca*, zice ea. Când o întreb de ce, spune că fiindcă o plătesc foarte bine.

Editura Tempus nu e mare, dar ne descurcăm. Nu suntem specializaţi. Tempus publică orice va produce bani. Dar cele mai multe manuscrise pe care le vedem au fost deja pe la alte edituri, precum Random House, Harper Collins şi altele din astea mari. Unele vin de la un agent, dar asta nu are niciun efect asupra modului cum le tratăm. Doar dacă îl cunoaştem pe autor, altfel toate ajung la grămadă. Uneori avem noroc. Anul trecut am publicat două cărţi despre cum să te ajuţi pe tine însuţi şi care s-au vândut foarte bine, iar un roman despre arca lui Noe a devenit bestseller.

În fine, ziua în care a ajuns era umedă şi rece. Sistemul de încălzire se stricase din nou, aşa că eram înfofolit într-o flanea. De abia am deschis biroul şi am pornit automatul de cafea, când intră Myra, ducând o umbrelă şi un manuscris. Era ceva neobişnuit. De obicei, nu lua astfel de lucruri acasă.

— Hei, Jerry, zise ea, cred că avem un câştigător.

— Chiar?

Radia de bucurie.

— Da. M-a ţinut trează jumătate din noapte.

Se îndreptă spre biroul ei şi se aşeză în faţa a ceea ce credeam că este un al doilea manuscris, dar care s-a dovedit a fi ultima parte din acelaşi document.

— Dumnezeule, cred că sunt o mie de pagini.

Se uită la sfârşit şi completă:

— 1212. Am citit doar câteva capitole, dar dacă restul e la fel…

— Aşa de bun este?

— Nu am putut să-l las din mână.

Cuvintele magice. Frunzări paginile şi continuă:

— Incredibil! Cine e tipul ăsta?

— Ce-i? am întrebat.

— L-a intitulat *Războiul cel lung*. Este despre războiul din Orientul Mijlociu.

— Care dintre ele?

— În câte suntem noi implicaţi? Nu m-am uitat la ştiri dimineaţa asta.

— S-a terminat, am spus.

— Nu în modul ăsta, şefu', zise ea, întorcând în continuare paginile.

— De cine este scris?

— De unul numit Patterson. Edward Patterson. Ai auzit vreodată de el?

Mie îmi era cu totul străin.

— Ce scrie pe scrisoarea de pe colet?

I-a trebuit un minut să o găsească.

— *Conţine un roman*.

— Asta e tot?

— Da.

Aveam mai demult o cutie unde ţinea ea manuscrisele înainte de a fi publicate. Ne-am debarasat de cutie pentru că Myra nu prea punea nimic înăuntru. Prin urmare, a adus pur şi simplu manuscrisul şi l-a aşezat pe o masă. Apoi s-a întors la birou, a luat următorul teanc din stivă şi a început să întoarcă paginile. Dar ştiam că de fapt mă aştepta pe mine. Vroia ca eu să iau *Războiul cel lung*.

— Am să mă uit la el înainte de a pleca acasă, am spus.

A continuat să întoarcă foile, suspinând, apoi îşi atinse tastatura. Imprimanta refuză să-şi facă treaba.

— Bine, zise ea.

Eu lucram la *Alege drumul drept*, o carte plină de inspiraţie, scrisă de Adam Trent. Era evlavioasă şi încurajatoare, încărcată de anecdote ce arătau cum obţin liniştea necredincioşii. Nici nu vă vine să credeţi cât de bine s-au vândut alte cărţi ale lui. Editura Penguin ar fi fost încântată să îl aibă.

Am rămas la acelaşi roman, rezistând tentaţiei de a mă uita la proza lui Patterson. Semăna a proză. Manuscrisul

ascundea o pată de cafea de pe masă. Asta îl făcea atractiv.

Acum, ca să nu credeţi că sunt unul dintre acei editori cărora le pasă doar cum pot fi vândute mai multe cărţi, vreau să vă spun că, deşi cifrele de vânzare contează, a fost întotdeauna ambiţia mea să descopăr un nou scriitor. Ei bine, toţi editorii simt asta, pentru că noi suntem plini de compasiune şi generoşi. Aşa că, atunci când Myra s-a ridicat şi s-a îndreptat spre baie, eu am aruncat o privire.

Patterson trăia în New Hampshire.

Am ridicat prima pagină şi m-am uitat la primele rânduri. În noaptea aceea, am cărat la lift toate cele o mie două sute de pagini şi le-am dus acasă.

* * *

Le-am citit în tren şi în timpul cinei la Milo. Am citit de-a lungul serii şi am luat manuscrisul cu mine în pat. În vara anului 2001, am mers la biroul de recrutare al Armatei împreună cu tânărul erou din roman, student la colegiu şi am văzut când se înrola la Rezerve. Am fost cu inspectorii Naţiunilor Unite când se jucau de-a prinselea cu *escortele* irakiene şi am încercat să surprind oamenii lor la dispozitivele suspecte. Am stat la consiliile preşedintelui când ajutoarele lui doreau să-l atace pe Saddam şi construiau argumente pe care sperau să le înghită atât Naţiunile Unite, cât şi votanţii.

Noaptea se îndepărta de mine şi am închis, în sfârşit, ochii când prima lumină a zorilor atingea draperiile. I-am trimis un mesaj vocal Myrei, două ore mai târziu, prin care o anunţam că voi întârzia. Am sunat iarăşi pe la ora nouă ca să-i spun că nu voi mai veni deloc.

Nu era doar un alt roman de război. Acesta avea, da, acea calitate de a te ţine în suspans. Dar era mult mai mult de atât. *Stăpânea* războiul. Cititorul vedea prin ochii personajelor cum s-a întâmplat totul, ajungea să surprindă inevitabilul conflictului. Înţelegea ce însemna să mergi cu puşca în convoaie sau să treci din casă în casă prin Fallujah. Se experimenta modul de luptă cu un inamic

căruia nu îi era teamă să moară. Care îşi imagina că uciderea este ceva cu adevărat divin.

Mi-am petrecut timpul cu un grup de insurgenţi şi am înţeles ce îi guverna. Am cărat tărgi prin pavilioanele în flăcări ale unui spital irakian când erau aduşi oameni făcuţi bucăţi. Şi, în fine, am fost cu mamele din Ohio când primeau veştile îngrozitoare.

Avea perspectivă, pasiune, spaimă, încăpăţânarea bărbaţilor şi femeilor cu autoritate de a face dreptate, frustrare crescândă când cei care fuseseră eliberaţi de tiranul Saddam refuzau să arunce cu trandafiri.

Am fost prins de romanul acesta timp de şase zile. Lumea exterioară s-a oprit pur şi simplu, până când s-au tras ultimele focuri de armă, iar politicienii au început să-şi ridice profitul.

Era un *Război şi pace* al timpurilor noastre.

M-am descurcat mai bine decât dacă găseam un alt scriitor profesionist care să poată vinde câteva mii de exemplare din ce a scris. Eu am găsit un nou Herman Wouk[2].

Am terminat târziu, într-o seară rece, cu burniţă şi am rămas uitându-mă în gol, pe fereastra apartamentului meu spre centrul Bostonului, gândindu-mă la Edward Patterson. În acea noapte, doar eu şi Myra ştiam cine este. În mai puţin de un an, întreaga lume urma să ştie.

Locuia în Laconia, în apropiere de White Mountains.

Era zece şi un sfert. Un pic prea târziu ca să suni. Pe de altă parte, era un tip care, atât cât puteam să-mi dau seama, nu fusese niciodată publicat. Mi-am amintit propria reacţie atunci când a sosit scrisoarea de la *Guns and Ammo* care mă anunţa de prima mea vânzare.

Myra, anticipând ce aveam eu de gând, luase numărul de telefon al lui Patterson de la informaţii şi l-a printat deasupra titlului. Mi-am pregătit un scotch cu sifon şi m-am întins după telefon.

---

[2] Herman Wouk (n. 1915) – celebru scriitor american faimos pentru romanele sale care descriu războiul (n.trad.)

* * *

— *Minunat*, zise el. *D-le Becker, e grozav. Intenţionaţi cu adevărat să-l publicaţi*?

Părea mai tânăr decât mă aşteptam.

— Da, d-le Patterson. Ed. Pot să-ţi spun Ed?

— *Sigur. Da. Absolut. Puteţi aştepta o secundă*?

— OK.

Cred că a acoperit receptorul. Dar ştiam ce se întâmplă. Îi dădea vestea bună şi soţiei. Sau prietenei. Sau altcuiva.

— *M-am întors*, spuse el.

— Bine.

— *D-le Becker, nici nu ştiţi ce înseamnă asta pentru mine*.

— Îmi imaginez, am răspuns. Ed, eşti cumva liber să vii în Boston mâine?

Scoase un sunet gutural.

— *Sunt profesor*, zise. *La liceu*.

— OK. Dar sâmbătă?

De obicei, nu avem deschis biroul sâmbăta, dar în acest caz, eram dispus să fac o excepţie.

— *Da, aş putea*.

— Bine. Voi pregăti un contract şi vom sărbători cu o masă la prânz.

Adevărul era că vroiam să semneze înainte să afle cât de bun era *Războiul cel lung*. Dacă îşi dădea seama ce avea, sfârşeam prin a fi nevoit să tratez cu un agent. Sau poate, chiar să fiu prins într-un cumplit război cu editura MacMillan.

* * *

Cred că avea în jur de 25 de ani. Era înalt, cu un zâmbet nervos. Părul şaten deschis începea deja să se subţieze. Avea obrajii palizi, pielea gălbuie, iar ochii albaştri spălăciţi priveau din spatele ochelarilor. Purta un sacou ponosit şi ducea pe un umăr un laptop într-o geantă peticită. Nu aducea deloc cu Hemingway.

Întorcea paginile contractului cu degetele lungi şi subţiri, fără să-l analizeze, credeam eu, ci mai degrabă ca să-l admire. Când a ajuns la avans, s-a oprit.

— Douăzeci de mii de dolari? întrebă el.

Mă pregăteam să-i spun că aş fi dispus să măresc suma, pentru că mi-a plăcut cartea. Mă aşteptam să ridic preţul. Dar e întotdeauna mai bine să începi cu o cifră modestă. Oricând poţi să urci.

— Pare mult, adăugă el.

— Păi, am răspuns, încercând să-mi ascund mirarea, Editura Tempus crede în generozitate.

Nu prea avea nicio importanţă. Cartea urma să producă enorm, aşa că nu era niciun risc.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Zâmbi din nou. Părea un tip de care se legau ceilalţi copii în curtea şcolii. Nici eu nu l-aş fi crezut niciodată în stare să scrie un roman ca *Războiul cel lung*.

I-am arătat unde să semneze, i-am explicat ce aşteptam noi de la el, că ne-ar plăcea să putem folosi biografia sa pentru promovarea cărţii, că l-am putea ruga să-şi facă de câteva ori apariţia în public. I-am mai spus că semna şi pentru toate drepturile de televiziune şi film, că dădea editurii Tempus o bună parte din alte vânzări făcute, că noi vom avea, de asemenea, 75% din drepturile clubului de carte. Şi, desigur, mai era şi clauza opţională.

— Bineînţeles, Ed, i-am spus, noi dorim să reţinem dreptul primului refuz asupra următorului tău roman.

— Dar…, zise el, arătând deodată îngrijorat.

— Vreau să fiu direct cu tine, Ed. Va urma o continuare?

— O continuare? întrebă el, cu privirea întunecată. Va urma o altă carte.

— OK. Destul de bine. Tempus este domic să anticipeze această opţiune. Am vrea, în schimb, să semnezi un contract pentru trei cărţi. În afară de *Războiul cel lung*.

Şi-a închis ochii, iar eu priveam cel mai fericit zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Pentru Patterson, sosise paradisul.

— Îţi oferim un avans de 75 de mii de dolari pentru cele trei cărţi.

Îşi puse ochelarii jos şi mă fixă cu privirea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic, am zis. Doar semnează pe linia punctată.

I-am arătat unde.

Ştiu ce credeţi acum. Dar nu încercăm să profităm de autorii noştri. Noi îi ofeream lui Ed Patterson un serviciu important. Îi acordam o şansă să se lanseze într-o nouă carieră, să termine cu slujba lui de profesor, să-şi îndeplinească visul de-o viaţă. Când eşti de ceva timp în această afacere, descoperi că durează cât visul de o viaţă să faci pe cineva să scrie un roman. În special unul mare de tot.

A semnat contractul. În trei exemplare. În total pentru patru cărţi. Am pus un exemplar într-un plic şi i l-am dat lui.

— Copia ta, am spus.

El radia.

— Acum hai să sărbătorim!

* * *

Am traversat strada şi am mers la Marco’s. E un restaurant italian liniştit. Era prea devreme pentru a lua prânzul, aşa că nu se afla aproape nimeni acolo. Am comandat o carafă de vin roşu şi am umplut ambele pahare.

— În cinstea ta, Ed. Şi pentru *Războiul cel lung*.

Afişă un rânjet larg de un kilometru.

— Mulţumesc, Jerry.

Sorbi din vin, se strâmbă şi îl puse apoi jos.

— E tare.

Mi-am terminat vinul şi am reumplut paharul.

— Trebuie să-ţi spun, Ed, că *Războiul cel lung* este destul de bun. Cât timp ai lucrat la el? Patru ani? Cinci?

— Cred că mai degrabă zece sau unsprezece. Cam aşa ceva.

— Zece ani? Scrii la acest roman de când aveai, cât, 15 ani? Am socotit bine?

— O, nu, Jerry. Nu am *scris* eu romanul. Ci Max.

— Max? Cine e Max?

— Ah! exclamă el. Asta e *adevărata* realizare. Asta e surpriza mea.

Am terminat al doilea pahar dintr-o sorbitură.

— Nu mi-ai spus că o să fie o surpriză.

Sosi chelnerul. Am comandat. După ce a plecat, am reluat discuţia de unde rămăsesem.

— Ce surpriză? am insistat. Cine a scris cartea? Tu eşti agentul lui?

— La naiba, Jerry, oricine poate să stea şi să scrie un roman. Tot ce trebuie să faci este să îţi doreşti să stai la el un an sau cât? Cinci ani, cred. Să stai jos şi să îţi doreşti să scrii în fiecare zi. Asta e tot.

— Ce vrei să spui, Ed? Cine e Max?

A lăsat laptop-ul pe scaunul de lângă el. Apoi l-a aşezat pe masă şi l-a pornit. Au clipit câteva beculeţe şi ecranul s-a luminat într-un albastru cobalt.

— Acesta e Max.

M-am holbat la computer, apoi la Ed. Calculatorul era un model HP obişnuit. Myra avea unul la fel. Cu carcasă neagră şi logo-ul lipit pe capac.

— Ai zis că Max a scris cartea.

— Da.

— Max e un calculator.

— De fapt, este o inteligenţă artificială, Jerry. Una *adevărată*, zise, aplecându-se în faţă, aproape fără să respire.

— Calculatorul a scris cartea.

— Este o inteligenţă artificială.

Se uită la mine de parcă aştepta ca eu să izbucnesc în urale. Când a văzut că tac, o umbră a trecut pe faţa lui.

— Nu-mi pasă cum îi spui tu, zic eu, nicio maşină nu poate să fi scris *Războiul cel lung*.

Rânjetul îi reveni.

— Dar a scris-o.

— Nu cred.

— Se spunea acum câţiva ani că niciun calculator nu va concura vreodată cu un maestru la şah. Te-ai uitat în ultima vreme să vezi cine este campion mondial?

Am stat şi ne-am holbat unul la celălalt, S-a deschis uşa şi au intrat nişte oameni. O familie cu un băieţel. Băiatul avea o jucărie.

— A durat patru zile, zise Ed.

— Ce a durat patru zile?

— Să scrie romanul.

O răcoare mi-a cuprins oasele. Am mai băut nişte vin. S-au ivit două platouri. Pizza pentru Patterson. Spaghete cu chiftele pentru mine. Dar apetitul meu dispăruse.

— Patru zile, am repetat.

— Da. Ei, poate puţin mai mult. Dar nu foarte mult.

A tras aer în piept şi a zâmbit cu modestie.

— Mi-a luat mie aproape la fel de mult să-i spun ce fel de carte vroiam.

— Pur şi simplu, nu este posibil.

— Cu toate că nu este inclus şi timpul pentru printare.

— Ai semnat să faci alte trei romane.

— Da.

— Mă aştept la lucru de calitate.

— Vor fi bune. Max şi-a petrecut mult timp analizând marile romane.

— Cât durează? am întrebat.

— Cât durează, ce?

Mesteca pizza, în mod evident cu plăcere. Dar se uita ca şi cum nu putea să înţeleagă de ce eram eu nefericit.

— Cât îi va lua să producă celelalte romane?

— Probabil două săptămâni. Îi ia ceva timp să ruleze programul.

— Două săptămâni pentru un alt roman, precum *Războiul cel lung*?

— Două săptămâni pentru toate trei. Dar nu vor fi ca *Războiul cel lung*, deşi vor fi de aceeaşi calitate.

Îşi împinse scaunul înapoi şi încercă să arate stăpân pe sine.

— Ne-am decis deja asupra cărţii următoare. Va fi despre puterea credinţei religioase şi despre latura ei negativă. Ca în *Fraţii Karamazov*. Dar diferit, desigur. Original.

Am îngheţat. Da, nicio problemă pentru Max. Vrei ceva care să facă lumea să uite de *The Winds of War*[3]! E gata marţi.

— Te simţi bine, Jerry?

— Am nevoie de aer curat.

Sau poate am avea un nou *Huck Finn*. De data asta, am analiza cu multă atenţie prejudecăţile anti-homosexuale. Am aruncat banii pe masă şi m-am îndreptat spre uşă.

— Jerry, aşteaptă!

Mă ajunse din urmă.

Poate un nou roman Dreiser. Scris de Max.

Sau ceva în stilul lui Scott Fitzgerald.

Traficul era aglomerat. Autobuze, camioane de marfă, trotuare pline.

— Dacă Max a scris cartea, de ce e numele tău pe ea?

— Din motive legale. El nu e o persoană. Nu poate semna cecuri. Nu poate face nimic.

— Doar să scrie romane de excepţie.

— Te-ai prins.

Stătea în faţa mea şi afişa zâmbetul ăla imens.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcuse. Acest copil, care era în mod evident foarte priceput la electronică, îi reduse la zero pe William Faulkner, Melville, Cather: ce va mai valora munca lor în umbra acestui *obiect*? Am presupus că, dacă el putea să facă *Karamazov*, putea să şi producă o nouă capodoperă simbolică în spiritul lui James Joyce. Fie ea *Ahile*, în care viaţa unui om este guvernată de căutarea controlului. Sau, poate, ceva care să eclipseze *În căutarea timpului pierdut*. În opt volume, gata în mai puţin de o lună.

— Nu eram sigur că ar fi mers, zise Patterson. Nu citesc aşa mult. Nu ficţiune. Nu ştiam dacă era bun de ceva sau

---

[3] The Winds of War – cel de-al doilea bestseller scris de Herman Wouk (n.trad.)

nu. Ce a scris Max. Am făcut un test cu editura ta. Vom pune numele lui pe copertă, totuşi, dacă e OK.

— Care ar fi numele de familie al lui Max? am întrebat.

Din spatele lui venea un autobuz. Era unul local, ce mergea pe Bulevardul Massachusetts. Tocmai luase nişte pasageri de la staţia din colţ, avea cale liberă şi acum accelera. Se depărtase de restul maşinilor din trafic.

— Winterhaven. Max Winterhaven.

— Sună cam pretenţios.

— Mă gândeam că sună literar.

Max Winterhaven atârna pe umărul lui. M-am uitat la şoferul de autobuz şi pot să jur că ştia ce aveam de gând să fac înainte de a face. Am citit asta pe faţa lui, chiar cu o clipă înainte să-i dau rapid un brânci lui Patterson. Ochii lui se făcură mari şi se dădură peste cap. Oamenii ţipau, frânele scrâşneau, iar eu ori am spus, ori am gândit:

— Henry James, asta-i pentru tine!

* * *

Am şters-o de acolo. Prezentările care au apărut pe CNN câteva ore mai târziu nu spuneau nimic de mine. Se spunea, de asemenea, că cel mort ducea un laptop, dar fusese făcut ţăndări. Poliţia încerca să-l reconstruiască, dar niciodată nu am mai auzit ceva despre asta.

Nu exista nicio văduvă şi sunt bucuros să spun asta. Nu ştiu cine a fost cu el în noaptea în care am vorbit la telefon. *Războiul cel lung*, după cum ştim cu toţii, a devenit bestseller. Trimitem cecurile mamei decedatului. Personalităţi din lumea literară apar la televizor aproape în fiecare săptămână să deplângă pierderea lui Edward Patterson, un om incredibil de talentat, care ar fi putut deveni o figură literară importantă, de i s-ar fi acordat mai mult timp.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc

Omul şi atomul

George Lazăr

Scrie SF din facultate, unele povestiri au apărut deja în revistele de profil, iar romanul său „America One” a fost publicat în 2007 de editura Tritonic.

În cele ce urmează e descrisă succint furia mulţimii. Şi mai ales, la ce poate da naştere, atunci când oamenilor li se ascund lucruri grave, care îi privesc în mod direct.

————————————

Dacă ar fi fost o persoană căreia să nu-i pese, Joachim Farmer n-ar fi ascultat ştirile dimineaţa, înainte de a merge la serviciul său tihnit, de funcţionar public, unde-şi făcea conştiincios treaba, vreme de opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână. Cu sentimentul că informându-se îşi face până la capăt datoria faţă de comunitatea locală care îi plătea salariul, le-a ascultat cu o ureche, în timp ce-şi sorbea cafeaua, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, de cinci ani de când se mutase în măruntul Farwell, cu cei trei sute de mii de locuitori ai săi. Mărunt e un mod de a spune, însă, firesc pentru cineva care venea din megalopolisul L.A.

Aşa, de la radio, a aflat de norul radioactiv care plana de trei zile peste oraş.

La început nu i-a venit să creadă. Autorităţile făcuseră tot posibilul să ascundă locuitorilor sumbra ştire, chipurile pentru a evita panica, însă un reporter curajos aflase şi o difuzase imediat. Iar acum, autorităţile, întrebate de acelaşi brav reporter, dădeau din colţ în colţ.

Îşi termină grăbit cafeaua şi ieşi preocupat din casă, uitând să încuie uşa în urmă. Serviciul său se afla la doar

zece minute de mers pe jos; nu lua niciodată maşina ca să ajungă la birou, zicându-şi că puţină mişcare nu strică.

În cap îi răsunau încă teoriile vehiculate la ştiri: că ruşii sau poate chinezii detonaseră o bombă nucleară, iar armata ţinea totul secret. Sau, dimpotrivă că tot armata făcuse o greşeală şi scăpase de sub control o rachetă cu ogivă nucleară, iar acum încerca să muşamalizeze incidentul. Sau că avusese loc un accident grav la centrala nuclearo-electrică de la poalele muntelui Up Forwell, aflată la nici zece mile de oraş, iar Guvernul, dominat de oligarhii energiei, făcea tot posibilul să şteargă urmele.

Joachim simţi mânia cum creşte în el. Îl cuprinse o furie cum nu mai cunoscuse niciodată: Guvernul federal, ale cărui legi le respecta cu atâta sfinţenie că nu primise nici măcar vreo amendă de circulaţie, căruia îi plătea impozite şi pe care îl votase, îi înşelase încrederea. Lui şi celorlalţi locuitori – încrederea a trei sute de mii de buni americani care trăiau şi munceau în Farwell. Lumea din jur dispăru; nu mai existau decât el şi furia sa colosală. Abia remarcă zeci sau poate sute de alţi oameni nervoşi care mergeau reflex în aceeaşi direcţie ca şi el, anume spre Primărie.

În schimb nu mai remarcă momentul în care s-a transformat, împreună cu ceilalţi, aşa cum în urmă cu aproape două sute de ani profeţise Gustave Lebon, într-un simplu element al unei mulţimi furibunde, formată din oameni la fel de furioşi ca şi el, practic condamnaţi la o moarte dureroasă, prin iradiere, fără ca nimeni să fi avut măcar decenţa să le-o spună.

Privi cu ochi injectaţi de ură, alături de ceilalţi, Primăria, fără să o mai recunoască, deşi în clădire se afla şi biroul său de funcţionar pe care îl împărţea cu alţi şapte colegi. Din pumnii încleştaţi amarnic îi izvorâră şuviţe de sânge provocate de unghiile adânc înfipte în carne. Adrenalina urcă clocotitor în creier, iar furia faţă de autorităţi atinse paroxismul când îşi aminti ultimele cuvinte, auzite înainte de a ieşi din casă, ale reporterului de la ştiri: în aceste zile fiecare locuitor din Farwell ar fi putut avea deja în corp un gram sau mai mult de substanţe radioactive, care

pătrunseseră prin aerul respirat, prin apă sau alimente, toate infestate.

Deja în piaţa din faţa Primăriei se adunaseră mii de oameni furioşi pe autorităţi şi încă mai continuau să sosească. Rândurile se strângeau tot mai mult; devenise imposibil chiar şi pentru un ac aruncat în mulţime să atingă pământul. Piaţa centrală devenise absolut neîncăpătoare pentru toţi cei care vroiau să îşi strige în cor furia de a fi devenit morţi încă vii în faţa primarului, a consilierilor, a guvernatorului, a congresmenilor sau chiar a preşedintelui însuşi.

Însă la balconul imens al clădirii, de unde de obicei politicienii îşi ţineau discursurile sforăitoare şi mincinoase sau adresau urale ipocrite de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun, de această dată nu veni nimeni. În schimb, politicienii trimiseseră camioanele cu prelate verde bălţat, pline cu soldaţi din Garda Naţională care începură imediat să desfăşoare bariere de sârmă ghimpată, cu care să protejeze Primăria. Puseseră pe poziţii şi câteva tunuri cu apă, în ideea de a descuraja eventualii amatori de geamuri sparte.

Cineva a strigat ceva neinteligibil. Poate îl lovise unul din soldaţi. Poate se sufoca în înghesuială. Poate nu îşi accepta sfârşitul.

Sau poate pur şi simplu se revoltase.

Era mai mult un răget, ca al unui animal rănit, fără nimic uman în el, care a fost imediat reluat de mii de elemente ale mulţimii care dobândise individualitate, furând-o în schimb pe cea a oamenilor din care se compunea.

Un imens urlet colectiv, ieşit la unison din mii de guri, făcu să vibreze pereţii Primăriei şi ai clădirilor din jur. Îngroziţi, sau poate doar impresionaţi, şirurile de soldaţi impersonali, cu chipurile ascunse după măştile de protecţie chimică şi radiologică, au făcut un pas înapoi.

Acela a fost momentul în care s-a declanşat reacţia în lanţ. Miile de grame de substanţă radioactivă, aflate în tot

atâtea mii de trupuri fierbinţi, strâns înghesuite, au atins masa critică.

Explozia atomică a vaporizat totul în tăcere: Primărie, mulţimea cu care se contopise Joachim, oraşul Farwell.

Apoi tunetul detonării, care a înlocuit miile de glasuri contopite în imensul strigăt final, s-a rostogolit din nori, lăsând în urmă doar ciuperca nucleară, deformată de unda de şoc reflectată de muntele Up Forwell, ca un gigantic semn de întrebare.

————————————

„Omul şi atomul” by George Lazăr

O infracţiune pe Marte

Arthur C. Clarke

Sir Arthur C. Clarke, născut în 1917, a murit pe 18 martie 2008. A fost un autor britanic de science fiction ce nu mai are nevoie de nicio prezentare. O legendă a sf-ului, a fost ultimul supravieţuitor din ceea ce era numit „The Big Three of Science Fiction”, grupare care îi mai includea pe Robert A. Heinlein şi Isaac Asimov. Lucrările sale sunt marcate de o viziune optimistă asupra ştiinţei şi explorarea spaţiului de către omenire. Încă din 1945, într-o scrisoare către RAF, prezicea existenţa sateliţilor geostaţionari care, fiind situaţi în poziţii opuse, vor permite contactul radio continuu. E ceea ce a căpătat denumirea de Orbita Clarke. Mars Odyssey, o navă robot ce orbitează în jurul planetei Marte, a primit numele lui Clarke.

Primul său roman, „Prelude to Space”, a apărut în 1951. A devenit cunoscut cu „2001: A Space Odyssey” (1968), după care s-a făcut celebrul film al lui Stanley Kubrick şi „Childhood’s End”. În 1989 a scris „Dial for Frankenstein”, operă care l-a inspirat pe gurul computerelor, Tim Berners Lee când a pus bazele World Wide Web. În 1994 a fost nominalizat la premiul Nobel pentru pace.

A scris peste 100 de romane şi 1000 de povestiri şi eseuri, extrem de apreciate, mult prea multe pentru a fi enumerate aici şi, de asemenea, multe din ele traduse în limba română.

Ultimele sale două romane apărute, „Sunstorm” (2005) şi „Firstborn” (2007), au fost scrise împreună cu Steven Baxter. De fapt, mai există un roman care merită numit ultimul, „The Last Theorem”. A fost scris împreună cu autorul american Frederick Pohl şi va fi publicat spre sfârşitul anului 2008.

În decembrie 2007, cu ocazia celei de-a 90-a aniversări, a înregistrat un mesaj video către prieteni şi fani, urându-le „la revedere”. Are la activ nenumărate premii şi distincţii, iar din 1986 a furnizat fonduri în Marea Britanie pentru Arthur C. Clarke Award, pentru cel mai bun roman sf publicat în anul anterior.

————————————

— Pe Marte nu avem prea multe infracţiuni, spuse detectivul-inspector Rawlings, cu regret. De fapt, acesta e şi motivul pentru care mă întorc la Scotland Yard, pe Pământ. Dacă mai stăteam mult aici, îmi ieşeam complet din mână.

Ne aflam în salonul principal de observaţie de la Aeroportul Spaţial Phobos, privind marginile învăluite în soare ale micuţei luni. Transportorul care ne adusese aici de pe Marte plecase deja de zece minute şi acum îşi începea lunga călătorie, înapoi spre globul de culoare ocru, agăţat între stele. Peste jumătate de oră urma să ne îmbarcăm pe nava spre Pământ – o lume căreia majoritatea pasagerilor îi spunea „acasă” deşi nu călcase niciodată pe acolo.

— În acelaşi timp, continuă inspectorul, din când în când ne confruntăm cu câte un caz care ne mai scoate puţin din amorţire. Dumneavoastră, domnule Maccar, sunteţi negustor de artă; sunt sigur că aţi auzit de incidentul neplăcut de acum două luni, din Meridian City.

— Nu prea cred, răspunse bărbatul micuţ de statură, bondoc şi cu tenul măsliniu, pe care îl crezusem doar un simplu turist. Se pare, însă, că inspectorul verificase deja lista pasagerilor; m-am întrebat ce ştia despre mine şi am încercat să mă liniştesc, spunându-mi că, până la un anumit punct, conştiinţa îmi era curată şi nu aveam de ce să-mi fac prea multe griji. La urma urmei, toată lumea trecea *câte ceva* prin vama de pe Marte…

— Ce e drept nu s-a făcut prea multă publicitate pe seama lui, spuse inspectorul, dar nu poţi ascunde astfel de lucruri la infinit. În sfârşit, un hoţ de diamante de pe

Pământ a încercat să fure comoara cea mai de preţ a Muzeului din Meridian City – Zeiţa Sirenă.

— Dar e absurd, am izbucnit eu. Desigur, e un obiect foarte valoros, dar nu e totuşi decât o bucată de rocă. La fel de bine ai putea să încerci să o furi pe *Mona Lisa*.

Inspectorul rânji, vesel:

— Păi, s-a încercat şi asta, zise el. Probabil că din acelaşi motiv. Există colecţionari care ar da o avere pentru un asemenea obiect, chiar dacă asta înseamnă să-l ţină doar pentru ei. Nu-i aşa, domnule Maccar?

— Perfect adevărat, fu de acord negustorul de artă. În afacerea mea întâlneşti o mulţime de oameni nebuni.

— Ei bine, flăcăul ăsta – numele lui e Danny Weaver – a fost, probabil, bine plătit de unul din colecţionarii ăştia ciudaţi. Şi, dacă nu ar fi avut un ghinion incredibil, ar fi reuşit să-şi ducă treaba la capăt.

Din difuzoarele de pe aeroport, o voce începu să-şi ceară scuze pentru mica întârziere, cauzată de o ultimă verificare a rezervoarelor de combustibil, şi ceru unor pasageri să se prezinte la Biroul de Informaţii. În timp ce ascultam anunţul, am încercat să-mi reamintesc puţinele lucruri pe care le ştiam despre Zeiţa Sirenă. Deşi nu văzusem niciodată originalul, aveam, la fel ca majoritatea turiştilor care se întorceau de pe Marte, o copie în bagaje. Aceasta purta certificatul de garanţie oferit de Biroul Antichităţilor de pe Marte, care mă asigura că „această reproducere la dimensiunile originale reprezintă copia fidelă a aşa-numitei Zeiţe Sirene, descoperite în zona Mare Sirenium, de cea de a treia Expediţie, în A.D. 2012 (Anul Marţian 23)”.

Era de mirare că un obiect atât de mic putuse să işte atâtea controverse. Avea doar nouă-zece centimetri înălţime şi, dacă l-ai fi zărit într-un muzeu de pe Pământ, nu i-ai fi acordat mai mult de câteva secunde. Pe roca din care era format era imprimat capul unei femei tinere, cu trăsături uşor orientale, cu lobii urechilor alungiţi, cu părul cârlionţat, lipit de cap şi cu o expresie de plăcere sau de surprindere întipărită pe faţă. Şi atât.

Dar piatra în sine era considerată atât de enigmatică încât dusese la apariţia a vreo douăsprezece secte religioase şi scosese din minţi o grămadă de oameni de ştiinţă. Căci un cap perfect omenesc nu avea ce să caute pe Marte, a cărei singură formă inteligentă de viaţă erau crustaceele – „lobsteri civilizaţi” – cum le plăcea ziarelor să îi numească. Marţienii aborigeni nu apucaseră să zboare în spaţiu niciodată şi, oricum, civilizaţia lor, dacă o fi existat vreodată, ar fi trebuit să dispară cu mult timp înainte de apariţia omului pe Pământ.

Aşa că nu era de mirare că Zeiţa reprezenta misterul numărul unu al Sistemului Solar. Deşi, eu unul, mă îndoiesc că cineva avea să-i dea de capăt, cel puţin în era noastră.

— Planul lui Danny a fost încântător de simplu, continuă inspectorul. Ştiţi cu toţii cât de mort e un oraş marţian duminica, când totul e închis şi coloniştii stau acasă şi se uită la emisiunile TV de pe Pământ. Pe chestia asta s-a bazat şi el când s-a cazat la un hotel din partea de vest a oraşului, vineri după-amiază. Şi-a spus că are sâmbăta la dispoziţie ca să studieze muzeul şi toată duminica să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Iar luni dimineaţa nu avea să fie decât unul din sutele de turişti care se întorc pe Pământ...

— Aşa că, sâmbătă dimineaţa, a făcut o plimbare prin părculeţ şi a trecut în partea de est a oraşului, unde se află muzeul. Dacă nu ştiaţi, numele oraşului, Meridian, vine de la faptul că se află exact pe longitudinea de 180 de grade; în parc se află chiar şi o piatră imensă, pe care scrie PE AICI TRECE MERIDIANUL, astfel încât turiştii să se poată fotografia stând între cele două emisfere. E uimitor cum oamenii se amuză atât de mult cu astfel de lucruri.

— Danny şi-a petrecut toată ziua vizitând muzeul, ca orice turist hotărât să profite cât mai mult de banii cheltuiţi. Dar, când a sosit ora închiderii, nu a plecat: s-a ascuns într-una din galeriile închise pentru public, în care angajaţii muzeului începuseră să construiască un Canal din Perioada Târzie, rămas neterminat din lipsă de fonduri. A stat acolo până la miezul nopţii, în eventualitatea că în clădire ar mai

fi rămas vreun cercetător mult prea entuziast. Apoi, s-a apucat de treabă.

— O clipă, l-am întrerupt. Dar cum rămâne cu paznicul de noapte?

— Dragul meu prieten! Pe Marte nu-şi pot permite un asemenea lux. Nu există nici măcar alarme sonore căci, la urma urmei, cui i-ar putea trece prin cap să fure nişte bucăţi de piatră? Ce-i drept, Zeiţa era închisă într-o cutie din metal şi sticlă, ca nu cumva să-i vină idei vreunui vânător de suveniruri. Dar, chiar dacă ar fi fost furată, hoţul nu s-ar fi putut ascunde nicăieri, pentru că s-ar fi descoperit imediat şi nimeni nu ar fi putut părăsi planeta fără să fie cercetat.

Ceea ce era foarte adevărat. Eu gândeam ca un Pământean, uitând că fiecare oraş de pe Marte era o lume închisă – nu doar la figurat, ci şi la propriu – de scutul electric care-l proteja de gerul cosmic. Dincolo de aceste scuturi nu se găsea decât vidul ostil al planetei Marte, în care un om ar fi murit în câteva secunde, dacă nu era echipat corespunzător. Fapt care făcea ca menţinerea ordinii în colonii să fie destul de uşoară.

— Danny şi-adusese cu el un set de scule splendid, la fel cu cel al ceasornicarilor. Bijuteria acestui set era un microfierăstrău, puţin mai mare decât un ac de seringă; lama, extrem de subţire, se poate roti de un milion de ori pe secundă, fiind alimentată de un generator ultrasonic. Poate tăia metalul sau sticla ca pe unt – iar urma pe care o lasă e de lăţimea unui fir de păr. Ceea ce pentru Danny era foarte important, căci nu-şi putea permite să lase niciun semn în urma sa.

— Bănuiesc că v-aţi dat seama deja cum avea de gând să opereze. Avea de gând să taie la baza cutiei şi să înlocuiască originalul cu una dintre imitaţiile pentru turişti. Până să se sesizeze cineva ar mai fi durat cel puţin doi ani, timp în care originalul avea să fi ajuns demult pe Pământ, deghizat, la rândul său, într-o copie, cu certificatul de autenticitate de rigoare, de la autorităţile de pe Marte. Ingenios, nu?

— Nu cred că a fost foarte plăcut pentru el, să lucreze în galeria aia întunecată, înconjurat de pietre, cu forme dintre cele mai stranii, vechi de milioane de ani. E destul de ciudat să rămâi într-un muzeu pământean peste noapte dar, măcar ştii că e *omenesc*. Iar Galeria a Treia, în care se află Zeiţa, e printre cele mai înspăimântătoare dintre toate galeriile muzeului. E plină de basoreliefuri care arată ca nişte animale fantastice ce luptă între ele; par nişte gândaci uriaşi, deşi majoritatea paleontologilor neagă că ar fi existat vreodată şi în realitate. Imaginari sau nu, aparţin acestei lumi, dar nu l-au deranjat pe Danny atât de mult pe cât a făcut-o Zeiţa, care îl privea fix, de la adăpostul a secole întregi, provocându-l parcă să-i explice prezenţa lui acolo. De unde ştiu toate amănuntele astea? Păi chiar de la Danny însuşi.

— Omul s-a apucat să taie cutia cu aceeaşi grijă cu care un bijutier se pregăteşte să şlefuiască un diamant. I-a luat aproape toată noaptea să facă asta şi abia în zori a reuşit să se relaxeze puţin şi să pună fierăstrăul deoparte. Mai avea încă multe de făcut, dar partea cea mai grea trecuse. Să pună o copie în locul originalului şi să-şi acopere urmele, ei bine, toate astea aveau să-i ia o bună parte din ziua de duminică, dar asta nu-l îngrijora câtuşi de puţin. Mai avea la dispoziţie încă douăzeci şi patru de ore, iar luni putea să se amestece printre vizitatori şi să iasă de acolo fără prea mari bătăi de cap.

— Aşa că vă puteţi închipui şocul nervos pe care l-a suferit bietul om, când a văzut uşile muzeului deschizându-se la opt şi jumătate, pentru ca pe ele să intre cei şase lucrători ai muzeului. Tot ce a mai putut să facă a fost să o ia la fugă spre ieşirea de urgenţă, lăsând totul baltă – uneltele, zeiţa, tot.

— Când a ajuns în stradă, altă supriză: la ora aceea, conform calculelor sale ar fi trebuit să fie pustie ca deşertul. Dar iată-i pe cetăţenii din Estul Meridianului mergând, grăbiţi, spre uzina sau biroul la care lucrau, în ceea ce, pentru ei, nu era decât o zi normală de lucru.

— Noi eram deja acolo când bietul Danny a ajuns la hotel. Nu ne-am arogat, însă, prea multe merite pentru faptul că ne-am dat seama imediat că numai un vizitator de pe Pământ – şi încă unul foarte recent – putea să fie atât de naiv încât să nu ţină seama de exact lucrul prin care Meridian City era faimos. Şi sunt convins că şi dumneavoastră ştiţi care e *acela*.

— Ca să fiu sincer, habar nu am, am zis. Nu poţi vedea sau afla prea multe despre Marte în doar şase săptămâni, iar eu nu am ajuns mai departe de Syrtis Major.

— Ei bine, e o chestie absurd de simplă, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l judecăm prea aspru pe Danny – până şi localnicii se mai păcălesc din când în când. E ceva cu care noi, cei de pe Pământ, nu trebuie să ne batem capul, căci am reuşit să aruncăm problema în Oceanul Pacific. Dar, Marte, după cum ştiţi, e o planetă uscată. Şi asta înseamnă că acolo coloniştii sunt forţaţi să trăiască în funcţie de Orarul Internaţional...

— Danny şi-a planificat întreaga operaţiune în partea de vest a oraşului Meridian. Unde, într-adevăr, era duminică atunci când şi-a terminat el treaba şi tot duminică atunci când noi l-am aşteptat la hotel. Dar în partea de est a oraşului, la jumătate de kilometru distanţă, era abia sâmbătă. Acea mică excursie prin parc l-a costat totul. V-am zis: ghinion curat!

Vorbele inspectorului fură urmate de un lung moment de simpatie tăcută pentru nefericitul hoţ. Primul care a vorbit am fost eu:

— Şi câţi ani i-au dat?

— Trei ani, îmi răspunse inspectorul Rawlings.

— Nu e foarte mult.

— Trei ani marţieni – ceea ce înseamnă aproape şase ani de ai noştri. Şi o amendă consistentă, care, printr-o coincidenţă foarte stranie, a avut exact valoarea biletului său de întoarcere pe Pământ. Dar bineînţeles că nu e în închisoare – pe Marte nu se poate concepe un asemenea lux neproductiv. Danny trebuie să lucreze, de acum fiind, normal, supravegheat îndeaproape. V-am spus deja că

muzeul nu-şi putea permite un paznic de noapte. Ei bine, acum poate.

— Toţi pasagerii sunt rugaţi să se pregătească de îmbarcare în zece minute. Vă rugăm să aveţi la îndemână bagajele de mână, ne ceru o voce din difuzoare.

În timp ce am pornit-o spre terminal, nu m-am putut abţine să nu mai pun încă o ultimă întrebare:

— Şi cum a rămas cu oamenii care l-au angajat pe Danny? Probabil că la mijloc a fost vorba de o grămadă de bani. Aţi reuşit să-i prindeţi?

— Nu încă. Şi-au acoperit urmele destul de bine şi cred că Danny a spus adevărul când mi-a declarat că habar nu are cine sunt aceştia. Dar, în sfârşit, asta nu mai e treaba mea. După cum v-am spus, mă întorc la vechea mea slujbă de la Scotland Yard. Dar un poliţist trebuie să aibă tot timpul ochii larg deschişi, exact ca un negustor de artă, nu-i aşa, domnule Maccar? Vai, dar nu arătaţi prea bine. Luaţi una din pastilele mele pentru rău de spaţiu cosmic.

— Nu, mulţumesc, răspunse domnul Maccar. Mă simt foarte bine.

Tonul pe care spusese acestea fu de-a dreptul grosolan; în ultimele câteva minute, temperatura relaţiilor sociale scăzuse cu câteva grade sub zero. I-am privit pe amândoi: pe domnul Maccar şi pe inspector. Şi, brusc, mi-am dat seama că ne aştepta o călătorie foarte, foarte interesantă.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Trouble with time” by Arthur C. Clarke

Eroul

Joe Haldeman

Un celebru scriitor american ce aproape nu mai are nevoie de prezentare. Născut în 1943, are studii în astronomie şi în prezent predă la MIT. A câştigat cinci premii Hugo, ultimul pentru romanul „Forever Peace” (1998) – care a obţinut şi premiul Nebula în acelaşi an, roman tradus la noi sub titlul „Pace Eternă”, la Editura Teora. A mai fost premiat cu Nebula de alte patru ori, ultimul premiu fiindu-i acordat pentru romanul „Camouflage” (2004) – publicat şi la noi de Editura Nemira – şi a mai fost premiat de-a lungul carierei şi cu premiile John W. Campbell, James Tiptree Jr şi World Fantasy Award.

În 1967 a fost recrutat, a luptat şi a fost rănit în Vietnam, experienţa de război folosindu-i la romanul său de debut, „War Year” (1975). Cel mai cunoscut roman al său este „Forever War” (1976) pentru care a primit şi Hugo şi Nebula şi s-a transformat într-o serie din care face parte şi nuvela ce urmează. Ultimele sale romane sunt „Old Twentieth” (2005) şi „The Accidental Time Machine” (2007), ultimul fiind cel de-al 26-lea roman din prolifica sa carieră.

În cele ce urmează, Haldeman îşi foloseşte experienţa de veteran de război pentru a descrie maniera în care se comportă oamenii în cazul unui război extraterestru în care nu ştiu prea bine cu cine luptă şi, mai ales, de ce luptă.

———————————

I.

— În seara aceasta vă vom arăta opt metode silenţioase prin care puteţi omorî un om. Tipul care ne spusese asta era un sergent care nu cred că era mai mare cu cinci ani decât mine. Ca atare, era imposibil să fi omorât pe cineva, nici fără zgomot, nici prin alte metode.

Cunoşteam deja opt metode de a ucide, deşi majoritatea lor erau destul de zgomotoase. Mi-am îndreptat spatele şi mi-am luat o expresie de atenţie politicoasă, după care am adormit cu ochii deschişi. Toţi cei prezenţi au făcut la fel. Cu toţii învăţasem că la ultimele cursuri nu se preda nimic important.

M-a trezit proiectorul, aşa că am urmărit un filmuleţ despre „cele opt metode silenţioase de a ucide”. După ce filmul s-a terminat, o fată din rândul din faţă a ridicat mâna. Sergentul îi dădu cuvântul şi ea se ridică în picioare. Nu arăta rău, dar avea umerii şi ceafa prea groase. Toată lumea ajunge aşa dacă e nevoită să care permanent, timp de două luni, un pachet cu greutăţi.

— Domnule – aşa eram obligaţi să-i numim pe sergenţi până la absolvire – vreau să vă spun că majoritatea metodelor prezentate în film mi se par puţin cam… puţin cam prosteşti.

— De exemplu?

— Păi, hai să zicem metoda prin care trebuie să omori un om dintr-o singură lovitură la rinichi, cu o baionetă. La urma urmei, când a fost ultima oară când aţi folosit o baionetă? Sau când aţi văzut una? Şi de ce să nu-l omori mai simplu, printr-o lovitură în moalele capului?

— Ar putea purta cască, răspunse cu bun simţ sergentul.

— În plus, mă îndoiesc că Tauranii au rinichi.

Sergentul ridică din umeri.

— Probabil că nici nu au. Eram în 1997 şi nimeni nu văzuse un Tauran; nu se găsise din ei decât un cromozom prăjit. Dar chimia corpului lor e asemănătoare cu a noastră, continuă el, şi atunci trebuie să presupunem că sunt nişte creaturi la fel de complexe ca noi. E imposibil să nu aibă puncte slabe. Nu trebuie decât să aflaţi care sunt. Acesta e

lucrul cel mai important, spuse sergentul, arătând cu degetul spre ecran. De aceea au murit cei opt deţinuţi din filmul pe care tocmai vi l-am prezentat… ca să învăţaţi cum să îi ucideţi pe Taurani şi pentru a fi capabili să o faceţi atât cu o armă laser, cât şi cu un băţ.

Fata se aşeză, dar nu păru foarte convinsă de explicaţii.

— Mai sunt şi alte întrebări?

Nimeni nu mai ridică mâna.

— OK! La cazarmă! Am sărit cu toţii în picioare. Sergentul aşteptă, răbdător.

— Du-te dracului, domnule! îi strigarăm.

— Mai tare!

— DU-TE DRACULUI, DOMNULE!

Una din metodele mai puţin inspirate ale armatei de a ne ridica moralul.

— Aşa mai veniţi de acasă. Nu uitaţi: mâine dimineaţă, înainte de răsărit, avem manevre. Trezirea va fi la 03.30, prima formaţiune la 04.00. Cine nu e gata până la 03.40 pierde o tresă. Sunteţi liberi.

Mi-am închis salopeta şi am străbătut nămeţii de zăpadă spre camera de relaxare, pentru o cană de lapte de soia şi o ţigară cu „iarbă”. Reuşisem întotdeauna să mă descurc cu doar cinci sau şase ore de somn şi acestea erau singurele momente în care puteam să fiu singur, în care puteam să scap de armată, cel puţin pentru o vreme. Timp de câteva minute am privit ştirile. Încă o navă distrusă, în sectorul Aldebaran. Asta se întâmplase acum patru ani. Se formase o flotă de represiune, dar nu avea să ajungă acolo decât peste alţi patru ani. Până atunci, Tauranii aveau să-şi închidă fiecare portal de pe planetă.

În cazarmă luminile erau stinse şi toată lumea dormea. Întreaga companie se resimţea de când ne întorsesem din cantonamentul de două luni de pe Lună. Mi-am aruncat hainele în dulap, am verificat registrul şi am aflat că eram repartizat în cabina 31. La naiba, nimerisem chiar sub radiator.

M-am strecurat printre perdele cât de încet am putut, astfel încât să nu-mi trezesc colegul de cabină. Nu puteam

vedea cine e, dar nici nu îmi păsa prea mult. Mi-am tras pătura pe mine şi am dat să adorm.

— Ai întârziat, Mandela! îmi spuse o voce răguşită de somn. Era Rogers.

— Scuze că te-am trezit, am şoptit.

— Nicio problemă. Se întoarse spre mine şi mă îmbrăţişă după metoda tip lingură. Fata era fierbinte şi nu foarte musculoasă. Am mângâiat-o scurt pe coapsă, ca un frate.

— Noapte bună, Rogers.

— Noapte bună, armăsarule! Îmi întoarse mângâierea, dar nu fu câtuşi de puţin nevinovată.

Cum naiba de dădeam numai de femei obosite atunci când aveam chef şi de cele iubăreţe când eram rupt de oboseală? Vrând, nevrând, a trebuit să accept inevitabilul.

II.

— În regulă, daţi-i drumu'! Echipa Cărăuşi! Mai repede, mai repede!

Peste noapte se încălzise şi zăpada începuse să se topească. Buşteanul din permaplast cântărea vreo două sute treizeci de kilograme şi era foarte greu de manevrat, chiar şi atunci când nu era acoperit cu gheaţă. Toţi patru, câte doi la fiecare capăt, aveam degetele îngheţate. Eu făceam echipă cu Rogers.

— Oţel! Strigă tipul din spatele meu, ceea ce însemna că mâinile începuseră să-i alunece. Buşteanul nu era din oţel, dar era îndeajuns de greu încât să-ţi rupă piciorul. I-am dat drumul, toţi patru în acelaşi timp şi am sărit într-o parte. Buşteanul căzu cu zgomot înfundat şi ne umplu de noroi.

— Fir-ai al naibii, Petrov! strigă Rogers. De ce naiba nu te-ai înscris la Flota Stelară sau, şi mai bine, la Crucea Roşie? Porcăria asta nu e chiar aşa de grea! Rogers nu vorbea ca restul fetelor, care erau puţin mai circumspecte.

— În regulă, cărăuşi, daţi-i drumul! Echipa de fixare, fiţi gata să interveniţi!

Cei doi soldaţi din echipa noastră o luară la fugă, cu găleţile după ei.

— Hai, Mandela, că nu mai pot! Îngheţ!

— Şi eu, spuse, cinstită, cealaltă fată.

— Unu! Doi! Ridicaţi acum!

Am ridicat buşteanul din nou şi am pornit-o împleticit spre pod. Acoperisem aproape trei sferturi din distanţă. Chiar şi aşa, se părea că Plutonul Doi avea să ne-o ia înainte. Nu mi-ar fi păsat cine ştie ce, dar plutonul care avea să termine de construit podul primul, primea permisie. Cei rămaşi aici nu aveau decât să mărşăluiască încă patru mile, prin noroi, fără niciun fel de pauză, în afara orelor obligatorii de somn.

Am reuşit, în cele din urmă, să aşezăm buşteanul la locul lui şi să fixăm clamele de la capăt în stâlpul susţinător. Fata din echipa de fixare începu să-l ungă cu adeziv chiar înainte de a ne asigura că-l pusesem unde trebuia. Partenerul ei aştepta la capătul celălalt al buşteanului. Echipa de cimentare se afla la baza podului, fiecare dintre ei ţinând o bucată uşoară de permaplast presat deasupra capului, ca pe nişte umbrele. Ei erau uscaţi şi curaţi. M-am întrebat, cu glas tare, cum de reuşiseră să obţină partea asta de misiune şi Rogers mi-a oferit câteva sugestii colorate, dar puţin probabile.

Tocmai ne întorceam după un alt buştean când Sergentul de Câmp Numărul Unu – numele lui era Dougelstein, dar noi îi spuneam „în regulă” – suflă din fluier.

— În regulă, băieţi şi fete, zece minute pauză. Puteţi să trageţi o ţigară, dacă aveţi aşa ceva! Îşi băgă mâna în buzunar şi apăsă pe telecomanda care porni sistemele de încălzire ale costumelor noastre.

M-am aşezat împreună cu Rogers la capătul nostru de buştean şi mi-am scos cutia cu „iarbă”. Cutia era plină, dar nu aveam voie să fumăm „iarbă” decât înainte de stingere. Singura ţigară cu tutun era o bucată de trabuc. Am aprins-o şi, după primele două fumuri, mi s-a părut acceptabilă.

Rogers trase şi ea un fum, mai mult ca să nu facă opinie separată, dar se înecă şi mi-o dădu imediat înapoi.

— Erai student când ai fost recrutat? întrebă ea.

— Da, tocmai îmi luasem diploma de fizician. Vroiam să devin profesor.

Ea mă aprobă, încruntată.

— Eu studiam biologia...

— Mi se pare firesc... am zis, luând în mână o bucată de zăpadă murdară. Câţi ani ai apucat să faci?

— Şase, am luat diploma şi masterul. Îşi împinse bocancul în zăpadă, lăsând o dâră de noroi de consistenţa şi culoarea laptelui îngheţat. De ce naiba a trebuit să se întâmple una ca asta?

Am dat din umeri. Nu aveam nevoie de răspunsuri, cel puţin nu de răspunsurile pe care ni le oferiseră cei din FENU. Ca elită intelectuală şi fizică a planetei, aveam să apărăm umanitatea de pericolul tauran. Pentru mine, totul nu era decât o nouă experienţă. Să aflăm dacă tauranii aveau să se angajeze în luptă la sol sau nu.

„În regulă" fluieră cu două minute mai repede ca de obicei, dar noi, cărăuşii, am rămas nemişcaţi încă un minut, timp în care echipele de fixare şi cimentare şi-au terminat treaba. Aşa cum stăteam acolo, cu căldura de la costume închisă, ne-a luat frigul imediat, dar, din principiu, am preferat să profităm de pauză.

Nu înţelegeam câtuşi de puţin de ce ne puneau să ne antrenăm în frig. Dar armata are propria ei logică. Acolo unde urma să luptăm era, bineînţeles, destul de rece dar, în niciun caz nu avea să fie gerul pe care, trebuia să-l îndurăm aici. Prin definiţie, temperatura oricărei planete-portal rămânea constant între zero şi două grade – primul fior de frig pe care aveai să-l simţi acolo nu putea să însemne decât că erai pe moarte.

* * *

Saltul colapsar[4] a fost descoperit cu 12 ani în urmă, când nu aveam decât zece ani. Dacă un obiect era aruncat către un colapsar cu o viteză suficient de mare, avea să apară în altă parte a galaxiei. Nu a durat mult şi a fost găsită şi formula prin care se putea calcula exact locul în care obiectul avea să reapară; acesta ar fi trebuit să călătorească pe aceeaşi „linie” – de fapt o geodezică einsteiniană – dacă un alt colapsar nu i-ar fi stat în cale, până când avea să ajungă într-un alt câmp de colapsare, unde reapărea respinsă cu aceeaşi viteză cu care pornise spre planeta iniţială. Astfel, timpul de zbor între doi colapsari era, pur şi simplu, zero.

Matematicienii şi fizicienii au avut mult de lucru până au redefinit simultaneitatea şi au refăcut teoria relativităţii. Cei mai mulţumiţi din toată istoria asta au fost, însă, politicienii, deoarece acum puteau să trimită nave întregi de colonişti către Fomalhaut cu mult mai puţini bani decât îi costase să trimită un om pe Lună. Mai ales că erau o grămadă de colonişti pe care oamenii politici preferau să-i vadă pe Fomalhaut, ocupaţi cu colonizarea spaţiului, decât pe Pământ, unde nu făceau decât să le provoace tot felul de necazuri.

Navele de colonişti erau însoţite întotdeauna de o navă-sondă automată care le urma la două milioane de mile în urmă. Ştiam că există planete-portal, în fapt nişte asteroizi care pluteau în jurul planetelor îndepărtate, iar misiunea acestor nave-sonde era aceea de a ne spune la întoarcere dacă vreuna din navele de colonişti nu se ciocnise cumva de aceste planete-portal (la 0.999 din viteza luminii).

O astfel de catastrofă nu avu loc niciodată dar, într-o zi, una din navele-sondă se întoarse destul de şifonată. Datele de pe ea fură analizate şi astfel se află că nava coloniştilor fusese atacată şi distrusă de o navă spaţială. Asta se

[4] Cuvântul collapsar (din original) este prescurtarea pentru stea colapsată şi este în mod curent folosit ca nume al unui model ipotetic unde o stea cu miez masiv colapsează pentru a forma o gaură neagră care trage totul din jur la viteze relativiste, cu un factor Lorentz în jur de 150. Viteza aceasta face ca acest colapsar să fie cel mai rapid obiect celest cunoscut (n.trad.)

întâmplase lângă planeta Aldebaran, în constelaţia Taurului dar, pentru că era destul de greu să pronunţi „aldebaranieni”, extratereştrilor inamici li s-a spus „Taurani”.

Din acel moment, navele colonizatoare au fost permanent protejate de o navă de război. Mai mult, navele de război au început să zboare într-acolo şi singure. Grupul Naţiunilor Unite de Explorare şi Colonizare s-a transformat în Forţa de Explorare a Naţiunilor Unite (FENU), cu accent pe forţă.

Apoi, un deştept din Adunarea Generalilor a decis că trebuie să formăm o armată pedestră, care să patruleze pe aceste planete-portal. Ceea ce a dus la Legea Recrutării Elitelor din 1996 şi astfel s-a format cea mai selectă forţă armată din istoria războaielor.

Aşa că iată-ne, cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei, cu IQ-ul peste 150 şi cu trupuri neobişnuit de puternice şi sănătoase, târându-ne „elitist” printre troienele şi noroaiele din centrul statului Missouri, încercând să înţelegem la ce ne va trebui să ştim să construim poduri pe nişte planete pe care singurul lichid pe care îl vom întâlni probabil va fi vreo scurgere ocazională de heliu lichid.

III.

O lună mai târziu, am plecat spre ultima etapă de pregătire: manevre pe planeta Charon. Chiar când se afla la periheliu, era la o distanţă faţă de Soare de două ori mai mare decât Pluto.

Nava noastră fusese special transformată, dintr-o navă capabilă să transporte două sute de colonişti, animale şi plante. Totuşi să nu vă închipuiţi că era foarte spaţioasă, doar pentru că nu eram decât o sută de pasageri. Spaţiul rămas liber fusese ocupat, până la centimetru, cu diverse aparate şi echipamente de luptă şi cu greutăţi pentru lupta cu gravitaţia.

Întreaga călătorie a durat trei săptămâni: prima jumătate am parcurs-o accelerând la 2G, pentru ca în a doua jumătate, acceleraţia să scadă considerabil. Viteza

maximă pe care am atins-o, în timp ce ne învârteam pe orbita lui Pluto, a fost de 1/20 din viteza luminii – ceea ce nu a permis relativităţii să ne provoace obişnuitele complicaţii.

Să cari, timp de trei săptămâni, o greutate de două ori mai mare decât cea normală, nu e chiar floare la ureche. A trebuit să facem exerciţii fizice de trei ori pe zi, iar în restul timpului am încercat să rămânem la orizontală cât mai mult posibil. Chiar şi aşa, tot ne-am ales cu oase rupte sau dislocate. Bărbaţii au trebuit să poarte nişte suspensoare speciale. Ne-a fost aproape imposibil să dormim de frica de a nu muri sufocaţi sau striviţi în somn, din cauză că a trebuit să ne rostogolim de câteva ori pe noapte pentru a permite sângelui să circule şi din cauza durerilor de spate provocate de perioadele lungi de peste zi, pe care trebuia să le petrecem tot la orizontală. Una dintre fete a obosit atât de tare, încât nici nu a simţit că şi-a luxat o coastă.

Mai zburasem în spaţiu de câteva ori, aşa că, în momentul când am început să încetinim şi să intrăm în cădere liberă, m-am simţit mult mai uşurat. Dar, pentru câţiva dintre colegi, aceasta era a doua ieşire (dacă punem la socoteală şi zborul pentru antrenamentele de pe Lună) şi, ca urmare, au leşinat, au vomat sau au suferit o vreme de dezorientare din cauza vertigo-ului brusc, provocat de căderea liberă. Cei care am rezistat a trebuit să curăţăm după ei, plutind prin navă cu cârpe de curăţat şi aspiratoare, adunând resturile parţial digerate de „Concentrat din soia, cu aromă de carne de vită, bogat în proteine şi sărac în reziduuri”.

Un modul spaţial ne lăsă, în trei etape, la suprafaţă. Eu, la fel ca şi ceilalţi care nu avuseseră nicio problemă în timpul căderii în gol, am coborât printre ultimii.

Coborând pe orbită, am avut ocazia să observăm planeta Charon cu acurateţe. Nu că ar fi fost prea multe de văzut. Era o sferă vagă, de un alb murdar, marcată din loc în loc de pete întunecate. Am aterizat la aproximativ două sute de metri de bază. Un transportor presurizat s-a cuplat la modul aşa că nu am fost nevoiţi să ne îmbrăcăm în

costume. Ne-am îndreptat spre sediul central, o clădire pătrată din plastic cenuşiu.

Înăuntru, pereţii aveau aceeaşi culoare veselă. Restul plutonului se aşezase deja la mese, trăncănind. Am luat şi eu loc lângă Freeland.

— Hei, Jeff, te simţi mai bine acum? Tipul era încă destul de palid.

— Dacă zeii au hotărât că un om poate supravieţui unei căderi libere, ar fi putut măcar să-l înzestreze cu maţe de oţel. Da, mi-e mai bine, dar mor după o ţigară.

— Te înţeleg.

— *Tu* nu ai avut deloc probleme. Ai zburat pe când erai la şcoală?

— Da. Trei săptămâni pe orbita Pământului, când mi-am dat examenul de absolvire. M-am lăsat pe spate şi am vrut să scot cutia cu „iarbă”, pentru a mia oară. Dar, bineînţeles, nu era în rucsac. Cei de la Unitatea de Supravieţuire nu vroiau să aibă de a face cu nicotină şi cânepă.

— Pregătirea de până acum a fost destul de grea, oricum, mârâi Jeff, dar *rahatul* ăsta…

— Nu ştiu ce să zic. Mă gândisem destul de mult la asta. S-ar putea să merite.

— Aiurea, ăsta e un *război spaţial*, ar trebui să se ocupe Flota Spaţială de el… pe noi o să ne trimită acolo şi fie o să ne îngheţe fundurile vreo cincizeci de ani pe cine ştie ce cub de gheaţă de pe o planetă-portal, fie o să…

— Da, Jeff, dar ar trebui să priveşti şi cealaltă parte a paharului. Chiar dacă nu e decât o şansă într-un milion să facem ceva bun, să-i ţinem pe Taurani…

* * *

— Drepţi!

Ne-am ridicat alene, grupaţi în grupuri de câte doi-trei. Uşa se deschise şi intră un maior plin. Am simţit un fior. Era ofiţerul cu cel mai mare grad pe care îl văzusem vreodată. Pe uniformă avea un rând de trese, inclusiv o panglică roşu închis, care arăta faptul că fusese rănit pe front, în timp ce lupta în vechea armată americană. Cel mai probabil în

Indochina, dar nu ştiam prea multe despre acel război, se terminase cu mult timp înainte să mă fi născut eu. Arăta, oricum, destul de tânăr.

— Luaţi loc, luaţi loc, ne spuse el, făcând semn cu mâna. După care îşi puse mâinile în şold şi ne scană cu atenţie, cu un mic zâmbet pe faţă.

— Bine aţi venit pe Charon! V-aţi ales o zi bună să aterizaţi aici: afară, vremea e de vară, 8.15 grade temperatură absolută. Nu prea aşteptăm schimbări în următoarele două secole. Se auziră câteva râsete anemice.

— Bucuraţi-vă de climatul tropical de la Baza Miami, atât cât mai aveţi timp. Suntem aici, în partea însorită, dar majoritatea antrenamentelor voastre vor fi pe partea întunecată a planetei. Acolo, temperatura scade până la 2.08 grade. O să fie destul de frig. Toate antrenamentele de pe Pământ şi de pe Lună nu au fost decât încălzirea pentru ceea ce veţi avea de făcut aici, astfel încât să aveţi o şansă să supravieţuiţi pe Charon. Va trebui să treceţi prin întreg repertoriul: construcţii, arme, manevre de război. Şi veţi descoperi destul de repede că, la aceste temperaturi, aparatele nu funcţionează aşa cum ar trebui şi armele refuză să tragă. Iar oamenii se mişcă foarte precaut.

Îşi privi pentru o clipă notiţele pe care le avea în mână.

— În momentul de faţă aţi mai rămas patruzeci şi nouă de bărbaţi şi patruzeci şi opt de femei. S-au înregistrat două morţi şi o lăsare la vatră din motive medicale. Sincer, sunt destul de surprins că v-aţi descurcat atât de bine.

Dar trebuie să vă spun că voi fi foarte mulţumit dacă măcar cincizeci dintre voi vor reuşi să ajungă în faza finală a antrenamentelor de aici. Iar singura modalitate prin care nu le puteţi termina e să muriţi. Singurul mod prin care cineva se poate întoarce pe Pământ – inclusiv eu – e să participe la o perioadă de război. Veţi termina stagiul de pregătire într-o lună. De aici, veţi pleca către Stargate, un colapsar aflat la doi ani lumină de aici. Veţi fi cazaţi în colonia de pe Stargate 1, cea mai mare planetă-portal, până vă vor sosi înlocuitorii. Sperăm ca, cel puţin într-o lună, să aducem aici un grup nou de recruţi, după plecarea

voastră. După ce veţi părăsi Stargate, veţi ajunge pe un asteroid foarte important din punct de vedere strategic, unde veţi construi o bază militară şi veţi lupta cu inamicul, dacă veţi fi atacaţi. Dacă nu, va trebui să aşteptaţi până la noi ordine. De altfel, în ultimele două săptămâni ale stagiului de pregătire, veţi învăţa cum să construiţi o astfel de bază militară, pe partea întunecată a planetei. Acolo veţi fi total izolaţi de Baza Miami: niciun fel de comunicaţii, ajutor medical sau aprovizionare. La sfârşitul celor două săptămâni petrecute acolo, baza pe care o veţi construi va fi atacată de drone înarmate. Acesta va fi testul de evaluare.

Întreg personalul permanent de pe Charon e format din veterani. Majoritatea dintre noi avem între patruzeci şi cincizeci de ani, dar credem că vom reuşi să vă facem faţă. Doi dintre noi vor fi cu voi tot timpul şi vă vor acompania până pe Stargate: căpitanul Shermann Stott, comandantul companiei voastre şi sergentul Octavio Cortez, prim-sergent. Domnilor?

Doi bărbaţi din rândurile din faţă se ridicară şi se întoarseră spre noi. Căpitanul Stott era puţin mai scund decât maiorul, dar amândoi păreau făcuţi din acelaşi material: faţa dură şi fină ca porţelanul, un zâmbet pe jumătate cinic, o barbă de exact un centimetru pe bărbia puternică şi arătând nu mai mult de treizeci de ani. La şold purta un pistol mare, de genul celor antice, cu praf de pulbere.

Sergentul Cortez era total diferit. Capul îi era ras şi avea o formă cel puţin ciudată: într-o parte era turtit de parcă i-ar fi fost tăiată o bucată din craniu. Faţa îi era aproape neagră, plină de riduri şi cicatrici. Îi lipsea jumătate din urechea stângă şi ochii îi erau la fel de expresivi ca ai unui robot. Avea un fel de mustaţă combinată cu o barbă ce arătau ca o omidă care făcea ture prin jurul gurii sale. La oricine altcineva, zâmbetul său adolescentin ar fi putut părea simpatic, dar la el nu făcea decât să-i scoată în evidenţă urâţenia şi răutatea. Nu cred că am văzut vreodată o persoană mai hâdă. Dar, dacă nu-i priveai capul,

arăta exact ca o reclamă la culturism. Nici Stott, nici Cortez nu purtau niciun fel de trese. Cortez avea o mică armă cu laser, sub braţul stâng. Tocul era din lemn, care era uzat şi strălucea de la atâta folosire.

— Acum, înainte să vă las la mila acestor doi domni, vreau să vă mai zic câteva vorbe, pe care ar fi bine să le luaţi în seamă. În urmă cu două luni, aici nu exista picior de om. Timp de o lună, un grup de patruzeci şi cinci de oameni au muncit din greu pentru a ridica această bază. Douăzeci şi patru dintre ei, adică mai mult de jumătate, au murit. Aceasta este cea mai periculoasă planetă pe care omul a pus piciorul vreodată, dar locurile prin care veţi călători vor fi şi mai periculoase. Cadrele de aici vor încerca să vă ţină în viaţă în luna care urmează. Ascultaţi-i fără crâcnire… şi urmaţi-le exemplul; cu toţii au supravieţuit aici mai mult decât va trebui să o faceţi voi. Căpitane?

Acestea fiind zise, maiorul o porni spre ieşire. Căpitanul se ridică din nou în picioare.

— Drep*ţţi*! Comanda răsună ca o explozie aşa că am sărit în picioare ca arşi.

— Nu o să vă zic decât *o singură dată*, aşa că aţi face bine să ciuliţi urechile, latră căpitanul. Ne aflăm aici în condiţii de *război* şi, în astfel de condiţii nu există decât o singură pedeapsă pentru insubordonare. Îşi scoase pistolul de la brâu şi ni-l arătă, ţinându-l de ţeavă, ca pe o bâtă. Acesta este un model militar automat, calibrul 45, fabricat în 1911. E primitiv, dar foarte eficient. Şi eu, şi sergentul, suntem autorizaţi să folosim armele pentru a impune disciplina. Nu ne obligaţi să o facem, pentru că nu vom ezita nicio secundă. O vom face, *vă vom ucide*.

Îşi puse pistolul la loc în toc cu un zgomot care fu amplificat de tăcerea care se lăsase în sală.

— Între noi fie vorba, eu şi sergentul Cortez am ucis mult mai mulţi oameni decât sunt aici în sală. Am luptat amândoi în Vietnam, de partea americanilor, şi ne-am înscris în Garda Internaţională a Naţiunilor Unite cu mai mult de zece ani în urmă. Eu am renunţat temporar la gradul de maior, pentru privilegiul de a conduce această

companie, iar Prim-Sergent Cortez a renunţat şi el la grad, pentru că amândoi suntem soldaţi şi aceasta este prima situaţie de război din 1974. Gândiţi-vă la ce v-am spus şi fiţi atenţi la instrucţiunile pe care vi le va da sergentul Cortez. Sergent, preia comanda. Căpitanul se întoarse scurt pe călcâie şi ieşi cu paşi grăbiţi din sala, cu acelaşi zâmbet subţire pe faţă cu care ne vorbise mai devreme.

Sergentul se ridică greoi, cu mişcările unui robot cu foarte mulţi rulmenţi. După ce uşa se închise în spatele căpitanului, se întoarse spre noi şi spuse:

— Pe loc repaos, puteţi să vă aşezaţi. Vocea fu surprinzător de blândă. Se aşeză la masa de la prezidiu, care scârţâi din toate încheieturile.

— Căpitanul se exprimă mai dur şi eu arăt destul de înspăimântător, dar trebuie să ştiţi că amândoi vă vrem binele. Veţi lucra destul de mult cu mine, aşa că ar fi bine să vă obişnuiţi cu chestia asta care-mi acoperă creierul. Cu căpitanul nu o să vă întâlniţi prea des, poate doar în timpul manevrelor militare.

Îşi atinse partea turtită a capului.

— Şi, pentru că veni vorba de creier, eu încă îl mai am, deşi chinezii au făcut tot posibilul să mă scape de el. Toţi veteranii de aici a trebuit să îndeplinim aceleaşi criterii ca şi voi când am intrat în FENU. Aşa că bănuiesc că sunteţi foarte inteligenţi şi duri, dar nu uitaţi că, spre deosebire de voi, eu şi căpitanul suntem şi *experimentaţi*.

Aruncă o privire rapidă peste programul tipărit din mâna sa.

— Aşa cum v-a spus şi căpitanul, nu există decât o singură pedeapsă pentru cei indisciplinaţi. Pedeapsa capitală. Dar nu cred că va trebui să vă ucidem noi, pentru că planeta pe care vă aflaţi se descurcă de minune la aşa ceva. În zona de cantonament, însă, lucrurile vor fi diferite. Nu ne interesează prea mult ce faceţi înăuntru, dar, odată ce v-aţi pus costumele şi aţi ieşit afară, trebuie să fiţi mai disciplinaţi decât cel mai disciplinat centurion. Pentru că vor exista situaţii în care o greşeală stupidă ne poate ucide pe toţi. În sfârşit, primul lucru pe care va trebui să-l faceţi, e

să vă obişnuiţi cu costumele de luptă. Armurierul vă aşteaptă; vă va instrui pe fiecare, pe rând. Să mergem!

IV.

— Sunt convins că vi s-a explicat, şi nu o dată, pe Pământ, modul în care funcţionează costumele de luptă. Armurierul era un tip scund, pe jumătate chel, fără trese care să-i arate gradul. Sergentul Cortez ne ceruse să-i spunem „Domnule”, deoarece era locotenent.

— Dar aş dori să insist pe anumite aspecte şi, eventual, să adaug câteva lucruri pe care instructorii de pe Pământ nu au ştiut sau nu s-au priceput să vi le explice prea bine. Sergentul vostru a fost îndeajuns de amabil să ne servească drept manechin, pentru exemplificare. Domnule sergent?

Cortez îşi scoase costumul obişnuit şi urcă pe un fel de scenă, pe care se afla, în picioare, un costum de luptă, deschis ca o păpuşă în formă de scoică. Se duse în dreptul lui şi îşi vârî mâinile în mânecile rigide. Apoi se auzi un clic şi costumul se închise, cu un oftat uşor. Avea o culoare verde strălucitoare şi pe cască scria, cu litere albe, CORTEZ.

— Camuflează-te, domnule sergent!

Verdele păli şi costumul deveni, pe rând, alb, apoi cenuşiu murdar.

— Camuflajul acesta e bun pentru planeta Charon, spuse Cortez, cu o voce ce părea să vină dintr-un puţ adânc. Dar mai există şi alte combinaţii de culori de care vă puteţi folosi în caz de nevoie. De la cenuşiu deschis şi în picăţele până la o combinaţie de verde cu maro numită „junglă”. Apoi schimbă culoarea costumului într-un ocru foarte puternic: „deşert”. Maro închis, mai închis, până la negru: „pentru noapte sau pentru ieşirile în spaţiu”.

— Pe Pământ nu aţi făcut prea multe exerciţii în aceste costume deoarece nu am vrut să vă obişnuiţi cu el într-un mediu neostil. Costumul de luptă este cea mai periculoasă armă personală concepută vreodată şi este foarte uşor

pentru cel care-l poartă să se sinucidă, din neatenţie. Jur-împrejur, domnule sergent.

— Poziţia înainte. Armurierul ne arătă cu degetul o protuberanţă pătrată, între umerii sergentului. Acolo se află aripioarele de aerisire. După cum ştiţi deja, costumul încearcă să vă păstreze corpul la o temperatură confortabilă, indiferent de vremea de afară. Materialul din care este făcut este cel mai performant material izolant realizat vreodată. De aceea, aceste aripioare *se încing* pur şi simplu – devin foarte fierbinţi, mai ales pentru temperaturile din partea întunecată – căci prin ele iese căldură emanată de corpurile voastre. Când se întâmplă aşa ceva, nu aveţi decât să vă sprijiniţi de o stâncă din gaz îngheţat; sunt o mulţime prin jur. Gazul sublimează mai repede decât o poate face ieşind prin aripioare; dacă nu faceţi asta, încercând să scape, gazul se va lovi de „gheaţa” din jur şi o va sparge... şi cam într-a suta parte dintr-o secundă vă veţi trezi cu o grenadă de mână explodându-vă la ceafă. Evident, nu veţi simţi nimic când veţi trece pe lumea cealaltă. Variaţii pe această temă au ucis, în ultimele două luni, unsprezece oameni. Şi nu făceau decât să construiască nişte adăposturi.

— Presupun că ştiţi cu toţii cât de letal poate fi costumul, atât pentru voi înşivă cât şi pentru tovarăşii voştri. Doreşte cineva să dea mâna cu domnul sergent? Armurierul urcă pe scenă şi îl apucă pe sergent de una din mâinile înmănuşate. El e foarte antrenat. Până când nu veţi avea *aceeaşi* experienţă, fiţi foarte atenţi. S-ar putea să vreţi să vă scărpinaţi şi să sfârşiţi prin a sângera până la moarte. Amintiţi-vă acest semi-logaritm: presiunea exercitată de un kilogram eliberează două kilograme jumătate forţă; un kilogram jumătate eliberează cinci kilograme; două kilograme eliberează douăsprezece kilograme jumătate; două kilograme jumătate eliberează douăzeci şi trei de kilograme forţă, şi tot aşa. Cei mai mulţi puteţi ridica o greutate mai mare de cincizeci de kilograme. Aşa că, teoretic, aţi putea rupe în două un tub de metal. În realitate, nu veţi face decât să distrugeţi materialul din care

sunt formate mănuşile ceea ce, cel puţin pe Charon, înseamnă că veţi muri imediat. Va fi o cursă între decompresie şi degerare, din care voi veţi fi singurii care veţi avea de pierdut.

— Picioarele costumului pot fi la fel de periculoase, chiar dacă amplificarea nu mai este atât de mare. Până nu vă veţi simţi cu adevărat pregătiţi, nu încercaţi să alergaţi sau să săriţi. Cel mai probabil vă veţi împiedica ceea ce nu poate duce decât la un singur lucru: moarte. Gravitaţia pe Charon este trei pătrimi din cea a Pământului, ceea ce nu e foarte rău. Dar pe o planetă mică, aşa cum este Luna, s-ar putea ca sărind să nu mai coborâţi timp de vreo douăzeci de minute şi să plutiţi, în derivă, deasupra orizontului. E foarte posibil să vă izbiţi de vreun munte, cu optzeci de metri pe secundă. Pe un asteroid mic nu e foarte greu să te duci în sus şi să te trezeşti că faci o excursie în spaţiul intergalactic. De aceea, trebuie să vă mişcaţi cât mai încet. Mâine dimineaţă vă vom arăta cum să rămâneţi în viaţă în interiorul unei astfel de maşinării infernale. După-amiaza şi seara vă voi chema pe rând, pentru a vă ajuta să vă puneţi costumele. Asta e tot pentru moment. Domnule sergent?

Cortez se îndreptă spre uşă şi deschise trapa pentru a permite aerului să intre în cabină. Un şir de lămpi infraroşii se aprinseră pentru a împiedica îngheţarea aerului. Când presiunea deveni egală, închise trapa, deschise uşa şi păşi în încăpere, închizând-o imediat în urma lui. Se auzi o pompă timp de câteva minute, evacuând aerul din cabină, apoi sergentul ieşi şi sigilă uşa de exterior. Cam aşa stăteau lucrurile şi pe Lună.

— Primul dintre voi pe care vreau să-l văd va fi soldat Omar Almizar. Restul puteţi să mergeţi să vă căutaţi paturile. Vă voi chema, pe rând, prin cască.

— În ordine alfabetică, domnule?

— Da. Cam o dată la zece minute. Cei al căror nume începe cu Z pot să tragă un pui de somn până le vine rândul.

Numele lui Rogers începea cu Z. Cred că oricum se *gândise* deja la asta.

V.

Soarele arăta ca un punct alb, chiar deasupra capetelor noastre. Era mult mai puternic decât mă aşteptasem; de vreme ce ne aflam la optzeci de unităţi astronomice depărtare, nu avea decât 1/6400 din forţa cu care strălucea pe Pământ. Cu toate acestea, revărsa deasupra noastră o lumină la fel de puternică ca aceea a unui felinar de pe stradă.

— Aici lumina e mult mai puternică decât cea de care veţi dispune pe o planetă-portal, se auzi vocea căpitanului Stott în urechea noastră colectivă. Bucuraţi-vă că puteţi vedea pe unde călcaţi.

Eram aliniaţi pe un singur rând, pe aleea din permaplast care făcea legătura dintre cazarmă şi clădirea cu provizii. Făcusem exerciţii de mers, în interior, toată dimineaţa şi afară nu părea foarte diferit, dacă nu puneai la socoteală peisajul exotic. Deşi lumina era destul de slabă, puteai vedea totul destul de clar, până în zare. O stâncă neagră, care era prea regulată pentru a fi naturală, se întindea de la un orizont la altul, cam la un kilometru de noi. Solul era negru, acoperit din loc în loc de bucăţi de gheaţă albă sau albăstruie. Lângă clădirea de provizii se afla un mic munte de zăpadă într-un rezervor pe care scria OXIGEN.

Costumul era destul de confortabil, doar că îţi dădea senzaţia ciudată că erai, în acelaşi timp, şi marionetă şi păpuşar. În momentul în care aveai impulsul de a-ţi mişca piciorul, costumul îl prelua şi îl amplifica, mişcând piciorul în locul tău.

— Astăzi nu vom face decât câteva plimbări în zona companiei şi *nimănui* nu-i este permis să părăsească această zonă. Căpitanul nu purta pistolul său, de calibru 45, dar avea laser în degetele de la costum, ca şi noi, de altfel. În plus, probabil costumul său era şi blindat.

Păstrând o distanţă de cel puţin doi metri între noi, am ieşit de pe alee şi l-am urmat pe căpitan, spre o zonă pietroasă. Am mers cu grijă timp de o oră în spirală şi, în

cele din urmă, ne-am oprit la marginea cea mai îndepărtată a perimetrului.

— Acum, toată lumea atenţie la mine! Mă voi duce la bucata aceea de gheaţă – era o bucată mare, cam la douăzeci de metri depărtare de noi – şi vă voi arăta ceva ce ar trebui să ţineţi minte dacă doriţi să rămâneţi în viaţă.

Făcu încrezător vreo douăzeci de paşi.

— Mai întâi, va trebui să încălzesc o piatră – coborâţi-vă filtrele. Mi-am apăsat butonul de sub braţ şi filtrul a coborât peste convertorul meu de imagine. Căpitanul îşi îndreptă un deget spre o piatră neagră de mărimea unei mingi de baschet şi trase scurt. Raza laserului aruncă umbra alungită a căpitanului deasupra şi în spatele nostru. Piatra se descompuse într-o grămadă de aşchii incolore.

— Nu va dura mult până ce aceste pietricele se vor răci, ne spuse căpitanul, aplecându-se şi culegând una. Asta are, probabil, în jur de douăzeci, douăzeci şi cinci de grade. Priviţi. Înfipse bucata de rocă „fierbinte” în bucata de gheaţă. Pietricica se roti într-un model nebunesc şi sări într-o parte. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu următoarea.

— După cum ştiţi, nu sunteţi *perfect* izolaţi. Aceste roci au cam aceeaşi temperatură cu călcâiele de la cizmele voastre. Dacă veţi încerca să staţi pe o bucată de hidrogen îngheţat, acelaşi lucru vi se va întâmpla şi vouă. Singura diferenţă e că roca e *deja* moartă. Motivul acestei reacţii e că roca formează o interfaţă subţire cu gheaţa – o mică baltă de hidrogen lichid – şi, astfel, la suprafaţă apar câteva molecule deasupra lichidului pe o pernă de vapori de hidrogen. Asta face ca roca sau *voi* să fiţi respinşi foarte uşor de gheaţă, iar voi nu sunteţi capabili să staţi în picioare fără forţa de frecare de sub ghete. După ce veţi fi purtat costumul măcar o lună, *ar trebui* să fiţi capabili să rămâneţi în viaţă chiar şi atunci când vă veţi împiedica şi veţi cădea, dar *în acest moment* pur şi simplu nu sunteţi pregătiţi pentru aşa ceva. Priviţi!

Căpitanul îşi luă avânt şi sări pe bucata de gheaţă. Picioarele îi zburară de sub el, dar, răsucindu-se în aer,

ateriză pe mâini şi pe genunchi. Se ridică încet şi rămase în picioare.

— Cel mai important e să nu vă lăsaţi aripioarele de aerisire să intre în contact cu gazul îngheţat. În comparaţie cu gheaţa, ele sunt la fel de fierbinţi ca lava unui vulcan şi contactul cu orice suprafaţă mai rece nu poate duce decât la o explozie.

După această demonstraţie, ne-am mai plimbat încă o oră, după care ne-am întors în cazarmă. Odată intraţi în cabină, a trebuit să aşteptăm o vreme, lăsând costumele să atingă temperatura camerei. Cineva se apropie de mine şi mă atinse cu casca.

— William? Pe casca fetei era scris, mare, MCCOY.

— Bună, Sean. S-a întâmplat ceva?

— Nu, vroiam doar să ştiu dacă ai cu cine să dormi la noapte.

Asta era: uitasem, aici nu dormeam după un anumit aranjament. Fiecare putea să-şi aleagă partenerul de pat.

— Păi, sigur, adică vreau să spun… nu, nu am vorbit cu nimeni, dacă vrei să…

— Mulţumesc, William, ne vedem diseară.

Am privit-o îndepărtându-se şi mi-am spus că, dacă cineva putea arăta sexy într-un costum de luptă, aceea nu putea fi decât Sean. Dar nici măcar ea nu reuşi asta.

Cortez hotărî că ne-am încălzit suficient şi ne conduse spre camera costumelor, unde ne-am agăţat de nişte discuri care aveau rolul să le încarce – fiecare costum avea o mică bucată de plutoniu care le făcea să funcţioneze timp de câţiva ani, dar ni se spusese să le încărcăm ori de câte ori ni le scoteam. După mai multe încercări, am reuşit să ne conectăm şi ni s-a permis să ne scoatem costumele; toţi nouăzeci şi şapte arătam ca nişte pui proaspăţi ieşiţi din nişte ouă de un verde strălucitor. Totul era *rece* – aerul, podeaua şi mai ales costumele – aşa că ne-am grăbit, în dezordine, către vestiare.

Mi-am pus tunica, pantalonii şi sandalele şi tot îmi era destul de frig. Mi-am luat ceaşca şi m-am aşezat la rând la

fiertura de soia. În aşteptare, toată lumea sărea într-o parte şi în alta, pentru a se încălzi.

— C-cât de frig crezi că e M-mandela? Era McCoy.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Am încetat să mai sar şi am început să-mi frec braţele cât se putea, ţinând, în acelaşi timp, ceaşca într-o mână. E măcar la fel de frig ca şi în Missouri.

— Îhî… măcar de-ar da ceva căldură, fir-ar al naibii.

Frigul le afectează întotdeauna pe fetele mici de statură mai mult decât pe oricine. McCoy era cea mai scundă din toată compania, o păpuşă cu talie de viespe, ce abia atingea 1.50 metri.

— Au pornit aerul condiţionat. În curând o să se încălzească.

— Mi-aş dori să fiu la fel de musculoasă ca tine.

Da, mi-am zis, dar eu nu.

VI.

În cea de a treia zi, a apărut şi prima victimă, în timp ce învăţam să săpăm gropi.

Având atât de multă energie stocată în armele încorporate în costum, pentru un soldat nu e foarte indicat să sape o groapă în solul îngheţat cu uneltele tradiţionale: lopeţi sau târnăcoape. Însă poţi arunca cu grenade o zi întreagă şi să nu obţii decât nişte scobituri amărâte – aşa că metoda obişnuită este de a fora o gaură cu laserul din mănuşi, după care se aruncă înăuntru o încărcătură explozivă cu ceas şi, după ce aceasta a explodat şi groapa s-a răcit, trebuie umplută cu ce se nimereşte la îndemână. Ceea ce pe Charon e destul de greu, căci nu ai să găseşti prea multe roci dislocate, dacă nu ai săpat încă o groapă prin apropiere.

Singurul lucru cu adevărat dificil la această procedură apare în momentul în care trebuie să te îndepărtezi de groapă, după ce ai montat încărcătura explozivă. Pentru a fi complet în siguranţă, ni s-a spus, trebuie fie să vă aflaţi în spatele unei stânci cât mai groase, fie să vă aflaţi la cel puţin o sută de metri depărtare. După ce montezi

explozibilul, ai la dispoziţie aproximativ trei minute, dar pe Charon nu o poţi lua la fugă, ca pe Pământ.

Accidentul a avut loc când încercam să facem o groapă adâncă, de genul celor folosite în cazul buncărelor subterane. Pentru asta, trebuia să săpăm o groapă apoi să coborâm în crater şi să punem o altă încărcătură explozivă, repetând această procedură până când groapa avea să atingă adâncimea cerută. Pe fundul gropii, trebuia să folosim explozibil care să detoneze după cinci minute, ceea ce pare mult, dar în realitate e destul de puţin, ţinând cont că trebuia să ne căţărăm foarte încet spre marginea gropii.

Aproape toată lumea aruncase în aer a doua încărcătură, în afară de mine şi încă alţi câţiva. Bănuiesc că numai noi eram foarte atenţi. Atunci Bovanovici a început să aibă probleme. Cu toţii ne aflam la o distanţă sigură, de două sute de metri. Cu convertorul de imagine la puterea patruzeci, am urmărit-o dispărând în groapă. După asta, am ascultat conversaţia ei cu sergentul Cortez.

— Sunt pe fund, domnule sergent. Procedura radio normală era suspendată pentru aceste manevre; în astfel de situaţii singurii care puteau transmite ceva erau sergentul Cortez şi recrutul respectiv.

— Ok, du-te spre centru şi curăţă pietrişul. Nu te grăbi decât după ce ai montat explozibilul.

— Am înţeles, domnule sergent. Am auzit ecoul pietricelelor scrâşnind sub bocancii fetei. Câteva minute nu mai spuse nimic.

— Am dat de fund. Vocea îi era puţin gâfâită.

— Gheaţă sau piatră?

— E piatră, domnule sergent. Din aceea de culoare verde.

— Atunci foloseşte o setare joasă. 1,2 cu dispersia 4.

— La naiba, domnule sergent, dar o să dureze o veşnicie.

— Aşa e, dar chestia aia verde are cristale hidratate în ea – dacă se încălzesc prea repede, ar putea să se fractureze. Şi, în cazul ăsta, nu putem face altceva decât să te lăsăm să mori acolo, fătuco.

— Ok, am înţeles. Din groapă se zări strălucirea razelor laser.

— Când ajungi cam la jumătate de metru adâncime, micşorează gradul de dispersie la 2.

— Înregistrat. Îi luă exact şaptesprezece minute să foreze. Nu pot decât să-mi imaginez cât de tare o fi durut-o braţul cu laserul.

— Acum odihneşte-te vreo câteva minute. Când fundul gropii nu mai străluceşte, armează încărcătura şi arunc-o în ea. Apoi ieşi de acolo, dar *nu te grăbi*. S-a înţeles? Ai timp suficient.

— Am înţeles, domnule sergent. Nu mă voi grăbi. Vocea fetei părea destul de nesigură. Era şi firesc, căci nu se întâmpla în fiecare zi să trebuiască să te îndepărtezi, cu viteza melcului, de o bombă cu tahioni de douăzeci de microtone. Am putut să-i ascultăm respiraţia timp de câteva minute.

— I-am dat drumul, o auzirăm odată cu sunetul înfundat al bombei alunecând pe fundul gropii.

— Acum, începe să urci, dar încet şi cu grijă, ai cinci minute.

— Mda, cinci. Paşii ei se auziră regulaţi şi înceţi. Apoi, după ce începu să urce, sunetele deveniră din ce în ce mai alerte. Şi, pe când mai avea încă patru minute…

— La dracu'! Fata alunecă şi se izbi de unul din pereţii gropii.

— Ce s-a întâmplat, soldat?

— O, la dracu'! Linişte. Şi din nou: La dracu'!

— Soldat, dacă nu vrei să te împuşc, *te somez să-mi spui ce se întâmplă*!

— M-am… m-am împotmolit în… afurisita asta de rocă… FACEŢI CEVA… Nu mă mai pot mişca… nu mai pot…

— Taci din gură. Cât de adânc?

— Nu mai pot să-mi mişc porcăriile astea de picioare, AJUTOR…

— Atunci mişcă-ţi dracului braţele – împinge – poţi muta o tonă cu braţele alea.

Trecuseră deja trei minute.

Fata încetase să mai înjure şi acum mormăia ceva în ruseşte, cred, un monolog în surdină. Gâfâia şi se auzeau pietrele căzând.

— Gata, m-am eliberat.

Două minute.

— Foarte bine. Acum mişcă-te cât poţi de repede. Vocea sergentului era plată, fără urmă de emoţie.

În cea de-a nouăzecea secundă, apăru la marginea gropii.

— Fugi, fato, ia-o la fugă…

Ea reuşi să alerge vreo cinci, şase paşi după care căzu, alunecă vreo câţiva metri şi se ridică din nou; o luă iar la fugă, căzu din nou, se ridică…

Părea că se mişcă destul de repede, dar nu făcuse mai mult de treizeci de metri, când Cortez îi strigă:

— Ok, Bovanovici, acum lasă-te la pământ şi rămâi nemişcată…

Zece secunde, dar fata nu-l auzise sau vroise doar să mai pună puţin distanţă între ea şi groapă, căci continua să alerge, sărind peste cratere, fără să-i mai pese de nimic şi, tocmai când făcuse o săritură înaltă, ceva fulgeră orbitor şi o lovi chiar în ceafa, iar corpul ei decapitat se roti în aer, urcând tot mai sus şi lăsând în urmă spirale roşu-negre de sânge îngheţat, care se aşezară graţios pe sol, sub forma unei cărări de pulbere cristalină, pe care nimeni nu îndrăzni să o atingă, în timp ce adunam pietre pentru a umple groapa care îi luase viaţa.

În noaptea aceea, Cortez nu ne mai ţinu nicio lecţie, nici măcar nu apăru înainte de culcare. Cu toţii am fost foarte politicoşi unii cu alţii şi nimeni nu vorbi nimic despre ce s-a întâmplat.

Am dormit cu Rogers; toată lumea făcu la fel, culcându-se cu cel mai bun prieten, dar ea nu făcu decât să plângă, încetişor, dar la nesfârşit, încât, la un moment dat, nu m-am mai putut abţine şi am facut-o şi eu.

VII.

— Trăgătorii, înainte! Doisprezece dintre noi am început să avansăm, în linie, spre buncărul simulat. Acesta se află la doar un kilometru distanţă, de-a lungul unei curse cu obstacole, bine pregătită. Ne mişcam destul de repede, gheaţa fusese îndepărtată de pe teren, dar, chiar şi după zece zile de pregătire, nu eram în stare să facem mai mult decât un simplu sprint.

Eu căram lansatorul de grenade, încărcat cu grenade oarbe, de 1/10 microtone. Toată lumea îşi setase laserele din mănuşi la 0.81, aproape echivalent cu lumina unei lanterne. Era un atac *simulat* – buncărul şi robotul care trebuia să-l apere costau prea mult pentru a fi distruse.

— Echipa B, daţi-i drumul! Liderii de echipă, preluaţi comanda!

Ne-am apropiat de un grup de stânci, cam la jumătate din distanţă, când Potter, liderul echipei mele, a strigat:

— Oprirea! Acoperiţi-vă!

Ne-am tupilat după stânci şi am aşteptat sosirea echipei B.

Aproape invizibili în costumele lor negre, cei doisprezece bărbaţi şi femei se apropiară, şoptind, de noi. Când deveniră vizibili, o luară la fugă spre stânga, dispărând din raza noastră de vizibilitate.

— Foc!

Cercuri roşii de lumină începură să danseze cam la jumătate de distanţă de buncăr. Limita acestor grenade era de cinci sute de metri; dar am avut noroc şi am îndreptat lansatorul exact pe imaginea buncărului, l-am ţinut la 45 de grade şi am aruncat o salvă de trei grenade.

Răspunsul armat, dinspre buncăr, a venit înainte ca grenadele mele să explodeze. Laserele robotului de acolo erau la fel de slabe ca şi ale noastre, dar, dacă te nimereau, puteau să-ţi dezactiveze convertorul de imagine, orbindu-te. Robotul lansă foc continuu, dar la nimereală, nici măcar nu se apropie de stâncile după care eram ascunşi.

Trei flash-uri magnetice sclipiră în acelaşi timp, cam la treizeci de metri de buncăr.

— Mandella! Credeam că te *pricepi* la treaba asta!

— La naiba, Potter – nu aruncă decât la jumătate de click[5]. Dar cum ne apropiem, am să am grijă să nimeresc direct în buncăr, de fiecare dată!

— Mda, *sigur*.

Nu am zis nimic. Doar nu avea să rămână şefă la nesfârşit. În plus, până să i se urce puterea la cap, Potter nu fusese o fată rea.

Pentru că grenadierul era în acelaşi timp şi asistentul liderului, eram conectat la radioul lui Potter şi am putut asculta ce discuta cu echipa B.

— Potter, aici Freeman. Pierderi?

— Aici, Potter – nu, se pare că vă atacă doar pe voi.

— Da, noi deja am pierdut trei oameni. Acum suntem într-o vale, la o sută de metri mai jos de voi. Vă putem acoperi, dacă sunteţi pregătiţi.

— Ok, daţi-i drumul! Se auzi un clic uşor. Echipa A, după mine! Potter ieşi de după stânca după care stătuse ascunsă şi apăsă butonul roz de sub alimentatorul cu energie. Mi l-am activat şi eu pe al meu şi am urmat-o, împreună cu restul echipei. Nu trase niciunul dintre noi: o făcu echipa B, acoperindu-ne înaintarea.

Tot ce auzeam erau răsuflarea lui Potter şi zgomotul făcut de bocancii mei. Nici de văzut nu puteam vedea cine ştie ce, aşa că mi-am mărit raza de acţiune a convertorului de imagine cu încă două unităţi. Imaginea deveni cam ceţoasă, dar cel puţin era mai luminoasă. Se părea că robotul din buncăr răspundea cu un foc destul de susţinut la focul de acoperire al echipei B. Acum nu mai trăgeau decât cu laser; probabil că îşi pierduseră deja grenadierul.

— Potter, aici e Mandella. Nu crezi că ar trebui să-i ajutăm pe cei din echipa B?

— Ba da, imediat ce vom fi îndeajuns de acoperiţi. S-a înţeles, soldat? Pe durata acestui exerciţiu, Potter fusese avansată la gradul de caporal.

Ne-am aliniat la dreapta şi ne-am adăpostit (cei mai mulţi dintre noi) după un alt şir de roci. Ceilalţi, care nu au

[5] Click – termen al armatei americane pentru un kilometru (n.trad.)

mai apucat să ajungă acolo, au fost nevoiţi să se întindă pe pământ.

— Freeman, aici e Potter.

— Potter, aici e Smithy; Freeman a fost lovit; la fel şi Samuel. Nu mai avem decât cinci oameni. Acoperiţi-ne ca să putem să…

— Recepţionat, Smithy… Se auzi un nou clic. Echipa A: deschideţi focul. Cei din B nu o duc prea bine.

* * *

Am aruncat o privire pe deasupra stâncii din faţa mea. Am măsurat, automat, distanţa până la buncăr: 300 de metri, ceea ce era încă prea departe. Am ţintit cu un grad mai sus şi am aruncat trei grenade, apoi am coborât două grade şi am mai aruncat încă două. Prima serie a ratat cam cu douăzeci de metri, în timp ce a doua salvă a căzut exact în faţa buncărului. Am încercat să menţin acelaşi unghi şi am mai tras o salvă de cincisprezece grenade, adică tot ce mai aveam în încărcător, în aceeaşi direcţie.

Ar fi trebuit să mă ascund după stâncă, pentru a-mi reîncărca aruncătorul, dar am vrut să văd cu ochii mei unde vor cădea cele cincisprezece grenade, aşa că, în timp ce încercam să scot din rucsac un nou încărcător, am rămas cu privirea aţintită pe buncăr…

Când raza laser îmi lovi convertorul de imagine, lumina roşie fu atât de puternică, încât am crezut că voi orbi pe bune. Nu trecură decât câteva milisecunde şi convertorul de imagine se închise; cu toate astea, lumina aceea strălucitoare îmi rămase în faţa ochilor timp de alte câteva minute.

Acum eram „mort” în mod oficial, aşa că transmisiunea radio fu întreruptă automat. În plus, eram obligat să rămân acolo unde fusesem lovit, până ce lupta avea să ia sfârşit. Nemaiavând alţi senzori activaţi în afară de propria-mi piele – ochii încă mă mai dureau, ca să nu mai zic de bâzâitul continuu din urechi – timpul petrecut acolo mi se păru o veşnicie. În sfârşit, o cască se lovi de a mea.

— Eşti ok, Mandella? se auzi vocea lui Potter.

— Scuze, dar era să mor de-a binelea, de plictiseală.

— Ridică-te şi ia-mă de mână! Aşa am făcut şi, împreună, am pornit spre cazarmă. Cred că ne-a luat cam o oră până am ajuns. Potter nu mai spuse nimic – ceea ce mi se păru o modalitate destul de ciudată de a comunica – dar, după ce trecurăm prin trapa presurizată, mă ajută să-mi scot costumul. M-am pregătit de mustrare, dar când, în sfârşit, costumul se deschise, înainte chiar ca ochii să mi se obişnuiască cu lumina din încăpere, fata mă prinse de gât şi mă sărută lung, pe gură.

— Bine ţintit, Mandella.

— Ce?

— Ultima salvă, cea dinainte de a fi lovit – ai avut patru lovituri în plin; buncărul a trebuit să se predea şi tot ce am avut de făcut a fost să facem o plimbare până acolo şi să-l preluăm.

— Minunat. M-am scărpinat sub ochi şi am observat că pielea începuse să se jupească. Potter chicoti:

— Ar trebui să te uiţi într-o oglindă. Arăţi ca…

— Toată lumea să se prezinte în sala de şedinţă, se auzi vocea căpitanului. Asta nu putea să însemne decât veşti proaste.

Potter îmi înmână tunica şi sandalele.

— Să mergem!

Sala de şedinţe (care ţinea loc şi de dormitor) se afla chiar la capătul coridorului. Pe uşă se aflau mai multe butoane: l-am apăsat pe cel din dreptul numelui meu. Patru dintre numele aflate acolo erau acoperite cu o bandă neagră. Asta era bine; însemna că nu pierdusem pe nimeni în timpul manevrei de azi.

Căpitanul stătea pe mica scenă ceea ce însemna că, cel puţin, nu aveam să trecem prin toată mizeria aia cu „Drepţi pentru salut” şi tot aşa. Sala se umplu în mai puţin de un minut; un sunet uşor anunţă că toată lumea era prezentă.

Căpitanul Stott nu se ridică în picioare.

— V-aţi descurcat *destul de bine*, azi. Nimeni nu a fost ucis, deşi mă aşteptam ca unii să fie. În privinţa asta mi-aţi depăşit aşteptările, dar în rest nu aţi reuşit cine ştie ce. Mă

bucur că aveţi grijă de vieţile voastre, căci fiecare dintre voi reprezentaţi o investiţie de peste un milion de dolari. Dar în această luptă simulată împotriva unui robot inamic *de-a dreptul prost*, treizeci şi şapte dintre voi aţi reuşit să fiţi ucişi (şi, reţineţi, a fost o simulare) foarte uşor. Şi, de vreme ce sunteţi morţi, nu mai aveţi nevoie de mâncare aşa că, timp de trei zile, nu veţi primi nimic. Fiecare din cei loviţi mai devreme va primi, în următoarele trei zile, doar doi litri de apă şi raţia normală de vitamine.

Nimeni nu mârâi şi nu spuse nimic, dar o parte dintre noi nu-şi putură ascunde expresia de dezgust de pe feţe, în special cei a căror piele se jupise deja sub ochi.

— Mandella!

— Da, domnule.

— Tu ai fost, de departe, cel mai prăjit dintre toţi. Ai avut convertorul de imagine setat la normal?

La naiba, uitasem de asta.

— Nu, domnule, mi-am mărit raza de vedere la două unităţi.

— Înţeleg. Cine a fost liderul echipei tale la acest exerciţiu?

— Caporal Potter, domnule.

— Soldat Potter, i-ai ordonat cumva să-şi mărească intensificatorul de imagine?

— Domnule, ă, ă, nu-mi amintesc precis.

— Aha. Ei bine, ca să-ţi îmbunătăţeşti memoria, am să te consider şi pe tine moartă. De acord?

— Da, domnule.

— Bun. Cei consideraţi morţi mergeţi şi mâncaţi bine în seara asta, căci de mâine veţi flămânzi. Alte întrebări? În regulă, atunci. Sunteţi liberi.

* * *

Mi-am ales felul de mâncare ce părea că are cele mai multe calorii şi m-am aşezat lângă Potter.

— Nu a fost un lucru prea înţelept ceea ce ai făcut mai devreme. Dar îţi mulţumesc oricum.

— Pentru puţin. Oricum, vroiam să mai dau jos câteva kilograme. M-am întrebat unde ar fi putut fi ascunse acele kilograme.

— Ştiu eu un exerciţiu foarte bun pentru slăbire, i-am zis. Potter a zâmbit, fără să-şi ridice privirea din farfurie. Ai cu cine să dormi în seara asta?

— Mă gândeam să-l rog pe Jeff…

— Atunci ar trebui să te grăbeşti căci e mort după Uhuru. Ceea ce nici măcar nu era o minciună. Toată lumea şi-o dorea pe Uhuru.

— Nu ştiu. Poate că ar trebui să ne păstrăm puterile. Trei zile…

— Ei, hai, i-am zis şi am mângâiat-o uşor pe mână. Nu am mai dormit împreună din Missouri. Cine ştie, poate am învăţat nişte chestii noi…

— Da, poate. Îşi întoarse capul spre mine şi mă privi cu viclenie. OK.

Dar ea fu cea care învăţase ceva nou. Mişcarea se chema „tirbuşonul franţuzesc”. Nu a vrut să-mi spună cine i-o arătase. Păcat, căci mi-ar fi plăcut să-i strâng mâna tipului, oricine o fi fost el.

VIII.

După alte două săptămâni de antrenament la Baza Miami, am mai pierdut încă unsprezece camarazi. De fapt, doisprezece, dacă îl punem la socoteală şi pe Dahlquist, căci bănuiesc că a trebui să-ţi petreci restul zilelor pe Charon, fără o mână şi fără picioare, e cam acelaşi lucru cu a fi mort.

Micuţul Foster a murit strivit de o alunecare de teren, iar lui Freeland i s-a stricat ceva la costum şi a îngheţat bocnă înainte să avem noi timp să-l ducem la adăpost. Pe ceilalţi care au murit nu-i cunoşteam prea bine, dar moartea lor, în loc să ne facă mai prudenţi, ne-a speriat şi mai tare.

Acum urmau antrenamentele în partea fără soare a planetei. Un modul ne duse acolo, în grupuri de câte douăzeci şi ne lăsă lângă un munte de materiale de construcţie, care erau scufundate într-un lac de heliu II.

Am folosit nişte pârghii pentru a scoate materialele de acolo. Ar fi fost prea periculos să coborâm după ele, căci era posibil ca oricând să calci pe o peliculă de hidrogen, neştiind ce e dedesubt, şi gata cu tine.

Eu am sugerat că ar fi mai bine să topim lacul cu laserele dar, după zece minute de tragere susţinută, nivelul heliului nu a scăzut cine ştie ce. Nici măcar nu a început să fiarbă, căci heliul II e un „superfluid” aşa că evaporarea trebuia să aibă loc uniform, pe întreaga suprafaţă a lacului.

Nu aveam voie să folosim niciun fel de „lumini”, pentru a nu putea fi detectaţi. Dacă îţi măreai raza de vedere a convertorului de imagine până la 3 sau 4, lumina stelelor ar fi fost destul de bună, dar fiecare intensificare însemna imposibilitatea de a distinge lucrurile în detaliu. Pe la nivelul 4 de intensificare, peisajul arăta ca o pictură monocromatică şi nu mai puteai nici măcar citi numele de pe căştile tovarăşilor, decât dacă stăteai chiar în faţa lor.

Dar, la urma urmei, peisajul nu era, oricum, foarte interesant. Existau vreo şase meteoriţi de mărime medie – toţi conţinând exact acelaşi nivel de heliu – iar la orizont se zăreau ceea ce păreau a fi nişte munţi nu foarte înalţi. Solul neregulat avea consistenţa unor pânze de păianjen îngheţate; de fiecare dată când puneai piciorul pe el, te scufundai cam jumătate de centimetru, cu un zgomot nu foarte plăcut. Chestia asta ajungea, la un moment dat, să te calce pe nervi.

Ne-a luat o zi întreagă să scoatem materialele din lac. Am dormit cu schimbul: puteai să dormi fie stând în picioare, în şezut sau întins pe stomac. Mie, unul, nu-mi convenea niciuna dintre aceste poziţii, aşa că abia aşteptam să terminăm de construit şi să presurizăm buncărul. Puteam să-l construim sub pământ – nu aveam decât să-l umplem cu heliu II – aşa că primul lucru pe care a trebuit să-l facem a fost să construim o platformă izolatoare, un sandwich vidat din permaplast.

Primisem rangul de caporal şi aveam în subordine o echipă de zece oameni. Tocmai căram straturile de permaplast spre zona principală – în doi o puteai face cu

uşurinţă – când unul din oamenii „mei” alunecă şi căzu pe spate.

— La naiba, Singer, uită-te pe unde mergi!

Deja muriseră doi colegi în felul acela.

— Scuze, domnule caporal. Mi s-au încurcat picioarele.

— În regulă, dar fii mai atent. Reuşi să se ridice în picioare şi, împreună cu partenerul său, duse folia de permaplast la locul ei. Eu m-am întors după alta.

Am hotărât că trebuie să-l supraveghez mai îndeaproape. Peste câteva minute, tipul începu să se clatine de-a binelea, ceea ce nu era uşor, ţinând cont de costumul cu armură cibernetică pe care trebuia să-l purtăm.

— Singer, după ce fixaţi folia aceea, te prezinţi imediat la mine!

— Am înţeles. Îşi duse treaba la bun sfârşit şi veni la mine.

— Lasă-mă să-ţi citesc parametrii, i-am zis. Am deschis panoul de pe pieptul său pentru a citi monitorul medical. Temperatura îi crescuse cu două grade, iar pulsul şi tensiunea erau şi ele ridicate. Niciuna nu atinsese însă, cota de alarmă.

— Eşti bolnav sau ce-i cu tine?

— La naiba, Mandella! Sunt în regulă, doar că mă simt puţin cam obosit. De când am căzut, mă simt cam ameţit.

Am tastat un cod pe monitorul medical.

— Doctore, aici e Mandella. Poţi să vii aici un minut?

— Da, bineînţeles. Unde eşti? I-am făcut semn cu mâna şi el s-a apropiat de noi.

— Ce s-a întâmplat? I-am arătat monitorul lui Singer.

El ştia ce însemnau toate chestiile de acolo, aşa că nu-i luă mult până se dumiri.

— Din câte îmi dau seama, Mandella, cred că… cred că lui Singer îi e foarte cald.

— La naiba, asta puteam să ţi-o spun şi eu, interveni Singer.

— Cel mai bine ar fi să-l rogi pe armurier să arunce o privire la costumul lui. Aveam doi camarazi care luaseră lecţii de întreţinere a costumului: ei erau „armurierii” noştri.

L-am apelat pe Sanchez şi i-am cerut să se prezinte la mine, cu trusa de întreţinere.

— Ajung în două minute, domnule caporal. După ce duc folia asta.

— Las-o jos şi vino încoace!

Aveam, nu ştiu de ce, un sentiment foarte neplăcut. Aşteptându-l pe Sanchez, eu şi medicul am început să cercetăm costumul lui Singer.

— Opa, făcu doctorul Jones. Priveşte aici. M-am dus în spatele lui Sanchez şi m-am uitat spre locul pe care mi-l arătase cu degetul. Două dintre aripioarele de la transformatorul de căldură erau îndoite.

— Ce e? ne întrebă Singer îngrijorat.

— Ai căzut pe transformatorul de căldură, nu-i aşa?

— Da, domnule caporal. Probabil că de aia nu funcţionează corect.

— Eu cred că nu mai funcţionează *deloc*, spuse doctorul.

Apăru şi Sanchez cu trusă lui de diagnostic. I-am spus ce am descoperit. A aruncat o privire la transformator, apoi conectă câteva cabluri la costum şi scoase un mic monitor din trusă. Nu îmi puteam da seama ce anume vroia să măsoare, dar monitorul arătă zero virgulă opt zecimale.

Se auzi un clic uşor. Sanchez mă contactase pe canalul privat.

— Domnule caporal, tipul ăsta e pe ducă.

— Ce? Nu poţi să faci nimic?

— Poate că da, dar ar trebui să desfac întreg costumul. Dar nu…

— Hei, Sanchez! strigă Singer, pe frecvenţa comună. Ai aflat ce e în neregulă? Începuse să gâfâie.

Un nou *clic*.

— Păstrează-ţi calmul, frate, ne ocupăm chiar acum de asta. Alt *clic*. Nu va rezista până reuşim să construim buncărul. Şi nu pot lucra la transformatorul de căldură aici, afară.

— Dar ai un costum de rezervă, nu?

— Două, de genul care se potrivesc pe orice măsură. Dar nu avem unde…

— În regulă, du-te şi încălzeşte unul dintre ele. Am reintrat pe frecvenţa comună. Ascultă-mă, Singer. Trebuie să te scoatem din costumul ăla. Sanchez are unul de rezervă, dar, pentru a putea să te schimbăm, va trebui să construim un adăpost în jurul tău. S-a înţeles?

— Da, da.

— O să construim o cutie în jurul tău şi o vom conecta la unitatea de menţinere a vieţii. Aşa vei putea respira până când vom face schimbul.

— Pare destul de complica… destul de complicat.

— Fă ceea ce îţi spun…

— O să fiu bine, frate, numai lasă-mă să…

L-am prins de braţ şi l-am condus spre clădirea principală. Se clătina din ce în ce mai tare. Doctorul îl apucă de celălalt braţ şi amândoi am reuşit să-l ţinem pe picioare.

— Caporal Ho, aici e caporalul Mandella. Ho era cea care răspundea de unitatea de menţinere a vieţii.

— Lasă-mă în pace, Mandella, sunt foarte ocupată.

— Ai să fii şi mai ocupată dacă nu-mi răspunzi.

I-am explicat care e problema. În timp ce echipa ei alergă să pună în funcţiune UMV – nu aveau nevoie decât de un cablu şi de un încălzitor – eu mi-am adunat echipajul pentru a aduce cele şase bucăţi de permaplast, care urmau să alcătuiască adăpostul lui Singer. Acesta avea să arate ca un sicriu uriaş, de un metru pătrat şi de şase metri lungime.

Am pus costumul de rezervă jos, pe bucata de permaplast care urma să fie partea de jos a cutiei.

— Hai, Singer, să mergem!

Niciun răspuns.

— Singer! Singer stătea, în picioare, nemişcat, fără nicio reacţie. Doctorul Jones îi citi monitorul.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, domnule. A leşinat.

* * *

Am încercat să gândesc cât mai repede. În cutie nu putea fi loc decât pentru o singură persoană.

— Ajută-mă.

L-am apucat pe Singer de braţe, în timp ce doctorul l-a apucat de picioare şi l-am întins cu grijă în faţa costumului de rezervă.

Apoi m-am întins şi eu, peste costum.

— Ok, închide-l.

— Mandella, ar trebui să intru eu.

— Nu doctore, e omul meu, e treaba mea. Chestia asta nu-mi suna prea bine. William Mandella, eroul lui peşte.

Cei din echipa mea înclinară o placă pe o parte – avea două deschideri: una pentru cablul de la Unitatea de Menţinere a Vieţii şi una pentru aerisire – şi începură să o sudeze de placa de jos cu o rază laser îngustată. Pe Pământ am fi folosit aracet sau aşa ceva, dar aici singurul lichid era heliul, care are o grămadă de proprietăţi interesante, mai puţin aceea de a lipi ceva.

După vreo zece minute am reuşit să ridicăm pereţii şi să-i sigilăm. Înăuntru, auzeam UMV bâzâind. Mi-am aprins lumina – pentru prima oară de când aterizasem în partea întunecată – şi, neobişnuit cu ea, am început să văd pete roşii jucându-mi în faţa ochilor.

— Mandella, aici e Ho. Mai rămâi în costum cel puţin două-trei minute. Acum introducem aer fierbinte, dar mai durează puţin. M-am lăsat pe burtă şi, încetul cu încetul, petele roşiatice au început să dispară.

— Ok, e încă frig, dar vei fi în siguranţă. Poţi să-ţi scoţi costumul. Ceea ce am şi făcut. Nu s-a deschis chiar de tot, dar nu mi-a fost foarte greu să ies din el. Asta nu înseamnă că o parte din pielea de pe degete şi de pe fund nu mi s-a jupuit instantaneu.

A trebuit să mă târăsc cu picioarele înainte pentru a putea ajunge la Singer. Imediat ce m-am îndepărtat de reflectorul de la costum, totul s-a întunecat în jurul meu. Când i-am deschis costumul, o duhoare fierbinte m-a lovit drept în faţă. În semiîntuneric, pielea avea o culoare roşu-

întunecat şi era plină de băşici. Singer de-abia mai respira şi, când l-am palpat, inima îi bătea cu putere.

* * *

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot tuburile de aerisire – o treabă nu foarte plăcută – după care am scos biosenzorii. Apoi, când a trebuit să-i scot braţele din mâneci, mi-am dat seama că am o problemă.

E destul de uşor să îţi scoţi propriile braţe. Te răsuceşti când într-o parte, când într-alta şi braţele se eliberează din mâneci, încetul cu încetul. Dar când faci lucrul acesta din afara unui costum, lucrurile se schimbă: a trebuit să-i răsucesc un braţ şi apoi să mă vâr sub el şi să mut mâneca astfel încât să ajungă în aceeaşi poziţie – şi, credeţi-mă, îţi trebuie ceva muşchi să faci asta.

Dar, odată ce i-am scos un braţ, lucrurile au mers mult mai simplu: nu a trebuit decât să mă târăsc înainte, sprijinindu-mi picioarele de umerii costumului şi să-l trag de braţul deja eliberat.

Singer s-a prelins afară din costum ca atunci când scoţi o stridie din cochilie.

Am tras costumul de rezervă spre el şi, cu mult efort, am reuşit să-i vâr picioarele în el. Apoi i-am conectat biosenzorii şi tubul de aerisire din faţă.

Celălalt tub avea să şi-l fixeze singur, pentru mine ar fi fost prea complicat. Pentru a nu ştiu câta oară m-am bucurat că nu mă născusem femeie: ele trebuiau să poarte două din chestiile astea (amicii instalatorului, cum li se zice), în loc de unul şi un furtun simplu.

Nu i-am mai vârât braţele în mâneci. Costumul nu putea fi folosit, oricum, pentru muncă: trebuie să se potrivească perfect pe fiecare individ.

Am observat că îi tremurau pleoapele.

— Man… della, u… unde naiba…

I-am explicat, încet, întreaga situaţie şi mi s-a părut că a înţeles.

— Acum, îţi voi închide costumul şi mi-l voi pune şi eu pe al meu. Cei din echipa noastră vor tăia cutia în partea de

sus şi am să te împing astfel încât să poţi ieşi de aici. S-a înţeles?

Dădu din cap că da, ceea ce mi se păru destul de ciudat, pentru că atunci când dai din cap sau ridici umerii într-un astfel de costum, nu înseamnă nimic.

M-am târât, la loc, în costumul meu, mi-am conectat tot ce era de conectat şi am intrat pe frecvenţa radio comună.

— Doctore, cred că o să fie în regulă. Acum, scoateţi-ne de aici.

— Se face, se auzi vocea lui Ho.

Zgomotul produs de UMV fu înlocuit de nişte pârâituri, după care se auzi un zgomot puternic, care însemna că începuseră să taie capacul de deasupra pentru a împiedica vreo explozie.

Printr-unul din colţurile cutiei se strecură o rază care din roşie se făcu albă, apoi o altă rază de un roşu intens trecu la câţiva centimetri de capul meu. M-am ferit cât de repede am putut, în timp ce echipa tăie şi restul capacului. Capacul cutiei se ridică încet, lăsând pe margini urme de plastic topit.

— Mandella, aşteaptă să se întărească plasticul.

— Sanchez, nu sunt chiar atât de tâmpit.

— Gata. Cineva îmi aruncă o sfoară metalică, o metodă mult mai inteligentă pentru a ieşi de acolo, în loc să fi încercat să ies de unul singur. L-am legat pe Singer în jurul braţelor şi i-am făcut un nod sub ceafa. Apoi m-am căţărat afară pentru a-i ajuta să-l tragă pe Singer, dar acolo deja aşteptau vreo doisprezece oameni, pregătiţi să facă lucrul acesta.

Singer ieşi cu bine din cutie şi, cât timp doctorul îi verifică datele medicale, reuşi chiar să stea în picioare. În timp ce oamenii îmi puneau întrebări şi mă felicitau, Ho strigă, pe neaşteptate, arătându-ne cu mâna linia orizontului:

— Priviţi!

O navă spaţială neagră se apropia de noi în viteză. Nu am mai avut timp decât să-mi spun că nu e corect, ar fi

trebuit să aştepte până în ultimele zile ale pregătirii. Era prea târziu, nava era chiar deasupra noastră.

IX.

Ne-am aruncat instinctiv la pământ, dar nava nu atacă. Aruncă o serie de rachete luminoase apoi coborî, pregătindu-se de contactul cu solul. Mai făcu un cerc şi se opri în spatele clădirii.

Toată lumea se ridică în picioare, cu figurile plouate, când două siluete costumate coborâră din navă.

O voce familiară interveni pe frecvenţa comună.

— Ne-aţi văzut cu toţii venind şi *niciunul* din voi nu a răspuns cu laser. Nu că v-ar fi ajutat cine ştie ce, dar măcar ne-ar fi arătat că aveţi ceva spirit de luptători. Mai aveţi mai puţin de o săptămână până când veţi intra în acţiune cu adevărat şi, pentru că atât sergentul, cât şi eu vom sta cu voi în tot acest timp, mă voi asigura *personal* ca dorinţa voastră de a supravieţui să crească considerabil. Domnule sergent Potter!

— Da, domnule.

— Ia doisprezece oameni cu tine şi descărcaţi nava. Am adus o sută de roboţi mici pentru a putea exersa pe ei, astfel încât, atunci când va veni vremea să luptaţi pe bune, să o puteţi face cum trebuie.

— Daţi-i drumul, *acum*, nu avem decât jumătate de oră la dispoziţie până ce nava se va întoarce la baza Miami.

Mi-am verificat ceasul şi am văzut că, de fapt, mai aveam vreo patruzeci de minute.

* * *

Prezenţa căpitanului şi a sergentului nu aduse prea multe schimbări: eram tot pe cont propriu, ei se purtau mai degrabă ca nişte observatori.

După ce am reuşit să construim fundaţia, nu ne-a mai luat decât o zi să terminăm buncărul. Era o clădire alungită, fără trăsături distincte, cu excepţia trapei de intrare şi a celor patru ferestre. Deasupra am montat un laser rotitor.

Operatorul acestuia – căci nu-l puteam numi „trăgător” – avea să stea într-un fotoliu, ţinând în ambele mâini câte o telecomandă. Laserul nu avea să fie activat atât timp cât le avea în mâini; în momentul în care ar fi scăpat una dintre ele, acesta avea să se rotească, automat, ţintind şi trăgând spre cel mai apropiat obiect zburător. În acest scop montasem o antenă înaltă de un kilometru în spatele buncărului.

Era singura modalitate mai sigură de apărare, ţinând cont că orizontul era foarte apropiat şi că reflexele noastre erau atât de greoaie. În acelaşi timp, cineva trebuia să opereze laserul; teoretic, de noi s-ar fi putut apropia şi nave-prietene.

Computerul putea alege până la douăsprezece ţinte în acelaşi timp – trăgând mai întâi în cele mai mari. Dacă totul funcţiona corect, ar fi trebuit să le distrugă pe toate în mai puţin de jumătate de secundă. Întreaga instalaţie era parţial protejată de laserele inamice printr-un strat ablativ foarte eficient, care acoperea totul, mai puţin pe operator. Dar, la urma urmei, nu li se zicea degeaba *telecomenzile morţii*. Un singur om trebuia, astfel, să apere optzeci. Genul de aritmetică la care armata se pricepe foarte bine.

După ce am construit buncărul, jumătate din noi a trebuit să rămână înăuntru – ceea ce ne făcea să ne simţim ca nişte ţinte – operând laserul pe rând, în timp ce cealaltă jumătate ieşea pe teren, pentru a efectua manevrele de luptă.

La aproximativ douăzeci de click-uri de buncăr se afla un lac imens, de hidrogen îngheţat; una dintre cele mai importante manevre fu să învăţăm cum să supravieţuim în jurul lui.

Nu era foarte dificil. Pentru că nu puteai să stai în picioare pe el, trebuia să te laşi pe burtă şi să te târăşti.

Dacă aveai pe cineva să te împingă de pe margine, atunci lucrurile erau şi mai simple. Dacă nu, trebuia să împingi cu mâinile şi cu picioarele, cât de tare era posibil, până ce, după câteva mici salturi, începeai să aluneci. Odată pornit, aveai să aluneci până ce se termina porţiunea

cu gheaţă. Puteai să încetineşti (nu, însă, să te şi opreşti), înfigându-te, cu mâinile şi picioarele, în suprafaţa îngheţată. Aşa că cel mai bine era să nu prinzi prea multă viteză şi să te poziţionezi în aşa fel încât casca să nu absoarbă şocul provocat de oprirea bruscă.

Am făcut cam aceleaşi lucruri pe care le exersasem şi la Baza Miami: trageri, demolări, strategii de atac. De asemenea, la intervale neregulate, am lansat roboţii-dronă spre buncăr. Astfel, de zece sau cincisprezece ori pe zi, operatorii laserului trebuiau să-şi demonstreze abilitatea de a arunca telecomenzile, imediat ce zăreau vreo luminiţă apropiindu-se.

Ca toată lumea, am avut şi eu parte de patru ore de acest gen de antrenament. Am fost nervos doar până ce a avut loc primul „atac”, după care mi-am dat seama că era foarte uşor. Am văzut lumina aprinzându-se, am dat drumul la telecomenzi, laserul a ţintit şi când drona s-a iţit la orizont – bam! Metalul topit a lăsat o dâră frumos colorată prin spaţiu şi cam asta a fost totul. Nimic deosebit.

Aşa că nimeni nu era foarte îngrijorat de exerciţiile „*de absolvire*” care urmau să aibă loc în curând, crezând că acestea nu puteau fi foarte diferite de ce făcusem deja.

* * *

Baza Miami a atacat în cea de-a treisprezecea zi, cu două torpile venind din părţi opuse, cu vreo patruzeci de kilometri pe secundă. Laserul o vaporiză pe prima fără nicio problemă, dar cea de a doua nu fu distrusă decât în momentul în care se apropiase la doar opt click-uri de buncăr.

Noi tocmai ne întorceam de la manevre şi ne aflam cam la un click depărtare. Dacă nu aş fi privit chiar înspre buncăr în momentul atacului, probabil că nici nu aş fi văzut torpilele.

Cea de a doua torpilă aruncă o ploaie de metal topit înspre buncăr. Unsprezece bucăţi de metal îl atinseră şi, în timp ce îl reconstruiam, ne-am putut face o idee despre ce se întâmplase.

Prima victimă fu Uhuru, frumuşica de Uhuru, care, aflată în interiorul buncărului, fu lovită în spate şi în cap şi muri pe loc. Datorită scăderii presiunii, UMV începu să tragă din greu. Friedman, care stătea în faţa trapei principale de aerisire, a fost proiectat – de aerul ieşit brusc – într-un perete, îndeajuns de tare încât să-şi piardă cunoştinţa: înainte să apuce cineva să ajungă la el, a murit din cauza decompresiei.

Ceilalţi aflaţi în buncăr au reuşit cumva să ajungă la costume, dar, chiar şi aşa, am mai avut o victimă: costumul lui Garcia fusese găurit, aşa că nu a mai avut nici el scăpare.

Când am ajuns noi, închiseseră UMV şi sudau deja găurile din pereţi. Un bărbat încerca să adune ce mai rămăsese din Uhuru. L-am auzit suspinând şi apoi înjurând amarnic. Garcia şi Friedman fuseseră deja scoşi afară, pentru a fi înmormântaţi. Căpitanul preluă conducerea reparaţiilor de la Potter. Sergentul Cortez îl duse pe bărbatul care plângea după Uhuru într-un colţ şi se apucă să cureţe el rămăşiţele fetei, de unul singur. Nu ceru nimănui ajutorul şi nimeni nu se oferi să i-l dea.

X.

Pentru exerciţiile de absolvire, am fost băgaţi, fără prea multă ceremonie, într-o navă – *Speranţa Pământului* – aceeaşi care ne adusese pe Charon – şi am pornit-o spre Stargate, cu o acceleraţie puţin mai mare de 1G.

Călătoria părea că nu se va mai termina niciodată: dură cam şase luni şi ne plictisi de moarte dar, cel puţin, nu ne zdruncină la fel de tare ca cea spre Charon. Căpitanul Stott ne puse să recapitulăm oral toate exerciţiile şi manevrele pe care le învăţasem până atunci, zi cu zi, şi o făcu de atâtea ori, că aproape ne aduse în pragul nebuniei.

Stargate I era mult mai întunecată decât partea neînsorită a planetei Charon. Baza de aici era mai mică decât Baza Miami – puţin mai mare decât aceea pe care o construisem noi pe partea neînsorită de pe Charon – şi treaba noastră era, ca timp de o săptămână, să ajutăm la

extinderea facilităţilor de acolo. Echipajul de acolo fu foarte bucuros să ne vadă; mai ales cele două femei de acolo păreau cam uzate pe la încheieturi.

Ne-am înghesuit cu toţii în mica sală de mese, unde Submaiorul Williamson, cel care răspundea de tot ce se întâmpla pe Stargate I, ne dădu nişte veşti destul de ciudate:

— Făceţi-vă comozi. Daţi-vă jos de pe mese, avem destul loc pe podea pentru toată lumea. Vreau să vă spun că ştiu prin ce aţi trecut în antrenamentele de pe Charon. Nu am de gând să spun că le-aţi făcut degeaba. Dar locul spre care veţi pleca de aici, e cu totul altă mâncare de peşte. Una mai caldă.

Făcu o pauză, pentru ca vorbele sale să ne intre bine în cap.

— Aleph Aurigae, primul colapsar descoperit vreodată, se învârte în jurul unei stele normale, Epsilon Aurigae, pe o orbită de douăzeci şi şapte de ani. Inamicul deţine o bază de operaţii, dar nu pe planeta-portal Aleph, ci pe o planetă de pe orbita din jurul lui Epsilon. Nu ştim mare lucru despre această planetă. Doar atât: că se învârte în jurul lui Epsilon o dată la şapte sute patruzeci şi cinci de zile, că are cam trei pătrimi din suprafaţa Pământului şi că are un albedo de 0.8, ceea ce înseamnă că e, probabil, acoperită cu nori. Nu putem şti exact cât de cald va fi acolo, dar judecând după distanţa până la Epsilon, va fi cu siguranţă mai cald decât pe Pământ. De asemenea, nu putem şti dacă va trebui să munciţi… să luptaţi la poli, pe partea întunecată, pe cea însorită sau la ecuator. E puţin probabil ca atmosfera să fie respirabilă – aşa că va trebui să rămâneţi tot timpul în costume. Cam asta e. Acum ştiţi cam tot ce ştiu şi eu despre destinaţia spre care veţi pleca în curând. Aveţi întrebări?

— Domnule, începu Stein, acum că ştim unde mergem… ne poate spune cineva şi ce vom face acolo?

Williamson ridică din umeri.

— Asta depinde numai de căpitanul şi sergentul vostru, de căpitanul *Speranţei Pământului* şi computerele de pe

navă. Noi avem prea puţine date în acest moment pentru a vă putea ajuta. E posibil să fie o luptă lungă şi sângeroasă, la fel de bine cum e posibil să nu fie nevoie decât să faceţi o plimbare prin parc şi să adunaţi ce mai e de adunat.

— E posibil, spuse Cortez cu un glas plin de neîncredere, ca Tauranii să ne facă o ofertă de pace, caz în care veţi fi doar „muşchii” noştri, veţi face parte din echipa de negociere.

Williamson îl privi pe Cortez cu înţelegere:

— Nimeni nu poate şti ce se va întâmpla.

* * *

Orgia care a urmat în noaptea aceea a fost destul de amuzantă, dar, în acelaşi timp, a fost ca şi cum ai fi încercat să dormi în timpul unei petreceri nebune pe plajă. Singura zonă îndeajuns de mare pentru a ne putea cuprinde pe toţi era sala de mese; pentru mai multă intimitate, din loc în loc au fost montate nişte cearşafuri; apoi asupra femeilor noastre s-au năpustit optsprezece bărbaţi însetaţi de sex, obişnuiţi cu promiscuitatea din cazarmele militare şi care îşi doreau să doarmă pe orice altceva decât pe podea.

Cei optsprezece bărbaţi se purtau de parcă ar fi vrut să încerce toate permutările posibile şi performanţele lor au fost, într-adevăr, impresionante – şi aici mă refer strict la cantitate.

Dimineaţa – la fel ca toate dimineţile pe care le-am petrecut pe Stargate I – ne-am trezit rupţi de oboseală, ne-am pus costumele şi am ieşit afară, pentru a lucra la „aripa cea nouă”. În cele din urmă, Stargate I avea să fie sediul central, tactic şi logistic al operaţiunilor de război, putând să adăpostească mii de soldaţi şi urmând să fie păzit de şase nave de război mari, de genul *Speranţei*. Când am început, baza nu avea decât două clădiri şi douăzeci de oameni; când am plecat avea patru clădiri şi douăzeci de oameni. Munca a fost floare la ureche, comparativ cu ceea ce făcusem în partea întunecată a planetei Charon, pentru că am dispus de toată lumina din lume şi pentru că, după

opt ore de lucru afară, ne-am putut odihni restul de şaisprezece înăuntru. Iar examenul final nu a inclus niciun atac simulat, cu roboţi-drone.

Când ne-am îmbarcat din nou la bordul *Speranţei*, nimeni nu s-a bucurat prea tare – deşi pentru cele mai populare dintre femeile noastre asta nu putea însemna decât o binemeritată odihnă – căci Stargate I fusese ultima misiune uşoară şi relativ sigură pe care o avusesem înainte de a da piept cu Tauranii. Şi, aşa cum ne spusese Williamson în ziua când sosisem aici, nimeni nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut însemna asta.

În plus, majoritatea nu ne simţeam prea bine la gândul că urma să facem un salt colapsar, cu toate că primisem asigurări că nu vom simţi nimic şi nu va fi vorba decât de o cădere liberă.

Eu, unul, nu am fost foarte convins. Ca student la fizică, făcusem cursurile obişnuite, de relativitate generală şi de teorie a gravitaţiei. Pe atunci nu aveam prea multe date – Stargate fusese descoperit pe când făceam cursurile post-universitare – dar modelul matematic mi se părea destul de clar.

Colapsarul Stargate era o sferă perfectă, cu raza de trei kilometri. Era suspendată pe vecie, într-o stare de colaps gravitaţional, care însemna că suprafaţa ei cădea înspre centru cu o viteză apropiată de viteza luminii. Datorită relativităţii aveai, însă, impresia că există… cam în acelaşi mod în care realitatea devine iluzie atunci când studiezi relativitatea generală sau budismul.

Oricum, în spaţiu-timp avea să apară, la un moment dat, un punct teoretic în care un capăt al navei noastre avea să se afle chiar deasupra suprafeţei colapsarului, iar celălalt capăt la un kilometru depărtare – în sistemul nostru de referinţă. În orice univers normal, asta ar fi dus la apariţia unor cutremure şi la distrugerea planetei şi noi nu am fi devenit decât un alt milion de microparticule de materie degenerată, călătorind pentru eternitate spre nicăieri; sau îndreptându-ne spre centrul ei, într-al treilea miliard dintr-o secundă.

Dar fizicienii noştri au avut dreptate. Am decolat de pe Stargate, am făcut vreo câteva schimbări de curs, iar apoi am căzut liber, timp de o oră.

Am auzit un clopoţel sunând şi iată-ne afundându-ne în pernele uriaşe pe care eram întinşi, decelerând constant cu 2 G. Intrasem pe teritoriul inamic.

XI.

Trecuseră aproape nouă zile când a început lupta. Zăceam nefericiţi pe pernele noastre, când am simţit două zdruncinături uşoare, datorate lansării rachetelor. După alte opt ore, difuzoarele din cabină pocniră:

— Atenţie, echipaj! Vă vorbeşte căpitanul. Quinsana, pilotul, era doar locotenent, dar, la bordul navei, i se permitea să-şi spună căpitan, căci aici rangul său era mai mare decât al tuturor, inclusiv decât al căpitanului Stott. Ascultaţi şi voi, morocănoşii de pe perne.

Tocmai am intrat în luptă cu inamicul, trimiţând două rachete tahionice de 50 bevatone şi distrugând atât nava inamică, cât şi un alt obiect pe care aceasta l-a lansat cu aproximativ trei microsecunde înainte de atacul nostru.

Inamicul a încercat să ne distrugă în ultimele o sută şaptezeci şi nouă de ore, după timpul navei noastre. În momentul angajării în luptă, inamicul se deplasa cu o viteză puţin mai mare de jumătate din viteza luminii, faţă de Aleph şi cam la treizeci de UA[6] faţă de nava noastră. Venea spre noi cu 0,47c şi astfel, am fi fost distruşi, suprapunându-ne în spaţiu-timp, în mai puţin de nouă ore. Rachetele au fost lansate la 07.19, ora navei şi au distrus inamicul la 15.40, ambele explodând la o mie de click-uri de obiectele inamice. Cele două rachete erau de genul celor care se autopropulsează. Acceleraţia lor era constantă, de 100 de G şi, în momentul în care se apropiaseră de masa navei inamice, atinseseră deja viteza relativistă. Deocamdată, nu mai aşteptăm alte atacuri din partea inamicului. Viteza noastră faţă de Aleph va fi zero în

[6] UA – unitate astronomică = 149.598.000 km (n.trad.)

cinci ore; atunci vom începe călătoria de întoarcere. Întoarcerea va dura douăzeci şi şapte de zile.

Lumea începu să înjure şi să protesteze. Cu toţii ştiam lucrul acesta şi nu ne făcea nicio plăcere să ne fie reamintit.

* * *

Aşa că, după încă aproape o lună de chin, la o acceleraţie constantă de 2 G, am reuşit să aruncăm prima privire la planeta pe care urma să o atacăm. Da, domnule, noi aveam să fim primii invadatori din spaţiu.

Planeta arăta ca o umflătură de un alb orbitor, încălzindu-se la căldura emanată de Epsilon, la aproximativ două UA. Căpitanul fixase locaţia bazei inamice la 50 de UA, timp în care nava noastră se plimba de-a lungul unui arc larg, ascunşi după planetă, care acum era interpusă între noi şi ei. Asta nu însemna că ne furişasem deasupra lor – dimpotrivă. Reuşiră să lanseze trei atacuri asupra noastră, fără succes, însă, căci ne aflam într-o poziţie de apărare aproape perfectă. Şi aşa aveam să rămânem până în momentul în care trebuia să coborâm la sol, după care doar echipajul navei avea să mai fie cât de cât în siguranţă.

Pentru că planeta se rotea destul de încet – o dată la zece zile şi jumătate – o orbită „staţionară” pentru navă ar fi trebuit să se afle la o sută cincizeci de mii de click-uri depărtare. Asta îi făcea pe cei de pe navă să se simtă oarecum în siguranţă. Căci între ei şi inamic se aflau circa şase mii de mile de roci şi nouăzeci de mii de mile de spaţiu. Dar, în acelaşi timp, asta însemna o pauză de aproape o secundă între noi, cei de la sol, şi computerul navei de război. Timp suficient pentru ca o persoană să-şi piardă viaţa.

Ordinele noastre, altfel destul de vagi, erau de a ataca baza inamică şi de a prelua controlul asupra ei, încercând să provocăm pagube minime. Trebuia să capturăm cel puţin un inamic în viaţă. În acelaşi timp, *noi* nu trebuia, sub nicio formă, să fim prinşi în viaţă. Iar această decizie nu depindea de noi; un impuls de la computerul navei, trimis

direct în rezervorul de energie al costumului urma să ne transforme într-un nor de plasmă foarte fierbinte şi care avea să se dizolve aproape instantaneu.

Ne înghesuiră în şase nave-cercetaş – câte un pluton de doisprezece oameni în fiecare – şi apoi ne lansară de pe *Speranţa Pământului* cu o acceleraţie de 8 G. Fiecare dintre cele şase nave avea să-şi urmeze propriul drum până la punctul de întâlnire, la o sută opt click-uri de bază. În acelaşi timp fură lansate paisprezece nave-dronă, pentru a păcăli sistemul antiaerian inamic.

Aterizarea decurse aproape perfect. Una din nave suferi câteva stricăciuni minore, dar reuşi să aterizeze în cele din urmă.

Ne-am învârtit într-o parte şi alta şi am reuşit să ne aşezăm, cu prima navă, la locul de întâlnire. Singura problemă era că acesta se afla la patru kilometri sub apă.

Aproape că am auzit cum computerul central procesează această informaţie nouă, acolo, la nouăzeci de mii de mile depărtare. Am continuat operaţia de aterizare aşa cum am fi efectuat-o dacă ar fi trebuit să aterizăm la sol: am frânat, am căzut liber, am lovit apa, ne-am ridicat din nou în aer, am lovit apa din nou, ne-am scufundat.

Normal, ar fi trebuit să aterizăm chiar pe fund – căci eram perfect izolaţi, iar apa nu e decât un lichid ca oricare altul – dar carcasa navei nu era îndeajuns de puternică pentru a susţine apăsarea a patru kilometri de apă. În nava în care mă aflam era şi sergentul Cortez.

— Domnule sergent, cereţi-i computerului să facă ceva, altfel o să ne…

— Of, Mandella, taci naibii din gură! Ai încredere în Dumnezeu. Dacă sergentul spusese una ca asta, atunci însemna că, într-adevăr, numai Dumnezeu ne mai putea ajuta.

Am auzit un oftat ca acela scos de un bulbuc uriaş, încă unul, iar apoi am simţit o apăsare crescută pe spate, ceea ce însemna că nava începea să se ridice la suprafaţă.

— Saci de plutire?

Cortez nu se osteni să-mi răspundă, fie pentru că nu meritam răspuns la o astfel de întrebare, fie pentru că, pur şi simplu, nu ştia nici el.

Cred mai degrabă că habar nu avea ce trebuia făcut. Ne-am ridicat până la circa zece până la cincisprezece metri de suprafaţă şi am rămas suspendaţi acolo. Prin hublou, am reuşit să văd suprafaţa care strălucea ca o foaie imensă de argint. M-am întrebat cum e oare să fii peşte şi să ai tot timpul un acoperiş deasupra capului.

Apoi am zărit o altă navă, scufundându-se şi provocând un nor imens de bulbuci şi coborând rapid timp de câteva secunde, după care, de sub fiecare dintre aripile ei, apărură o mulţime de saci de plutire. Nava se opri din coborâre, rămase aşa o vreme, după care se ridică până la nivelul nostru.

În scurt timp, toate navele pluteau la câteva sute de metri distanţă de noi, ca un banc de peşti stângaci.

— Vă vorbeşte căpitanul Stott. Ascultaţi-mă cu atenţie. La aproximativ douăzeci şi opt de click-uri de locul în care vă aflaţi se află o plajă. Veţi porni într-acolo, cu nava, şi odată ajunşi veţi lansa atacul asupra inamicului. În sfârşit, lucrurile stăteau ceva mai bine: nu aveam de mers pe jos decât optzeci de click-uri.

* * *

Ne-am dezumflat sacii şi am zburat către plajă, în formaţie împrăştiată. Ne-a luat doar câteva minute să ajungem acolo. În momentul în care nava s-a oprit pentru o clipă, am auzit cum pompele trăgeau din greu, încercând să egalizeze presiunea din cabină cu cea de afară. Cu puţin timp înainte să se oprească din nou, trapa de evacuare de sub mine s-a deschis. M-am rostogolit pe aripă şi, de acolo, am sărit pe mal. Aveam doar zece secunde să mă pun la adăpost, aşa că am luat-o la fugă, de-a lungul prundişului către „lizieră”, o adunătură de tufe rare, verzi-albăstrui. M-am aruncat după ele şi m-am întors să urmăresc cum momeala îşi ia zborul. Dronele se ridicară încet, cam la o sută de metri înălţime, apoi începură să zboare în toate

direcţiile, cu un zgomot metalic, ascuţit. Navele-cercetaş reale alunecară înapoi în apă. Chestia cu dronele fusese o idee bună.

Nu era o planetă foarte atractivă, dar părea mult mai bună decât coşmarul criogenic cu care fuseserăm ameninţaţi. Cerul avea o strălucire uniformă, de un argintiu palid, care se contopea cu ceaţa de deasupra oceanului atât de bine, încât era imposibil să-ţi dai seama unde se termina apa şi unde începea aerul. Mici valuri loveau prundişul de la mal, mult mai încet şi mai graţios decât cele de pe Pământ, datorită gravitaţiei mai mici. Chiar şi de la cincizeci de metri depărtare, zgomotul produs de milioanele de pietricele îmi răsuna destul de puternic în urechi.

Temperatura din aer era de 79 de grade Celsius, nu îndeajuns de mare ca apa oceanului să fiarbă, deşi presiunea aerului era scăzută în comparaţie cu cea de pe Pământ. Nori de aburi se ridicau rapid în locul în care apa se întâlnea cu pământul. M-am întrebat cât putea să supravieţuiască un om acolo, fără costum. Ce l-ar fi ucis mai întâi: căldura sau presiunea scăzută a aerului? Sau poate că existau cine ştie ce microorganisme letale, care le-ar fi luat-o înainte…

— Aici Cortez. Toată lumea să se adune în jurul meu. Stătea în picioare pe plajă, puţin mai la stânga de mine, făcând un semn circular cu mâna, deasupra capului. Am pornit-o spre el, printre tufişuri. Erau fragile, fără substanţă, părând nefiresc de uscate în aerul plin de vapori. La o adică, nu mi-ar fi oferit cine ştie ce adăpost.

— Vom avansa dinspre est spre nord. Plutonul Unu se va deplasa în centru, urmat de Plutoanele Doi şi Trei, la circa douăzeci de metri în urmă, pe stânga şi pe dreapta. Plutonul Şapte, cel de comandă, vă veţi poziţiona la douăzeci de metri în spatele plutoanelor Doi şi Trei. Cinci şi Şase, voi veţi asigura spatele, pe flanc semicircular închis. E toată lumea pe poziţii? Bineînţeles, am fi putut executa acea manevră „cap de săgeată” şi în somn.

— Ok, atunci să-i dăm drumul!

Eu făceam parte din Plutonul Şapte, „grupul de comandă”. Căpitanul Stott mă trimisese acolo, nu pentru că aveam de dat vreun ordin, ci datorită pregătirii mele în fizică.

Grupul de comandă trebuia să fie cel mai în siguranţă, apărat de jur împrejur de celelalte şase plutoane; cei aleşi pentru el fuseseră trimişi acolo din anumite motive tactice, astfel încât să poată supravieţui ceva mai mult decât restul trupei. Cortez era cel care dădea ordinele. Chavez era acolo pentru a repara orice defecţiune ar fi putut surveni la costume. Medicul, doctor Wilson – singurul care absolvise Facultatea de Medicină – avea misiunea de a ne oferi primul ajutor, iar Theodopolis, inginerul radio, trebuia să menţină comunicaţia cu căpitanul, care fusese ales să rămână pe orbită.

Noi, ceilalţi din grupul de comandă, fusesem aleşi pentru diferite aptitudini sau în virtutea unor pregătiri speciale, care în condiţii normale nici nu ar fi fost considerate prea importante. Dar, înfruntând un inamic absolut necunoscut, e imposibil de anticipat ce anume e important. Astfel, eu mă aflam acolo pentru că eram cel mai aproape de ceea ce s-ar fi putut numi fizician. Roger urma să se ocupe de aspectul biologic. Tate de chimie. Reuşise de fiecare dată să obţină scorul maxim la testul Rhine, de percepţie extrasenzorială. Bohrs era poliglotul companiei, capabil să vorbească perfect douăzeci şi una de limbi. Talentul lui Petrov era acela că nu suferea, deşi i se făcuseră nenumărate teste, de nicio fobie. Keating era un acrobat desăvârşit. Debby Hollister – sau Hollister cel Norocos – demonstrase o capacitate, ieşită din comun de a face bani şi, în plus, avea şi un coeficient Rhine foarte ridicat.

XII.

Imediat ce am păşit pe sol, am folosit combinaţia de camuflaj de tip „junglă”. Dar vegetaţia de aici cu greu putea fi numită „junglă”. Aşa că arătam cu toţii ca nişte clovni ciudaţi, mărşăluind aiurea prin tufişuri. Cortez ne

ceru să trecem pe culoarea neagră, dar asta nu ajută prea mult, căci pe Epsilon lumina venea de pe tot cerul şi, în afară de noi, nu existau umbre. Până la urmă, a trebuit să ne mulţumim cu culoarea deşertului.

Pe măsură ce înaintam spre nord şi ne îndepărtam de apă, peisajul începu să se schimbe. Au apărut nişte tulpini – cărora noi le-am zis „copaci” – cu spini, care erau oricum mai groase şi mai puţin fragile decât cele de pe malul oceanului; la baza fiecăreia se puteau zări nişte muşchi, de aceeaşi culoare albăstrui-verzuie, care se întindeau pe un diametru de zece metri. În vârful fiecărui copac se afla o floare delicată, verde, de mărimea capului unui om.

Cam la cinci click-uri de ocean îşi făcu apariţia şi iarba. Se pare că respecta „dreptul de proprietate” al muşchilor din jurul copacilor, căci se oprea la câţiva centimetri de aceştia. La marginea unei astfel de zone fără niciun fel de vegetaţie, creşteau timid nişte tufe albastru-verzui; apoi, pe măsură ce te îndepărtai de copaci, deveneau mai groase şi mai înalte, ajungând în unele locuri până la umăr, mai ales acolo unde distanţa dintre doi copaci era neobişnuit de mare. Iarba avea o nuanţă de verde mai deschisă decât copacii şi muşchii din jurul lor. Ca urmare, ne-am schimbat şi noi culoarea la costume în verdele strălucitor pe care îl foloseam pentru maxim de vizibilitate pe Charon.

În fiecare zi am acoperit doar douăzeci de click-uri, încă năuciţi după cele două luni petrecute pe navă. Până în cea de a doua zi, singura formă de viaţă animală pe care am văzut-o a fost un fel de vierme negru, de lungimea unui deget uman, cu sute de cili. Rogers ne spuse că în mod sigur trebuiau să existe şi creaturi mai mari prin zonă, altfel copacii nu ar fi avut spini. Aşa că ne-am luat măsuri de precauţie duble, aşteptându-ne atât la un atac tauran cât şi la unul din partea unor „creaturi mari”, neidentificate.

Cel de-al Doilea Pluton, condus de Potter, se afla în vârful „săgeţii”; frecvenţa radio comună fu rezervată pentru ea, de vreme ce ne aşteptam ca plutonul ei să fie primul care avea să dea de necaz.

— Domnule sergent, aici Potter. Mişcare în faţa noastră, o auzim cu toţii.

— Culcat, toată lumea!

— Suntem deja la pământ, nu cred că ne-au văzut.

— Plutonul Unu, avansaţi spre vârf. Târâş. Plutonul Patru, luaţi-o înainte, spre stânga. Anunţaţi-mă când v-aţi ocupat poziţiile. Plutonul Şase, acoperiţi-ne spatele! Cinci şi Trei, apropiaţi-vă de grupul de comandă!

Douăzeci şi patru de oameni ieşiră din iarbă, apropiindu-se de noi. Cortez răspunse ceva celor din Plutonul Patru.

— Bine, dar voi, cei de la Unu… ok, în regulă, atunci. Câţi sunt?

— Opt, din câte putem vedea noi, răspunse Potter.

— Bun. La comanda mea, deschideţi focul. Ucideţi tot ce mişcă.

— Domnule sergent, sunt doar nişte animale.

— Potter, dacă ştii tu cumva cum arată un Tauran, poate că ar fi timpul să ne spui şi nouă. Ucideţi tot ce mişcă.

— Dar avem nevoie…

— Da, avem nevoie de un prizonier, dar nu e cazul să-l capturăm acum, să-l cărăm cu noi încă patruzeci de click-uri până la baza lui şi să mai trebuiască să-l şi supraveghem, în timp ce noi luptăm cu ai lui. S-a înţeles?

— Da, domnule sergent.

— Ok, ciudaţii şi tocilarii din Plutonul Şapte, înaintăm şi observăm. Plutoanele Cinci şi Trei, urmaţi-ne şi asiguraţi-ne spatele.

Ne-am târât prin iarba înaltă de un metru spre locul în care Plutonul Doi îşi ocupase poziţiile de tragere.

— Nu văd nimic, spuse Cortez.

— În faţă, la stânga. Verdele ăla întunecat.

* * *

Animalele, sau ce or fi fost, erau doar foarte puţin mai întunecate decât iarba. Dar, după ce reuşeai să-l vezi pe primul, puteai să le distingi pe toate, mişcându-se încet, la vreo treizeci de metri în faţa noastră.

— Foc! Cortez trase primul, urmat de o salvă de doisprezece raze de un roşu aprins care străluciră printre firele de iarbă, lovind creaturile din plin, în timp ce încercau să se împrăştie.

— Opriţi focul, nu mai trage nimeni, ordonă Cortez, sărind în picioare. Avem nevoie de mostre. Plutonul număru Doi, după mine.

O porni cu paşi mari spre trupurile fumegânde, cu laserul îndreptat spre ele, ca o undiţă ucigaşă… Am simţit cum mă trec fiorii şi mi-am dat seama că toate acele exerciţii interminabile, toate morţile cauzate de ele nu mă pregătiseră pentru realitatea crudă cu care ne confruntam… ştiam că bagheta magică din vârful mănuşii putea transforma orice formă de viaţă într-o bucată de carne prăjită… Nu mai eram un simplu soldat aşa cum, de fapt, nici nu-mi doream sau nu-mi dorisem vreodată să devin…

— Ok, Plutonul Şapte, înaintarea.

În timp ce ne îndreptam spre creaturile întinse la pământ, una dintre ele făcu o mişcare bruscă, de parcă ar fi încercat să se ridice şi Cortez trase scurt, o singură dată, cu un gest aproape neglijent. Raza despică creatura în două. Muri, ca şi celelalte, fără a scoate niciun sunet.

Animalele nu erau la fel de înalte ca un om, dar erau mai largi în circumferinţă. Erau acoperite cu o blană verde-închisă, aproape neagră, care se curbase acolo unde fusese străpunsă de razele laser. Aveau trei picioare şi un braţ. Singurul lucru distinctiv de pe capetele lor lăţoase era gura, un orificiu negru şi umed, din care se zăreau nişte dinţi plaţi şi înnegriţi. Aspectul lor general era oribil, dar asta nu se datora faptului că nu semănau cu oamenii, ci, dimpotrivă, unei similarităţi cu specia noastră… din rănile deschise de razele laser se zăreau nişte vene de culoarea laptelui şi un set de organe interne, iar sângele care curgea era de un roşu-închis, coagulându-se la fel ca şi sângele nostru.

— Rogers, studiază-i cu atenţie şi spune-mi dacă sunt taurani sau nu.

Rogers îngenunche lângă una dintre creaturile căzute la pământ şi deschise o cutie plată plină cu tot felul de bisturie şi cuţite de disecţie strălucitoare. Alese un bisturiu.

— Există o singură modalitate prin care putem afla.

Doctorul Wilson se aplecă să privească peste umărul ei, în timp ce Rogers începu să disece, cu metodă, membrana care acoperea câteva dintre intestinele revărsate pe pământ.

— Iată. Ridică o bucată neagră, fibroasă, între două degete, parodiind, chiar şi cu costumul pe ea, o profesoară de biologie în laborator, cu un grup de elevi speriaţi.

— Ce e aia?

— Iarbă, domnule sergent. Dacă Tauranii mănâncă iarbă şi pot respira aerul de aici, atunci au găsit o planetă remarcabil de asemănătoare cu a lor. Aruncă resturile de iarbă. Nu sunt decât nişte amărâte de animale, domnule sergent…

— Nu ştiu ce să zic, interveni doctorul Wilson. Doar pentru simplu fapt că se deplasează în patru, mă rog, trei labe şi că se hrănesc cu iarbă…

— Atunci hai să vedem ce au în tărtăcuţă. Găsi o creatură care fusese lovită în cap şi zgârie crusta neagră, subţire, formată în jurul rănii. Priviţi aici.

Creierul părea solid ca un os. Rogers se duse apoi la alt animal şi repetă operaţiunea anterioară.

— Care naiba or fi organele senzoriale? Nu au ochi, nu au urechi, nu… Se ridică în picioare. Nu au nimic în cap decât un craniu gros de zece centimetri şi o gură. În rest, absolut nimic…

— Dacă aş putea da din umeri, aş face-o, îi răspunse doctorul. Pentru că asta nu dovedeşte nimic – un creier nu trebuie să arate ca o nucă însiropată şi nu trebuie să se afle neapărat în cap. Craniul poate că nu e format din oase, poate că materialul acela e chiar *creierul*…

— Da, dar stomacul e la locul corect şi dacă alea nu-s intestine, am să le mănânc…

— Ascultaţi la mine, interveni Cortez, discuţiile voastre sunt extrem de interesante, dar tot ce ne interesează pe

noi e dacă aceste animale sunt sau nu periculoase, căci trebuie să ne continuăm înaintarea şi nu avem tot timpul…

— Nu sunt periculoase, începu Rogers. Nu…

* * *

— Avem nevoie de medic. Doctore! Cineva, din linia de atac, ne făcu semn cu mâna. Doctorul o luă la fugă spre el, urmat, la mică distanţă, şi de noi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă medicul, scoţându-şi, rapid, trusa de prim ajutor.

— Ho, cred că a leşinat.

Doctorul deschise uşiţa de la monitorul biomedical al lui Ho. Nu trebui să-l cerceteze prea mult.

— E moartă.

— Moartă? strigă Cortez. Cum dracu'…

— O clipă. Doctorul cuplă nişte fire în monitor şi apăsă nişte butoane pe propriul aparat de citire a datelor. Parametrii biomedicali ai fiecăruia dintre noi rămân înregistraţi timp de doisprezece ore. Acum încerc să merg înapoi pentru a putea spune, cu exactitate, ce s-a întâmplat. Da, iată.

— Ce e?

— Acum patru minute şi jumătate – probabil când am deschis focul…

— Da?

— Ho a suferit o hemoragie cerebrală foarte puternică. Fără…, aici doctorul îşi privi monitorul din nou, a lovit-o din senin, niciun semn că ceva ar fi fost în neregulă; tensiunea puţin ridicată ca şi pulsul dar, ţinând cont de circumstanţe, asta nu înseamnă prea multe… nimic… care să indice… Se aplecă şi îi deschise costumul. Frumoasele ei trăsături orientale formau acum o strâmbătură oribilă, iar gura îi era deschisă, cu gingiile scoase în afară. De sub pleoapele închise i se scurgea un lichid lipicios, iar din urechi încă i se mai prelingeau două dâre de sânge. Doctorul închise costumul la loc.

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Arată de parcă o bombă i-ar fi explodat în creier.

— La naiba, interveni Rogers, nu era cumva printre cele mai bune la testele extrasenzoriale de tip Rhine?

— Aşa e, răspunse Cortez, gânditor. Toată lumea să mă asculte cu atenţie. Liderii de pluton verificaţi-vă oamenii şi vedeţi dacă lipseşte cineva sau dacă aveţi vreun rănit. Plutonul Şapte, probleme?

— Eu… eu am o durere de cap groaznică, spuse Norocosul.

Alţi patru oameni spuseră acelaşi lucru. Unul din ei afirmă că şi el dispune de unele capacităţi extrasenzoriale. Ceilalţi nu ştiau.

— Mi se pare evident, Cortez, spuse doctorul, că va trebui să lăsăm… monştrii ăştia în pace sau măcar că nu ar trebui să-i mai rănim, mai ales că avem patru oameni care pot oricând păţi ce a păţit Ho.

— Da, e clar, fir-ar-al naibii. Nu trebuie să-mi spui tu. E timpul să o luăm din loc. Tocmai l-am anunţat pe căpitan şi a fost de acord că cel mai bun lucru e să mergem cât de departe putem, înainte de a ne pregăti de înnoptare.

— Ok, la loc în formaţie! Plutonul Cinci, voi veţi forma săgeata; plutonul Doi, reluaţi-vă locurile în spate. Restul, la fel ca şi până acum.

— Şi cum rămâne cu Ho? întrebă Norocosul.

— Se vor ocupa cei de pe navă de ea.

După ce am parcurs încă o jumătate de click, am auzit un tunet puternic, urmat de o lumină strălucitoare. Din locul în care o lăsasem pe Ho, se ridică un fel de nor luminos, în formă de ciupercă, care se risipi rapid pe cerul cenuşiu.

XIII.

Făcurăm popasul de „noapte” – deşi soarele nu avea să apună decât peste şaptezeci de ore – pe o movilă scundă, cam la 10 click-uri de locul în care ucisesem creaturile extraterestre. Deşi, mi-am zis, dacă te gândeşti bine, nu ele erau „extratereştrii”, ci noi.

Două dintre plutoane făcură un cerc în mijlocul căruia ne-am trântit, epuizaţi, la pământ. Aveam fiecare dreptul la

patru ore de somn şi eram obligaţi să efectuăm câte două ore de gardă.

Potter veni şi se aşeză lângă mine. Mi-am fixat aparatul radio pe frecvenţa ei.

— Bună, Marygay.

— Of, William, e oribil, se auzi vocea ei răguşită în căşti, printre pârâiturile inerente. Doamne, nu-mi vine să cred.

— E în regulă, acum. S-a terminat…

— Am ucis unul dintre ei, din prima, cum l-am zărit. L-am împuşcat chiar în… în…

I-am pus mâna pe genunchi. La contactul dintre mănuşa mea şi genunchiul ei se auzi un zgomot scurt, metalic şi mi-am retras-o imediat, în minte venindu-mi imaginea a doi roboţi îmbrăţişându-se şi făcând sex.

— Nu ai de ce să te învinovăţeşti de una singură, Marygay, dacă avem vreo vină, aceasta ne aparţine la toţi, în egală măsură, mă rog, ceva mai mult lui Cor…

— Voi doi, terminaţi cu pălăvrăgeala şi încercaţi să trageţi un pui de somn. Peste două ore intraţi în gardă.

— Am înţeles, domnule sergent.

Vocea ei sună atât de tristă şi de obosită, că m-a răvăşit complet. Am simţit, în acel moment, că, dacă aş putea să o ating, aş putea să-i iau tristeţea cu mâna, dar amândoi eram prinşi în propria lume de plastic.

— Noapte bună, William.

— Noapte bună.

E aproape imposibil să te exciţi sexual înăuntrul unui costum, cu tubul de eliminare şi cu toţi senzorii aceia de clorid de argint lipiţi de tine, dar, cumva, acesta fu răspunsul corpului meu în faţa neputinţei emoţionale, poate ca ecou la alte nopţi, mult mai plăcute, pe care le petrecusem cu Marygay. Sau poate că era vorba de sentimentul pe care îl ai atunci când moartea pluteşte în aer, iar corpul încearcă, pentru ultima oară, să-şi ducă la bun sfârşit sarcina de a procrea… Cu aceste gânduri în minte, am adormit şi am visat că mă transformasem într-un robot, care mima funcţiile vitale, croindu-şi cu gesturi neîndemânatice drum prin lume, oamenii fiind prea

politicoşi să-mi spună ceva în faţă, dar râzând pe la spate, iar omuleţul din capul meu apăsând cu ardoare pe tot felul de butoane şi trăgând de manete, nebun fără scăpare, care nu făcea decât să adune tot mai multă nefericire în fiecare zi…

— Mandella, trezeşte-te, ce naiba e cu tine, e rândul tău să faci de gardă!

M-am îndreptat greoi spre perimetrul pe care îl aveam de acoperit, pentru a ne păzi de… Dumnezeu ştia cine ce, dar eram atât de obosit că nu-mi puteam ţine ochii deschişi. Neavând altă alternativă şi ştiind că aveam să plătesc pentru asta mai târziu, am spart o tabletă energizantă cu limba şi am înghiţit-o.

Am stat, timp de o oră, scanând sectorul meu, când la dreapta, când la stânga, în faţă şi în spate; scena rămase aceeaşi, fără nicio adiere sau pală de vânt.

Apoi, dintr-odată, iarba se dădu la o parte şi mă trezii cu una din creaturile alea cu trei picioare chiar în faţa mea. Mi-am ridicat degetul cu laser, dar nu am tras.

— Mişcare!

— Mişcare!

— Nu trage! NU TRAGE!

— Mişcare!

— Mişcare! Am privit la dreapta şi la stânga şi, din câte mi-am putut da seama, fiecare din oamenii de gardă stătea faţă în faţă cu câte una dintre acele creaturi oarbe.

Poate că drogul pe care îl înghiţisem mai devreme mă făcuse mai sensibil la orice mişcare de a lor. Craniul începu să mi se dilate şi am simţit *ceva* fără formă pătruzându-mi în minte, ca atunci când cineva îţi spune ceva şi tu nu ai auzit prea bine şi, deşi ai vrea să-i răspunzi, oportunitatea de a-l pune să repete cuvintele s-a dus.

Creatura se lăsă pe pulpele din spate, sprijinindu-se de piciorul din faţă. Părea un urs uriaş şi verde, cu un singur braţ, şi acela slăbit. Puterea lui stătea, însă, în felul în care se juca cu mintea mea, ţesând parcă nişte pânze de păianjen, încercând să-mi comunice ceva sau, cine ştie, poate să mă distrugă.

* * *

— Toată lumea din perimetrul de gardă să se lase pe spate, încet, fără mişcări bruşte. Are cineva dureri de cap sau chestii de genul ăsta?

— Domnule sergent, aici e Hollister, se auzi vocea Norocosului.

— Mi se pare că încearcă să ne spună ceva… Aproape că pot să… nu, doar…

— Ce e?

— Tot ceea ce înţeleg e că… suntem… că ei cred că suntem… *comici*. Nu se tem câtuşi de puţin de noi.

— Vrei să spui că cel din faţa ta nu se…

— Nu, simt acelaşi lucru de la fiecare dintre ei, cu toţi gândesc la fel. Nu mă întreba de unde ştiu, pur şi simplu ştiu.

— Poate că li s-a părut comic ceea ce i-au făcut lui Ho.

— Poate. Dar eu nu cred că-s periculoşi. Mai degrabă sunt curioşi.

— Domnule sergent, aici e Bohrs.

— Dă-i drumul.

— Tauranii sunt aici de peste un an – e posibil să fi învăţat cum să comunice cu aceşti… ăăă urşi de pluş uriaşi. Poate că îi folosesc pe post de spioni… poate că, într-un fel, creaturile le trimit chiar acum informaţii despre noi…

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu cred că s-ar fi apropiat atât de mult de noi, interveni Norocosul. Căci e clar că, dacă vor, se pot ascunde de noi cu uşurinţă.

— Şi, chiar dacă ar fi spioni, conchise Cortez, răul a fost deja făcut. Nu cred că ar fi prea inteligent să-i atacăm. Ştiu că vă doriţi cu toţii să-i vedeţi morţi pentru ceea ce i-au făcut lui Ho, şi eu vreau acelaşi lucru, dar e mai bine să fim prevăzători.

Eu nu-mi doream să-i văd morţi, îmi doream să nu-i mai văd deloc. Mergeam încet înapoi către mijlocul taberei. Creatura nu dădea semne că ar fi vrut să mă urmeze. Poate şi din cauză că ştia că eram încercuiţi. Rupea liniştit iarba cu braţul său anemic, mestecând-o cu poftă.

— Ok, acum liderii de pluton să-şi trezească oamenii şi să facă o numărătoare de control. Anunţati-mă dacă există răniţi. Spuneţi-le oamenilor voştri că plecăm într-un minut.

Nu ştiu la ce se aştepta Cortez, dar creaturile ne urmară imediat ce făcurăm primul pas. Nu ne încercuiseră, dar douăzeci sau treizeci dintre ei ne urmară tot timpul. Numai că se schimbau permanent; unii veneau, ne priveau şi se îndepărtau agale, pentru ca, imediat, alţii să le ia locul. Era evident că, în ritmul acesta, *nu ei* aveau să obosească primii.

Ni se dădu voie să mai luăm câte o tabletă energizantă. Fără ea, nu am fi fost în stare să mărşăluim mai mult de o oră. O a două pilulă ar fi fost binevenită, dar situaţia în care ne aflam nu ne-o permitea, ne aflam încă la treizeci de click-uri de baza inamică, pe puţin alte cincisprezece ore de marş susţinut. Şi, chiar dacă o tabletă era concepută astfel încât să te ţină în priză cel puţin o sută de ore, mintea şi simţurile începeau să-ţi joace feste după a doua. Apăreau, de obicei, cele mai bizare halucinaţii sau o stare de prosteală în care puteai să te gândeşti ore întregi dacă e bine sau nu să iei micul dejun.

Datorită stimulentelor artificiale, compania mărşălui cu energie sporită în primele şase ore după care, în cea de a şaptea, începu să încetinească, pentru a se opri epuizată în cea de a noua oră, după cei nouăsprezece kilometri parcurşi. Urşii verzi nu ne pierduseră nicio clipă din vedere şi, conform spuselor Norocosului, nu încetaseră, în tot acest timp, să „comunice” între ei. Cortez decise să luăm o pauză de şapte ore, fiecare pluton trebuind să stea de gardă câte o oră. Atunci a fost momentul în care am mulţumit Cerului că fusesem ales în Plutonul al şaptelea, urmând astfel să fim ultimii de gardă şi apucând să dormim şase ore neîntrerupte.

În cele câteva minute dinainte să adorm, mi-a trecut prin cap gândul că ar putea fi ultima oară când mai eram în viaţă. Şi, poate din cauza „mahmurelii” provocate de drog sau din cauza ororilor la care asistasem în ultimele ore, am

realizat că nu îmi păsa câtuşi de puţin dacă aveam să mă mai trezesc sau nu.

XIV.

Primul contact cu Tauranii avu loc în ora mea de gardă.

Creaturile mai erau încă în preajma noastră când m-am trezit şi l-am înlocuit pe doctorul Jones. Îşi reluaseră formaţia anterioară, aşezându-se câte unul în faţa fiecărei gărzi. Cea care stătea în faţa mea părea ceva mai mare decât celelalte, dar altfel nu se deosebea cu nimic de acestea. Culesese toată iarba din jurul ei aşa că, din când în când, mai făcea câte o scurtă incursiune la dreapta sau la stânga, pentru a-şi reîmprospăta proviziile. Dar se întorcea de fiecare dată pe locul din faţa mea, părând că se holba la mine, numai că nu avea ochi.

Ne priveam aşa de vreo cincisprezece minute când în căşti se auzi vocea lui Cortez:

— Trezirea, toată lumea. Adăpostiţi-vă!

Mi-am urmat instinctele şi m-am trântit la pământ, în iarba înaltă.

— Navă inamică deasupra noastră! Vocea sergentului era nefiresc de calmă.

Strict vorbind, nu era chiar deasupra noastră, ci, mai degrabă, trecea la est de noi. Se mişca încet, probabil cu vreo sută de click-uri pe oră şi arăta ca un mop înconjurat de bule murdare de săpun. Creatura care o conducea arăta ceva mai omeneşte decât urşii verzi, dar era la fel de urâtă. Mi-am setat amplificatorul de imagine până la 40.2 unităţi, ca să-l pot privi îndeaproape.

Tauranul avea două picioare şi două braţe, dar talia îi era atât de îngustă că probabil i-o puteai cuprinde în palme. Sub talie se zărea o structură pelvică în formă de potcoavă, largă de un metru, din care se bălăngăneau două picioare lungi şi scheletice, care nu aveau genunchi. Deasupra taliei, trupul său se umfla din nou, într-un piept la fel de mare ca şi pelvisul său imens. Braţele erau surprinzător de asemănătoare cu cele omeneşti, doar că erau ceva mai lungi şi foarte puţin musculoase. La mână avea mult prea

multe degete. Nu avea umeri şi nici ceafă; capul era o excrescenţă de coşmar care se umfla ca un balon din pieptul său masiv. Doi ochi, care semănau cu o adunătură de icre de peşte, o grămadă de ciucuri în loc de nas şi o gaură rigidă, acolo unde ar fi trebuit să îi stea gura, coborând până în locul unde ar fi trebuit să i se afle mărul lui Adam completau aspectul grotesc. Era evident că „bulbucii” de săpun conţineau o substanţă care îl ajuta să respire căci nu purta niciun fel de costum pe el, cu excepţia unei platoşe care semăna cu o bucată de piele ce a stat prea mult în apă, după care a fost vopsită într-un portocaliu şters. Nu avea niciun fel de organe genitale externe şi nici ceva care să semene cu glande mamare.

Era clar că nu ne zărise sau că îşi imaginase că făceam parte din grupul de urşi verzi care ne însoţise până acolo. Nu privi nicio clipă înapoi, spre noi, ci continuă să zboare în aceeaşi direcţie spre care ne îndreptam şi noi.

— Acum vă puteţi culca la loc, dacă o să mai puteţi dormi după ce aţi văzut *chestia* aia, ne anunţă sergentul. Vom porni din nou la 04.35.

Asta însemna alte patruzeci de minute de odihnă.

Din cauza norilor opaci care acopereau planeta, era imposibil de aflat din spaţiu cum arăta baza inamică sau cât de mare era. Nu cunoşteam decât poziţia ei, cam în aceeaşi măsură în care aproximasem locul în care ar fi trebuit să aterizeze navele cu care am sosit. Aşa că baza Tauranilor putea fi la fel de bine subacvatică sau sub pământ.

Dar câteva dintre navele-dronă aveau, pe lângă rolul de momeală, şi acela de cercetaşi: într-unul din falsele lor atacuri asupra bazei, una dintre ele reuşise să se apropie îndeajuns de mult pentru a obţine o fotografie. Căpitanul Stott transmise sergentului Cortez diagrama locului pe care urma să-l atacăm – el fiind, de altfel, singurul echipat pentru astfel de transmisiuni – chiar în momentul în care ajunseserăm la cinci click-uri de poziţia „radio” a bazei. Ne-am oprit şi sergentul a chemat la el toţi liderii de pluton, pentru o şedinţă scurtă, împreună cu membrii grupului de

control. Odată cu oamenii noştri au apărut şi doi urşi verzi, dar am încercat să nu le dăm prea multă atenţie.

— Ok, căpitanul ne-a trimis câteva fotografii cu obiectivul. Am să vă desenez o hartă: liderii de pluton, pregătiţi-vă să o copiaţi. Fiecare scoase un mini-computer din buzunar, în timp ce sergentul desfăşura în faţa lor o hartă din plastic. O scutură, pentru a îndepărta orice reziduu energetic şi îşi scoase stiloul electronic.

— Noi venim din această direcţie. Trase o săgeată către partea de jos a hărţii. Primul lucru de care ne vom izbi vor fi aceste clădiri, probabil cazarme sau buncăre sau cine naiba ştie ce-or fi ele… obiectivul nostru iniţial e să le distrugem – întreaga bază se află pe o câmpie, pe o suprafaţă plată; e imposibil să ne strecurăm printre ele.

— Aici, Potter. Nu am putea sări peste ele?

— Ba da, sigur că da, şi ne-am putea trezi înconjuraţi din toate părţile şi tăiaţi în două. Nu, clădirile de acolo trebuie distruse. După aceea, tot ce pot să vă spun e că va… trebui să ne facem planul din mers. Cu ajutorul sistemelor de recunoaştere aeriene, nu putem înţelege decât modul de funcţionare a două sau trei clădiri – ceea ce nu e de bine. S-ar putea să sfârşim prin a consuma o grămadă de timp încercând să demolăm ceea ce noi numim bar sau sală de recreere şi să scăpăm din vedere unitatea lor logistică doar pentru că arată ca… un rahat sau ca o groapă de gunoi.

— Aici, Mandella, am intervenit şi eu. Dar nu ar trebui să existe şi un fel de port spaţial, căci eu cred că ar trebui să…

— Am să ajung *şi la asta*, fir-ar al naibii! Un inel de clădiri încercuieşte întreaga tabără; să sperăm că vom reuşi să facem o spărtură între ele. Locul acesta pare cel mai bun, pentru că, atacând acolo, nu ar trebui să ne poată vedea. Nimic de acolo nu pare să fie înarmat în vreun fel sau altul. Asta nu înseamnă, însă, mare lucru; e posibil ca în fiecare dintre aceste clădiri să existe câte un laser de mare putere. Acum: la circa cinci sute de metri de clădiri, în mijlocul bazei, vom da peste această structură în formă de floare. Cortez desenă o formă mare, simetrică care părea a

fi schiţa unei flori cu şapte petale. Habar nu am ce poate să însemne. Dar e singura, aşa că va trebui să-i provocăm cât mai puţine stricăciuni cu putinţă. Dar, dacă eu voi considera că e periculoasă, o… o vom face praf.

Mandella, referitor la întrebarea ta despre porturile spaţiale, trebuie să te dezamăgesc şi să te anunţ că nu au aşa ceva. Probabil că nava pe care a distrus-o *Speranţa* naviga pe orbită, aşa cum e şi în cazul nostru. Dacă au cumva nave-cercetaş sau drone, atunci fie nu sunt parcate aici, fie sunt foarte bine ascunse.

— Aici, Bohrs. Atunci cum de ne-au atacat în timp ce coboram pe orbită?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde, soldat. Evident, nu avem nicio posibilitate de a spune numărul lor exact, în mod direct. Imaginile primite de acolo nu au surprins niciun Tauran la bază. Ceea ce iar nu înseamnă mare lucru, căci suntem într-un mediu extraterestru. Indirect, bănuiesc că ar trebui să… să le numărăm „mopurile”. Există cincizeci şi una de clădiri şi în faţa fiecăreia dintre ele se află cel mult un „mop”. Patru dintre ele nu au nimic, dar am descoperit trei dintre ele în diverse alte zone ale bazei. Poate că asta înseamnă că sunt cincizeci şi unu de Taurani şi că unul dintre ei era plecat atunci când au fost luate imaginile de acolo.

— Aici, Keating. Sau poate că sunt cincizeci şi unu de ofiţeri.

— Foarte posibil, la fel cum e posibil ca în fiecare clădire să se înghesuie câte cincizeci de mii de infanterişti. Nu avem de unde să ştim. Sau poate că sunt cinci Taurani şi fiecare dintre ei are la dispoziţie cinci „mopuri”.

— Avem un singur lucru în favoarea noastră. Sistemul de comunicaţii. E clar că ei folosesc o modulaţie de frecvenţă pe bază de radiaţii electromagnetice.

— Radio!

— Exact, oricine ai fi. Data viitoare când te bagi în vorbă, să-ţi spui şi numele. Aşa că e posibil să nu ne poată detecta sistemul nostru fazo-neutrinic de comunicare. În plus, chiar înainte de atac, *Speranţa* va lansa o bombă de

fisiune şi o va detona în atmosfera superioară, chiar deasupra bazei. Asta îi va împiedica să comunice între ei pentru o perioadă.

— De ce nu… aici, Tate… de ce nu le aruncăm bomba chiar în poală? Ne-ar salva de la o mulţime de…

— O astfel de întrebare nu merită niciun răspuns, soldat. Dar e posibil să facă şi asta. Şi rugaţi-vă să nu se ajungă acolo. Dacă o vor face, o vor face doar pentru siguranţa *Speranţei*. *După* ce vom fi atacat şi, cel mai probabil, înainte să fi apucat să ne îndepărtăm suficient de bază. Dar vom încerca să evităm acest lucru, făcându-ne treaba ca la carte. Va trebui să atacăm baza şi să o distrugem doar atât cât să nu mai poată funcţiona; dacă e posibil, faceţi cât mai puţine pagube. Şi luaţi un prizonier.

— Aici, Potter, vreţi să spuneţi *cel puţin* un prizonier.

— Am spus exact ce trebuia spus. Numai un singur prizonier. Potter, eşti eliberată de la comanda plutonului. Trimite-l pe Chavez la mine!

— Am înţeles, domnule sergent. Toată lumea îi simţi uşurarea din voce.

* * *

Cortez continuă să ne dea instrucţiuni. Există o clădire a cărei funcţie nu putea fi decât una: pe acoperiş avea o antenă mare, rotativă. Trebuia să o distrugem imediat ce grenadierii noştri se apropiau de ea.

Planul de atac era destul de simplu. Semnalul de începere avea să fie fulgerul provocat de bomba de fisiune. În acelaşi timp, câteva drone urmau să se îndrepte spre bază, pentru a ne dezvălui unde erau sistemele de apărare anti-aeriene. Noi trebuia să le reducem eficienţa, fără, însă, a le distruge definitiv.

După asta, grenadierii aveau să facă praf o serie de şapte clădiri. Apoi, noi urma să năvălim prin spărtura făcută de ei, în mijlocul bazei, iar restul… urma să vedem la faţa locului.

Ideal era să măturăm baza de la un capăt la altul, distrugând anumite ţinte şi ucigând toţi Tauranii, în afară

de unul. Dar erau foarte puţine şanse ca lucrurile să fie atât de simple, asta doar dacă Tauranii nu aveau de gând să se predea din prima.

Pe de altă parte, dacă aceştia aveau să arate că ne sunt superiori de la bun început, Cortez avea să dea ordinul de împrăştiere; toată lumea avea o rută de retragere, iar supravieţuitorii urmau să se întâlnească într-un loc deja stabilit, într-o vale, la vreo patruzeci de click-uri la est de bază. Abia atunci urma să hotărâm modalitatea de înapoiere pe navă, asta după ce *Speranţa* va fi terminat de bombardat baza.

— Încă un lucru, lătră Cortez. Poate că unii dintre voi aveţi aceleaşi simţăminte ca şi Potter, poate că unii dintre oamenii de sub comanda voastră simt la fel ca ea... că ar trebui să îi luăm mai uşor şi să nu-i înecăm în sânge. Mila e un lux, o slăbiciune pe care noi nu ne-o putem permite în această etapă a războiului. *Tot* ceea ce ştim despre inamic e că ne-a ucis şapte sute şi nouăzeci şi opt de oameni. Nu s-au sfiit să ne atace navele şi ar fi o tâmpenie să credem că acum va acţiona diferit. *Tot ei* sunt responsabili şi pentru vieţile pe care camarazii noştri le-au pierdut în sesiunile de antrenament şi pentru Ho şi pentru toţi ceilalţi care vor mai muri azi. Nu voi putea *înţelege* pe nimeni care va încerca să-i cruţe. Dar asta e treaba mea. Voi aţi primit nişte ordine şi, la naiba, acum pot să vă spun, cu toţii aveţi indusă o sugestie posthipnotică pe care o voi activa, printr-o frază, chiar înainte de atac. Asta vă va face misiunea mai uşoară.

— Domnule sergent...

— Gura. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie; întoarceţi-vă la plutoanele voastre şi instruiţi-vă oamenii. Plecăm în cinci minute.

Liderii de pluton au făcut cum li s-a ordonat, lăsându-ne pe noi, cei din Plutonul Şapte, singuri cu Cortez şi cu vreo doi urşi, care păşteau paşnic prin zonă.

XV.

Am parcurs ultimele cinci click-uri cu foarte multă atenţie, ascunşi în iarba înaltă, străbătând în fugă zonele

dezgolite. Când am ajuns la cinci sute de metri de locul în care trebuia să se afle baza, Cortez trimise Plutonul Trei în recunoaştere şi ne ordonă celorlalţi să ne aruncăm la pământ.

Vocea lui Cortez se auzi pe frecvenţa comună:

— Totul arată aşa cum ne-am aşteptat. Înaintaţi târâş, pe rând. Când ajungeţi la Plutonul al Treilea, urmaţi-vă liderul de pluton, la stânga sau la dreapta.

Am făcut cum ni s-a ordonat şi, în curând, o linie de optzeci şi trei de oameni se afla aproape perpendicular pe direcţia de atac. Eram destul de bine ascunşi, în afara a doisprezece urşi verzi, care ne urmau la marginea ierbii.

În interiorul bazei nu se zărea nicio mişcare. Clădirile nu aveau ferestre şi erau toate vopsite într-un alb strălucitor. Adăposturile care constituiau primele noastre obiective păreau nişte ouă uriaşe, îngropate pe jumătate, fără nicio trăsătură distinctivă, la aproximativ şaizeci de metri depărtare unul de celălalt. Cortez desemnă câte unul pentru fiecare grenadier.

Ne-am despărţit în trei echipe: Echipa A era alcătuită din plutoanele Doi, Patru şi Şase, Echipa B din plutoanele Unu, Trei şi Cinci, iar Echipa C era constituită din plutonul de comandă.

— În mai puţin de un minut începând din momentul acesta – coborâţi-vă filtrele – când dau comanda „foc”, toţi grenadierii să tragă şi Dumnezeu să vă aibă în pază dacă rataţi.

Apoi se auzi un sunet ce semăna cu rânjetul unui uriaş şi o serie de cinci sau şase baloane irizate s-au ridicat deasupra clădirii în formă de floare. Urcară cu viteză crescândă până în punctul în care deveniră aproape invizibile, apoi ţâşniră spre sud, pe deasupra capetelor noastre. Pământul se lumină brusc şi, pentru prima oară după multă vreme, mi-am văzut umbra, alungită spre nord. Bomba explodase prematur. Nu am mai avut timp decât să-mi spun că, chiar şi aşa, probabil că le făcuse varză sistemele de comunicaţie.

— Dronele! O navă apăru cam la nivelul al treilea şi imediat fu întâmpinată de un balon. Când se loviră una de alta, balonul explodă şi drona se sfărâmă în milioane de fragmente. O alta, care apăru din direcţia opusă, suferi aceeaşi soartă.

— FOC!

Şapte flăcări strălucitoare, provocate de grenadele de cinci sute de microtone, provocară o explozie al cărei suflu ar fi putut omori cu uşurinţă un om necostumat.

— Ridicaţi-vă filtrele! În jur, totul era acoperit de o ceaţă cenuşie şi de fum. Din cer cădeau nori mici de particule, care sunau ca nişte picături mari de ploaie.

— Ascultaţi aici:

Bravi scoţieni, sângele lui Wallace curge prin voi;

Bravi scoţieni, pe care Bruce v-a mânat de atâtea ori în luptă.

Aici vă veţi dormi gloria

Sau veţi învinge!

Abia am auzit cuvintele sergentului, căci, în momentul acela, încercam să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Ştiam că e doar o sugestie posthipnotică, îmi amintisem chiar şi şedinţa de antrenament, din Missouri, când ne-o implantaseră, dar asta nu mă ajută să o înţeleg mai bine. Mintea îmi era asediată de puternice pseudo-amintiri: craniile păroase ale Tauranilor – total diferite de cele pe care le văzuserăm noi – urcând la bordul navelor de colonişti şi mâncându-le copiii în vreme ce mamele urlau de durere şi de frică – deşi coloniştii nu luau copiii cu ei, căci nu ar fi rezistat la acceleraţiile mărite; aceleaşi creaturi înfiorătoare violând femeile cu nişte penisuri roşiatice pulsând – deşi era destul de ridicol ca Tauranii să simtă vreo dorinţă pentru o femeie din specia noastră – şi ţinându-i pe bărbaţi la pământ, sfârtecându-i în bucăţi şi hăpăindu-le lacomi carnea… şi tot aşa, sute de imagini, care de care mai stranii şi mai hidoase, ce erau atât de vii în mintea mea, de parcă le-aş fi văzut cu un minut mai devreme, absurde şi groteşti; dar, în timp ce mintea mea conştientă înţelegea că nu sunt decât nişte aberaţii,

undeva, mult mai în adâncul meu, în acel uriaş adormit în care ne păstrăm adevăratele motive şi credinţe, setea de sânge tauran creştea tot mai puternic, în acelaşi timp cu convingerea că cel mai nobil lucru pe care o fiinţă omenească îl putea face era să moară, ucigând cât mai mulţi din monştrii ăia oribili…

Eram conştient că toate aceste senzaţii îmi fuseseră induse prin hipnoză sau chiar prin mâncare şi îi uram pe oamenii care îşi permiseseră să se joace în felul acesta cu mintea mea, dar, cu toate astea, îmi simţeam dinţii scrâşnind, îmi puteam aproape vedea rânjetul pe faţa îngheţată, iar setea de sânge… un urs verde îmi ieşi în cale, părând destul de dezorientat. Am dat să-mi ridic degetul cu laser, dar cineva mi-o luă înainte şi capul creaturii explodă într-un nor cenuşiu de sânge şi aşchii.

Norocosul gemu, cu vocea aproape înecată în lacrimi:

— Ticăloşi nenorociţi!

Laserele se aprinseră din toate direcţiile şi, în scurt timp, toţi urşii verzi erau la pământ, morţi.

— Aveţi grijă, ce naiba! urlă Cortez. *Ţintiţi* cu armele alea, că nu-s de jucărie. Nu mai trageţi la întâmplare.

— Echipa A, luaţi-o înspre cratere, pentru a-i acoperi pe cei din Echipa B.

Pe frecvenţa comună auzirăm pe cineva râzând şi suspinând în acelaşi timp.

— Ce mama mă-sii e cu tine, Petrov? Fu prima dată când îl auzii pe Cortez înjurând cu adevărat.

M-am rotit şi l-am zărit pe Petrov, în spatele meu, spre stânga, ascuns într-o groapă foarte puţin adâncă, săpând ca un nebun, cu mâinile şi cu picioarele, râzând şi suspinând.

— Mama mă-sii! înjură Cortez, din nou. Echipa B! Depăşiţi craterele cu zece metri şi aşezaţi-vă la pământ, în linie dreaptă. Echipa C – în cratere împreună cu echipa A.

* * *

Am ieşit la suprafaţă şi am acoperit suta de metri în doisprezece salturi mari. Craterele erau îndeajuns de mari

pentru a ascunde o navă-cercetaş, unele având chiar şi zece metri în diametru. Am sărit în partea opusă a gropii şi am aterizat lângă un camarad, pe nume Chin. Acesta nici nu s-a clintit, continuând să scaneze baza, în căutarea celui mai mic semn de viaţă.

— Echipa A, depăşiţi Echipa B cu zece metri, în linie. Nici nu termină de spus aceste cuvinte, că în faţa noastră, una dintre clădiri se deschise brusc şi scuipă în afară o salvă de baloane, care o porniră în direcţia noastră. Majoritatea dintre noi le văzurăm şi ne lăsarăm la pământ, dar Chin, care tocmai se ridicase şi se pregătea să o ia la fugă, nimeri chiar într-unul dintre ele.

Nu-i atinse decât casca, pentru o fracţiune de secundă, după care obiectul dispăru într-un nor cenuşiu. Chin făcu un pas înapoi şi se clătină deasupra marginii craterului, lăsând în urma sa o dâră de sânge şi de creieri. Fără viaţă, cu picioarele depărtate, alunecă pe jumătate spre fundul craterului, oprindu-se în gaura perfect simetrică pe care balonul o săpase prin plasticul, părul, pielea, craniul şi creierul său, fără nicio discriminare.

— Toată lumea să înceteze focul. Liderii de pluton, raportaţi numărul de morţi… recepţionat… recepţionat, recepţionat, recepţionat… recepţionat. Avem, în total, trei morţi. Dacă nu aţi fi scos capul, nu ar fi fost *niciunul*. Aşa că, atunci când auziţi că rahatul ăla scuipă baloane din nou, intraţi în pământ. Echipa A, finalizaţi înaintarea.

Reuşiră să o facă fără alte incidente.

— Ok, acum Echipa C, luaţi-o după Echipa B… staţi aşa! Toată lumea la pământ!

Ultima comandă nu mai fu necesară, căci toată lumea muşcase deja ţărâna. Baloanele formară un arc fin, cam la doi metri deasupra solului. Trecură, senin, peste capetele noastre şi, în afară de unul dintre ele, care transformă un copac în scobitori, au dispărut în zare.

— Echipa B, depăşiţi Echipa A cu zece metri. Echipa C luaţi-le locul celor din Echipa B. Grenadierii de la B încercaţi să vedeţi dacă puteţi lovi Floarea!

Imediat, două grenade explodară la vreo treizeci sau patruzeci de metri distanţă de structură. Imitând foarte bine panica, aceasta începu să scuipe o salvă continuă de baloane – toate la aceeaşi înălţime, doi metri faţă de sol. Noi am rămas pe burtă şi am continuat să înaintăm, târâş.

Brusc, o deschizătură se lărgi la baza clădirii, cam de mărimea unei uşi şi Tauranii începură să se reverse în afară.

— Grenadieri, încetaţi focul! Echipa B, trageţi cu lasere, la stânga şi la dreapta lor. A şi C, înaintaţi spre centru!

Unul dintre Taurani muri, încercând să înfrunte razele laser, ceilalţi rămaseră pe loc.

În costum, e destul de straniu să alergi şi, în acelaşi timp, să încerci să-ţi ţii capul la adăpost. Trebuie să te unduieşti dintr-o parte în alta, ca un patinator care încearcă să prindă viteză; altfel, începi să te ridici în aer. Cel puţin un camarad, cineva din Echipa A, se ridică prea mult în aer şi avu parte de aceeaşi soartă ca şi Chin.

Mă simţeam destul de înghesuit, între zidurile de laser de pe margini şi cu tavanul acela de doi metri de deasupra capului, pe care dacă îl atingeai, mureai ucis de baloane. Dar, cu toate acestea, mă simţeam, în acelaşi timp, foarte fericit că, în sfârşit, aveam să omor câţiva dintre ticăloşii ăia, ucigaşi şi mâncători de copii.

Nu răspunseră cu foc, în afara acelor baloane, care se dovediră mai degrabă ineficiente – şi care nu fuseseră construite ca arme anti-personal – şi nici nu se retraseră în clădire. Nu făcură decât să rămână pe loc, erau vreo sută, urmărindu-ne cum ne apropiam. Vreo două grenade bine ţintite i-ar fi putut ucide pe toţi, dar bănuiesc că Cortez vroia un prizonier.

— Ok, când vă dau comanda „daţi-i drumul”, îi atacăm pe flancuri. Echipa B nu va trage… Plutoanele Doi şi Patru, luaţi-o la dreapta! Şase şi Şapte, la stânga! Echipa B, drept înainte, spre ei.

— Daţi-i drumul!

Am luat-o spre stânga. Imediat ce laserele încetară, Tauranii o luară la fugă, îndreptându-se spre flancul nostru.

— Echipa A, la pământ şi pregătiţi de tragere. Nu trageţi decât după ce ţintiţi cu atenţie, căci dacă rataţi puteţi lovi un camarad. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, păstraţi unul în viaţă!

Priveliştea era îngrozitoare: turma de monştri venea chiar spre noi. Făceau salturi mari – baloanele nu-i loveau – şi arătau cu toţii la fel cu cel pe care îl văzusem mai devreme, cel călare pe mop; erau goi, cu excepţia unei sfere, aproape transparente, care le învăluia tot corpul şi care se mişca odată cu ei. Flancul din dreapta porni focul, luându-i la ţintă, pe cei din urma hoardei.

Brusc, un laser străluci printre Taurani din partea opusă, cineva greşise ţinta. Se auzi, imediat, un urlet terifiant şi am privit să văd cine fusese lovit, cred că Perry, care căzuse la pământ, cu mâna dreaptă pe ciotul fumegând care fusese braţul său stâng şi care fusese tăiat de laser chiar mai jos de cot. Sângele îi ţâşnea printre degete şi prin costum, circuitele de camuflaj de la acesta o luară razna, schimbând, pe rând, toate culorile: negru-alb-junglă-deşert-verde-gri. Nu mai ţin minte cât timp m-am holbat la el – îndeajuns să-l văd pe doctor alergând spre el şi încercând să-i acorde primul ajutor – dar când mi-am întors privirea de la el, Tauranii erau la câţiva paşi de mine.

Primul meu foc fu înalt şi pe lateral, dar reuşi să şteargă partea de sus a sferei protectoare a Tauranului din frunte. Sfera dispăru şi monstrul se împiedică şi căzu la pământ, în spasme. Din gură începură să-i curgă un fel de spumă, mai întâi albă, apoi roşie. După o ultimă zvârcolire, Tauranul înţepeni şi se răsuci pe spate, luând forma unei potcoave. Strigătul său prelung, ca un fluier foarte ascuţit, se opri în momentul când camarazii lui se împiedicară şi căzură grămadă peste el şi, deşi m-am urât pentru asta, nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Deşi flancul nostru era depăşit numeric – proporţia era de unu la cinci – ce făceam noi acolo se cheamă, îndeobşte, măcel. Continuau să vină înspre noi şi nu-i oprea nimic, nici măcar grămada de cadavre care începu să se ridice din ce în ce mai mare, paralel cu flancul nostru. Pământul se

înroşise de sângele lor – toate creaturile Domnului au hemoglobină – şi, la fel ca şi urşii verzi, intestinele lor păreau destul de asemănătoare cu ale noastre, cel puţin atât cât mă pricepeam eu. Casca îmi răsuna de râsetele demente, ale mele şi ale camarazilor mei, în timp ce îi tăiam cu laserele în două, ca pe nişte placaje de traforaj. Aproape că era să nu-l aud pe Cortez.

— Încetaţi focul! Am spus *să încetaţi focul*, la naiba! Prindeţi vreo doi dintre ei, nu se vor opune!

Am încetat să mai trag şi, în cele din urmă, aşa făcură toţi camarazii. Când următorul Tauran sări peste grămada fumegândă de carne din faţa mea, am sărit şi l-am prins de picioarele acelea groase.

Era ca şi cum aş fi îmbrăţişat un balon imens şi alunecos. Când am încercat să-l trag în jos, nu a făcut decât să-mi sară din braţe şi să-şi continue fuga.

Nu am reuşit să prindem unul decât în momentul în care am format o grămadă de doisprezece oameni deasupra lui. Ceilalţi reuşiseră să scape deja şi se îndreptau spre un rând de containere mari, cilindrice care, presupuse Cortez, serveau pentru păstrarea proviziilor. La baza fiecăruia dintre acestea, se deschisese câte o uşiţă.

— Avem un prizonier, strigă Cortez. *Ucideţi-i*!

Erau cam la cincizeci de metri depărtare şi alergau repede, ceea ce îi făcea dificil de nimerit. Laserele cădeau în jurul lor, mai sus sau mai jos. Unul dintre ei căzu, tăiat în două, dar ceilalţi, în număr de zece, îşi continuară cursa şi aproape că ajuseseră la uşile containerelor când grenadierii deschiseră focul.

Trăgeau tot cu bombe de cinci sute de microtone, dar nu era de ajuns să rateze îndeaproape – căci suflul i-ar fi trimis în aer, la siguranţă, în baloanele lor.

— Clădirile! Trageţi în clădiri! Grenadierii îşi ridicară armele şi traseră, dar bombele nu reuşiră decât să zgârâie puţin vopseaua albă de pe acestea până când, din întâmplare, una nimeri chiar o uşă. Clădirea respectivă se rupse în două, cele două jumătăţi zburând prin aer într-un nor de tot felul de aparate dezmembrate în mii de bucăţi şi

însoţite de o flacără uriaşă, nu foarte strălucitoare, care dispăru imediat. Apoi toţi grenadierii îşi fixară focul spre uşi, cu excepţia câtorva care trăgeau în Taurani, nu atât pentru a-i face praf cât, mai degrabă, pentru a nu-i lăsa să ajungă la adăpost. Căci, credeţi-mă, erau foarte dornici să o facă.

* * *

În tot timpul acesta, noi încercam să-i ucidem pe Taurani cu laserele, iar ei săreau într-o parte şi într-alta şi alergau spre adăposturi. Ne-am apropiat de ei cât de mult s-a putut, încercând să nu fim atinşi de suflul grenadelor – ceea ce era totuşi încă foarte departe, pentru a-i putea ţinti cu precizie.

Chiar şi aşa, am început să-i ucidem, unul câte unul şi am reuşit să distrugem patru din cele şapte clădiri. Apoi, când mai rămăseseră doar doi dintre ei, suflul unei grenade îl aruncă pe unul dintre aceştia la câţiva metri de o uşă. Se aruncă înăuntru, urmat de câteva salve, prea scurte, de grenade. Bombele zburau pretutindeni în jurul clădirilor, făcând un zgomot infernal care, însă, fu acoperit brusc de un oftat foarte puternic şi, în locul clădirii respective nu mai rămase decât un nor cilindric de fum, ridicându-se în stratosferă drept, de parcă ar fi fost desenat cu o riglă. Celălalt Tauran rămas în viaţă se afla chiar la baza acelui cilindru; imediat văzurăm cum se sparge în mii de bucăţi. După nicio secundă, unda de şoc ajunse la noi şi nu am mai putut face altceva decât să mă rostogolesc şi să mă înfig în grămada de cadavre din faţa mea.

M-am ridicat cu greu şi, pentru o clipă mi-am pierdut cumpătul, când am văzut că tot costumul mi-era plin de sânge, dar apoi mi-am venit in fire, după ce am descoperit că era sângele Tauranilor. Asta nu m-a făcut, însă, să mă simt mai curat.

— *Prindeţi-l* pe ticălos! Nu-l lăsaţi să vă scape!

În confuzia creată, Tauranul pe care îl luasem prizonier şi care era singurul rămas în viaţă, reuşise să se elibereze şi acum fugea înspre iarbă. Unul dintre plutoane era chiar

în spatele său, dar începuse să piardă deja teren, când toată echipa B îi sări în faţă, tăindu-i calea. Am luat-o la fugă, pentru a prinde şi eu puţină distracţie.

Pe el săriseră deja patru oameni în timp ce ceilalţi cincizeci admirau scena.

— Împrăştiaţi-vă, ce naiba! S-ar putea să mai fie încă o mie ca ei, aşteptând să ne prindă pe toţi într-un singur loc.

Am respectat ordinul, mormăind. Printr-o înţelegere tacită, hotărâsem deja că nu mai rămăsese picior de Tauran pe faţa acelei planete.

Cortez se îndreptă spre prizonier chiar în momentul în care eu mă retrăgeam. Brusc, cei patru camarazi de deasupra sa, se prăbuşiră într-o parte şi, deşi eram la o distanţă considerabilă de el, am putut zări spuma, curgându-i din gură. Balonul i se spărsese. Sinucidere.

— Fir-ar al dracului! urlă Cortez. La o parte!

Cei patru bărbaţi se îndepărtară de creatură şi Cortez îl despică, rapid, cu laserul, în câteva halci de carne, oferindu-ne o privelişte pe care nu aveam să o uităm câte zile ne mai rămăseseră de trăit.

— Nu-i nimic, o să găsim altul! Reluaţi formaţia „în săgeată” şi porniţi asaltul asupra Florii.

Am atacat Floarea, care rămăsese evident fără muniţie – pentru că se deschidea în continuare, încercând să arunce nişte baloane inexistente – şi care era perfect goală. Nu am făcut altceva decât să alergăm pe coridoare, cu laserele pregătite, ca nişte copii care se joacă de-a războiul. Nu mai era nimeni acasă.

La fel s-a întâmplat şi la clădirea pe care era instalată antena şi la celelalte douăzeci de clădiri principale, precum şi la cele patruzeci şi patru de adăposturi care rămăseseră în picioare. Aşa că, în final, tot ce am reuşit să „capturăm” au fost nişte clădiri goale, al căror scop era, probabil, imposibil de ghicit; în ceea ce priveşte misiunea noastră principală, prinderea unui Tauran în viaţă, am eşuat lamentabil. Dar, la urma urmei, savanţii noştri aveau la dispoziţie o grămadă de cadavre, pe care puteau

experimenta la nesfârşit. Chestia asta nu era chiar de ici, de colo.

După ce am pieptănat şi ultimul centimetru pătrat al bazei, o navă-cercetaş aduse personalul calificat de explorare, adică oamenii de ştiinţă ai Flotei Stelare. Cortez ne spuse: „Reveniţi la normal” şi vraja hipnotică dispăru.

La început, lucrurile fură destul de urâte. O grămadă de oameni, printre care Norocosul şi Marygay Potter, aproape că-şi pierdură minţile, când şi-au adus aminte de crimele pe care tocmai le comiseseră. Dar Cortez ordonă celor care se simţeau cei mai afectaţi o doză dublă de sedative. Am luat şi eu, tot două, deşi nu mă număram, oficial, printre aceştia.

Pentru că ceea ce făcuserăm noi se numeşte *crimă*, *măcel*. Odată ce le distrusesem nava, nu mai fusesem nicio secundă în pericol. Din câte văzusem, Tauranii nu cunoşteau conceptul de luptă individuală, de unul la unul. Nu făcuserăm decât să-i fugărim ca pe nişte vite şi să-i ucidem pe rând, în ceea ce fusese, de fapt, prima întâlnire dintre omenire şi altă specie inteligentă. Ce se putea întâmpla dacă ne-am fi aşezat la negocieri şi am fi încercat să comunicăm? De fapt, dacă îi punem la socoteală şi pe urşii ăia verzi, aceasta fusese a doua întâlnire cu alte fiinţe inteligente. Dar şi aceştia au avut parte de acelaşi tratament din partea noastră.

După toate astea, am petrecut multă vreme repetându-mi la nesfârşit că nu fusesem eu însumi acela care sfârtecase cu atâta voioşie creaturile acelea înfricoşate, care nu ştiau cum să scape cu viaţă. Pe vremuri, în Secolul Douăzeci, s-a stabilit, spre mulţumirea tuturor, că „Nu am făcut decât să urmez nişte ordine” nu e o scuză adecvată pentru un comportament inuman... dar ce mai poţi face când acele ordine vin dinlăuntrul tău, de la acel păpuşar iscusit care e propriul subconştient?

Partea cea mai urâtă dintre toate e că aveam, în acelaşi timp, sentimentul că, poate, totuşi, acţiunile noastre nu fuseseră în întregime neomeneşti. Strămoşii noştri, de doar

câteva generaţii în urmă, au făcut acelaşi lucru, chiar şi celor din aceeaşi specie şi fără să fie hipnotizaţi.

Aşa că am rămas dezgustat de întreaga rasă umană, de armată şi oripilat la gândul că va trebui să trăiesc cu mine însumi pentru încă un secol sau chiar mai mult. Dar, la urma urmei, pot apela la nevoie la spălarea pe creier.

Nava pe care a reuşit să scape singurul Tauran supravieţuitor nu a putut fi capturată sau doborâtă datorită planetei care a ascuns-o de *Speranţa Pământului*, în timp ce se prăbuşea în câmpul colapsic al planetei Aleph. Bănuiesc că a ajuns cu bine acasă, oriunde o fi fost locul acela, pentru a raporta că douăzeci de oameni înarmaţi cu lasere i-au măcelărit pe tovarăşii săi, care se retrăgeau, neînarmaţi.

Nu ştiu cum, dar am ştiut că data viitoare când oamenii aveau să îi întâlnească din nou în lupta la sol pe Taurani, aceştia aveau să fie mult mai bine pregătiţi. Şi nu m-am înşelat.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Hero” by Joe Haldeman

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin